

คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิต

ของหลวงปู่วัดปากน้ำ

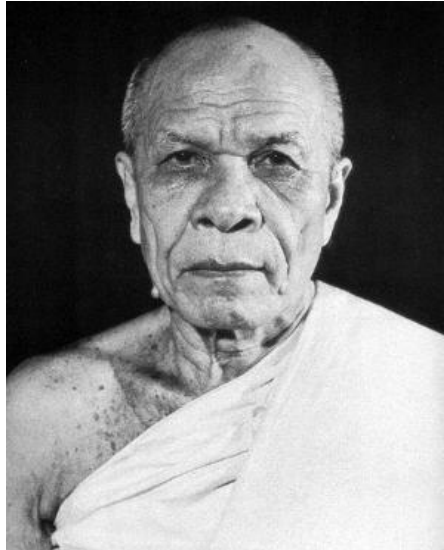
โดย.. นายการุณย์ บุญมาหงษ์
อดีตผู้ช่วยศึกษาราชการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายคือลู่ทางสู่มรรคผล
นิพพาน

ไม่เป็นธรรมกาย แปลว่า มรรคผล
นิพพานยังไกลสุดเอื้อม

ได้แต่ปรารถนามรรคผลนิพพาน
ปล่อยเวลาให้เนิ่นนานไปทำไม

เรียนวิชาธรรมกายแต่วันนี้ ได้บารมี
แต่วันนี้

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
(หลวงพ่อดาวดึงส์)
ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย
ผู้เป็นเจ้าของของคติธรรม คตินิยม ในเล่มนี้ทั้งหมด

นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

- ผู้เขียน ปราบมาร ภาค ๑-๒-๓-๔
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภาร ของหลวงพ่อดาวดึงส์
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชชามรรคผลพิสดาร ของหลวงพ่อดาวดึงส์
- ผู้เขียน วิชาธรรมกายหลักสูตรต่าง ๆ

คำนำ

พระมงคลเทพมุนี อติตเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ หรือที่เราเรียกว่า “หลวงพ่อดปากน้ำ” นั้น ท่านเป็นผู้สำเร็จวิชาชั้นสูงในพระศาสนา คือสำเร็จวิชาธรรมกาย ท่านเป็นผู้มีบุญญาภิหารตั้งแต่มีชีวิตอยู่ และเมื่อมรณภาพไปแล้วก็ยังมีอภิหารอยู่อย่างนั้น คติธรรมและคตินิยมของท่านเป็นที่ใฝ่รู้ของคนทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้รวบรวมไว้ เพื่อให้สะดวกต่อการศึกษาค้นคว้า จึงให้ชื่อหนังสือว่า “**คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ**” คือ เล่มที่อยู่ในมือของท่านขณะนี้

การตีความคติธรรมของหลวงพ่อดทำได้ยาก เพราะการบำเพ็ญบารมีธรรมของหลวงพ่อดไปเห็นวิชาชั้นสูง ครั้นได้รู้เห็นธรรมอะไรก็กล่าวเป็นคติออกมา บางคติธรรมเป็นโฆหารคารมคมคาย ทำให้คิดไปได้หลายแง่หลายมุม จะยุติเป็นอย่างไรนั้น สุดแต่บัณฑิตจะพิจารณาตามที่เห็นสมควรเถิด ความเห็นที่นำมาแสดงนี้ เป็นส่วนตัวของข้าพเจ้าส่วนหนึ่งเท่านั้น

ถึงอย่างไรท่านก็เรียนรู้คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำแล้ว เพื่อให้การอ่านมีความเชื่อมโยงเกี่ยวกับชีวิตของหลวงพ่อด ขอแนะนำให้อ่าน “**อภินิหารของหลวงพ่อดปากน้ำ**” ด้วย ท่านจะเกิดความบันเทิงในการอ่านหลายรส โปรดติดต่อได้ที่ **โรงพิมพ์เลียงเชียง** ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร โทร. (๐๙) ๘๗๒-๕๙๗๕-๙ (คุณถนอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง ผู้จัดการ) หากท่านมีความประสงค์จะ **สร้างบารมีธรรมเพื่อความเป็นมงคลแก่ชีวิต** ในงานวันเกิดของท่าน **หนังสือวิชาธรรมกายหลักสูตรต่าง ๆ** ของข้าพเจ้ามีแล้วที่โรงพิมพ์เลียงเชียง ท่านจะสร้างหนังสือเป็นชุดถวายวัด มอบให้แก่โรงเรียน หรือใช้ในงานฌาปนกิจ เป็นโอกาสดีของท่านแล้วที่จะได้สร้างบารมีธรรม ขอให้ทุกท่านโชคดีมีสุข และพบกันใหม่ในตำราวิชาธรรมกายหลักสูตรอื่น

(นายการุณย์ บุญมานุช)

(อติต) ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๑ ตุลาคม ๒๕๓๙

บ้านเลขที่ ๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง

อ.เมือง จ.จันทบุรี

โทร. (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

สารบัญ

คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ	๗
ค่าใช้จ่ายงานทำกฎหมายใช้เงินมาก	๘
ค่านิยมบางอย่างหากเสื่อมไปเกิดความเสียหาย	๙
คติธรรมและคตินิยม มาจากไหน	๑๑
คติธรรมและคตินิยม มีความจำเป็นหรือไม่	๑๒
สถานศึกษาให้ความสำคัญต่อคติธรรมมาก	๑๒
สถานที่ราชการและภาคเอกชนยังไม่แสดงออกถึงคติธรรม	๑๓
คติธรรมและคตินิยมของหลวงพ่อดปากน้ำ	๑๔
หลวงพ่อดปากน้ำคิดอะไรไม่เหมือนใคร	๑๕
ผู้ค้นคว้า และผู้ค้นพบวิชาธรรมกายเป็นผู้มีคุณสมบัติพิเศษ	๑๖
คติที่ ๑ อย่าโกงตนเอง	๑๖
คติที่ ๒ ให้บริจาทานและบำรุงการศึกษาเรื่อยไป	๑๗
คติที่ ๓ ดอกไม้หอมไม่ต้องเอาน้ำหอมมาพรม ฯ	๑๗
คติที่ ๔ เห็นลิปแล้วเห็นศุนย์ ฯ	๑๘
คติที่ ๕ ไม่หยุดไม่ถึงพระ ตัวหยุดเป็นตัวสำเร็จ	๒๐
คติที่ ๖ ผิดศุนย์ผิดทาง ไม่เข้ากลางออกนอก	๒๔
คติที่ ๗ ขุดบ่อล่อธรรมา ขุดตื่น ๆ น้ำปรมี่ ฯ	๒๕
คติที่ ๘ รักรักร่างพอสร้างร้ายรอดตน ฯ (คำประพันธ์)	๒๖
คติที่ ๙ เห็นใดตามาตรแมนธรรมกาย ฯ (คำประพันธ์)	๒๗
คติที่ ๑๐ ด้วยความหมั่นมั่นใจไม่ประมาท (คำกลอน)	๓๐
คติที่ ๑๑ พายเถอะนะเจ้าพาย (คำกลอน)	๓๑
คติที่ ๑๒ เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำจะเกิดมาอะไร (คำคม)	๓๓
คติที่ ๑๓ ประกอบเหตุสังเกตผล สนใจเกิดประเสริฐนัก	๓๔
คติที่ ๑๔ ชีวิตของเราไม่พอแก่การปฏิบัติธรรม	๓๖
คติที่ ๑๕ ทางโลกก็เหลว ทางธรรมก็แห้ง ฯ (คำคม)	๓๗
คติที่ ๑๖ ถ้าอ่อนให้อ่อนอย่างสาลี ถ้าแข็งให้แข็งอย่างเพชร	๓๘
คติที่ ๑๗ ขึ้นชื่อว่าโทษแล้ว แม้เท่าปลายผมอย่าให้กระเซ็นถูก ฯ	๔๐
คติที่ ๑๘ ปุเสฉวนเหมือนกาฝาก ได้แต่อาศัยเขา	๔๑
คติที่ ๑๙ ผลไม้ตกนกขุม น้ำเย็นปลาชอบอาศัย	๔๒

คติที่ ๒๐ ไม่สู้แต่ไม่หนี	๕๓
คติที่ ๒๑ คนจริงไม่กลัว แต่กลัวคนไม่จริง	๕๖
คติที่ ๒๒ กินคนเดียวไม่พอกิน กินมากคนกินไม่หมด	๕๘
คติที่ ๒๓ ความดีอะไรก็ตามเกิด แต่เรื่องทานอย่าละทิ้ง ฯ	๕๙
คติที่ ๒๔ วัดปากน้ำไม่มีน้ำมนต์ ไม่มีคาถา มีแต่หยุดในหยุด ฯ	๕๑
เหตุใดชีวิตของหลวงพ่อก็มีคุณค่าสูง	๕๒
หนังสือวิปัสสนาของหลวงพ่อก ๓ เล่ม ได้รับการพัฒนาให้ปฏิบัติได้ง่ายขึ้นแล้ว	๕๔
วิชาธรรมกายหลักสูตรใดที่ยังไม่ได้อนุรักษ์ ไม่ได้สืบสาน ไม่ได้ขยายผล	๕๕
เราได้อะไรจากการศึกษา คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ	๕๖
งานของหลวงพ่อกที่เราต้องอนุรักษ์และสืบสานต่อไป	๕๕
***** ติดต่อ คณะวิทยากรของ อาจารย์ การุณย์ บุญมานุช	๖๑
ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย	๖๒
ประวัติย่อ อาจารย์ การุณย์ บุญมานุช	๖๕
บันทึกจากผู้เขียน	๗๑

เพิ่มเติม: ๑. อ่านหนังสือของผู้แต่งคนเดียวกันนี้ได้ฟรีที่ <http://www.kayadham.org>

๒. Website ศูนย์ประสานงานการเผยแพร่วิชาธรรมกายที่ <http://www.wisdominside.org>

๓. พุดคุยสนทนา ตอบข้อสงสัยวิชาธรรมกายที่ <http://forum.wisdominside.org>

๔. ห้องเรียนวิชาธรรมกาย Online ในระบบ E-Learning ที่ <http://elearning.wisdominside.org>

คตินิยม คตินิยม

การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดำปากน้ำ

เราอยากทราบว่า หลวงพ่อดำปากน้ำมีคตินิยมอะไร มีคตินิยมอย่างไร มีแนวการดำเนินชีวิตอย่างไร

นี่คือเป้าหมายที่เราจะศึกษา ก่อนอื่นเราต้องทราบก่อนว่า คตินิยมคืออะไร และคตินิยมคืออะไรเสียก่อน

คตินิยม คือ ธรรมที่สอนใจ สอนให้เอาแบบอย่าง สอนให้คิด สอนให้เอาเป็นแนวทาง

คตินิยม คือ รสนิยมของเราที่มีต่อคตินิยม รสนิยมในวัฒนธรรม รสนิยมในแบบธรรมเนียม อะไรที่เรานิยมว่าดี ก็คือเรามีคตินิยมในสิ่งนั้น และอะไรถึงแม้ว่าจะดีแต่เราไม่ให้ค่านิยม เช่น เราเห็นเขาแสดงออกทางวัฒนธรรม ถึงฤดูกาลเขาก็แต่งตัวเป็นผีมาจากป่า อย่างนี้เราไม่นิยมว่าดี ถึงใครเขาจะทำกันที่ไหน เราก็ไม่นิยม แบบธรรมเนียมบางอย่างที่เราเห็น คือ เอาโลหะมาใส่คอเพื่อให้คอบยาว เราไม่นิยมว่าดี เนื้อเพลงไม่เขียนเป็นคำกลอน เราไม่นิยมว่าดี การร้องเพลงที่ไม่มีดนตรีไทยเข้ามาคลอเสียง เราไม่นิยมว่าดี เหล่านี้คือ ตัวอย่างในทางวัฒนธรรมและแบบธรรมเนียมแต่เราไม่ให้ค่านิยม

คราวนี้เรากลับมาดูค่านิยมในทางศาสนาบ้าง ชายที่มีอายุครบบวชพระแต่ยังไม่ได้บวช ไปขอลูกสาวใคร จะไม่มีใครยกลูกสาวให้ เขาถือว่าเป็นคนดิบ ไม่ควรที่ใครจะยกลูกสาวให้ บางท้องถิ่นถือเคร่งครัด ลูกชายหากไปมีครอบครัวก่อนบวช ถึงกับตัดลูกตัดพ่อกันทีเดียว ตัวอย่างนี้มีมากในบ้านนอก การที่ถือคติว่าคนไม่บวชเรียนเป็นคนดิบ ก็โดยเหตุผลว่า **ยังไม่ผ่านการศึกษาสำคัญ การศึกษาสำคัญคือ การศึกษาทางพระ เพราะการศึกษาทางพระมีหลักสูตรเรียนเรื่องบาปบุญคุณโทษ เรียนพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เรียนการดำเนินชีวิตตามรอยบาทของพระพุทธองค์ เมื่อลาสิกขา คือสึกไปแล้ว จะได้นำความรู้ที่ได้ไปดำเนินชีวิตประจำวัน** บางคนก่อนบวชมีอารมณ์โมโหโทโส พอสึกไปแล้วกลายเป็นคนมีเหตุผล ก่อนนอนต้องสวดมนต์ บทอิติปิโส, พาหุง, มหาภา ในที่สุดเขาเป็นคนมีคุณธรรม อยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข สังคมไทยแต่กาลก่อน มีแต่คนบวชเรียนมาแล้วทั้งนั้น เขาจึงอยู่เย็นเป็นสุข และรักษาเอกราชบ้านเมืองมาได้ตราบเท่าทุกวันนี้

นี่คือค่านิยมในการบวชของกุลบุตร ใครบวชแล้วถือว่าเป็นคนสูง หากเป็นผลไม้ก็แปลว่า กินได้แล้ว หากไม่บวช เป็นคนดิบ เป็นผลไม้ก็ยังไม่กินไม่ได้ หากจะกินก็ต้องจิ้มเกลือ เมื่อจิ้มเกลือแล้วรสไม่กลมกล่อมอยู่ดี ท่านจึงเรียกคนบวชเรียนแล้วว่าเป็นบัณฑิต เรียกย่อ “ทิด” ออกเสียงเป็นไทยว่า “ทิด” เป็นคำที่เรียกคนที่บวชเรียนแล้ว ค่านิยมว่าด้วยการบวชนี้ หากยังถือกันเคร่งครัด บ่งบอกว่า สังคมไทยมีคนที่ยังไว้ซึ่งคุณธรรม หากค่านิยมว่าด้วยการบวชเสื่อมไปไม่ว่าจะโดยเหตุใด ฟังทราบเถิดว่า คุณธรรมหนีไปแล้ว เมื่อคุณธรรมหนีไป อธรรมก็จะเข้ามาแทน งานที่อธรรมแสดงออกคือ ความเดียดร้อน สังคมใดมีแต่คนไร้คุณธรรม อุดมแต่คนอธรรมแล้ว เราจะหาความสุขได้ที่ไหน มีแต่การลักขโมย มีแต่การข่มขืน มีแต่การเอาเปรียบ ข่มเหงรังแกกัน คนใจเป็นเหยื่อคนฉลาดโกง เช่น หลอกเอาหญิงไปค้าประเวณี

เราจะเห็นว่า การไม่ให้ค่านิยมแก่การบวชนั้น ให้ผลร้ายมากมาย ทางราชการแก้ไขโดยออกกฎหมายบังคับ ให้กฎหมายบังคับความประพฤติ ใครฝ่าฝืนกฎหมายจะต้องได้รับโทษ บ้านเรานี้สมบูรณ์ด้วยกฎหมายนานาชนิด วันหนึ่งไม่รู้ว่าจะออกกฎหมายมากี่ฉบับ เดือนหนึ่งเท่าไร ปีหนึ่งเท่าไร ลองคิดดูว่าปีหนึ่งมี ๓๖๕ วัน ออกกฎหมายวันละฉบับ เราก็มีกฎหมายถึง ๓๖๕ ฉบับ คำถามที่ตามมาก็คือ มีใครบ้างไหมเคยอ่าน ตอบว่าไม่เคย ไม่ต้องรู้ความของกฎหมาย เอาเพียงว่า อ่านชื่อกฎหมายว่าชื่อกฎหมายอะไรก็หมดอายุของเราแล้ว เราจะอ่านชื่อกฎหมายได้หมดหรือไม่ เพราะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือที่เราเรียกว่า ส.ส. นั้น เขามีหน้าที่มาออกกฎหมาย การออกกฎหมายคืองานหลักของเขา ให้เราคิดอีกครั้งหนึ่งว่าปีหนึ่งมีกฎหมายออกมากี่ฉบับ สองปีก็ฉบับ สามปีก็ฉบับ แล้วเรามีสภาผู้แทนราษฎรมาแล้วกี่ปี ปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีกฎหมายรวมเบ็ดเสร็จก็ฉบับ หากท่านสอบเข้ารับราชการไม่ว่าตำแหน่งใด หลวงเขากถามว่าเราทราบแต่ว่าเมืองไทยมีกฎหมายแล้วจำนวนเท่าไร แน่นนอน เราตอบไม่ได้ ขณะนี้ประเทศไทยมีกฎหมายมากมาย ไม่ว่าจะทำอะไร เกี่ยวข้องด้วยกฎหมายทั้งนั้น

บ้านเมืองที่ด้อยคุณธรรม ก็ต้องเอากฎหมายมาปกครอง ส่วนบ้านเมืองที่เจริญ เขาใช้วัฒนธรรมมาปกครอง เช่น ประเทศอังกฤษ เป็นต้น

“ค่าใช้จ่ายงานทำกฎหมายใช้เงินมาก”

ค่าใช้จ่ายเพื่อให้ได้กฎหมายออกมา ค่าใช้จ่ายเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามกฎหมาย เป็นเงินใหญ่มหาศาล เงินนี้เป็นเงินของใคร ไม่ใช่ของประชาชนหรือ ก็เงินของประชาชนทั้งนั้น

ทำไมท่านเอาเงินมหาศาลมาทำอย่างนี้

จะไม่ให้ใช้เงินมหาศาลได้อย่างไร ท่านลองคิดดูง่าย ๆ นึกถึง ส.ส. ก่อนว่ามีจำนวนเท่าไร เงินเดือนของเขาเท่าไร นึกถึงกรมตำรวจว่ามีจำนวนตำรวจเบ็ดเสร็จเท่าไร เป็นเงินเดือนของเขาเท่าไร นึกถึงสำนักอัยการทั่วประเทศมีบุคลากรเท่าไร เป็นเงินเดือนเท่าไร นึกถึงศาลสถิตยุติธรรมว่ามีบุคลากรเท่าไร เป็นเงินเดือนเท่าไร แล้ววกกลับมานึกถึงเรือนจำคือคุก ว่ามีจำนวนเท่าไร เป็นค่าก่อสร้างอาคารเท่าไร เป็นค่ากินอยู่ของนักโทษเท่าไร คิดง่าย ๆ แค่นี้ก่อน แล้วรวมจำนวนเงินออกมา ก็ได้คำตอบว่า ใช้เงินเดือนมหาศาลแค่ไหน

ยังไม่คิดค่าใช้จ่ายอื่น คิดย่อ ๆ แค่นี้ แล้วรวมเงินเป็นค่าใช้จ่ายออกมา รัฐบาลจ่ายต่อเดือนเท่าไรมากมาย ค่าใช้จ่ายมาก

ทำไมเราเอาเงินก้อนใหญ่มาทำอย่างนี้ จะไม่ทำอย่างนี้ได้อย่างไร ก็คนของเราด้อยคุณธรรม เราก็ต้องเอากฎหมายมาปกครอง กรรมวิธีของกฎหมายตั้งแต่ต้นจนจบ ต้องใช้เงินมากมายอย่างนี้ แม้ตัวเราไปเป็นรัฐบาลเราก็ต้องทำอย่างนี้ หากเราเอาเงินก้อนใหญ่ไปทำประโยชน์อย่างอื่น จะมีประโยชน์กว่าไหมนี่คือความคิดที่เราท่านคิดอยู่

หากเราสืบเข้าไปหาเหตุ ว่าเป็นเพราะอะไร เราจึงต้องใช้เงินก้อนใหญ่ อย่างนั้น
คำตอบก็คือ **แก้ปัญหาด้อยคุณธรรม** คำถามที่จะถามต่อไปก็คือ แก้ได้จริงหรือจะแก้ให้ได้จริง
ก็ต้องจ้างตำรวจมาประจำตัวแบบตัวต่อตัว เรามีประชากรขณะนี้ ๖๐ ล้านคน ก็ต้องจ้างตำรวจ ๖๐ ล้านคน
แล้วเราจะไปเอาเงินที่ไหนมาจ้าง ประเทศของเราไม่ร่ำรวยถึงกับจะมีเงินขนาดนั้น
ตามที่บรรยายมานี้ เพื่อชี้ให้เห็นว่าการแก้ปัญหาด้อยคุณธรรม นั้นใช้เงินมาก

ค่านิยมบางอย่างหากเสื่อมไป เกิดความเสียหาย

คราวนี้เรากลับมามปรารภกันใหม่ ถึงคตินิยมแต่บรรพกาล ก่อนแต่งงานต้องบวชเรียนเสียก่อนอย่างน้อยให้ได้นั่งพรหมศึกษา ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยให้จริงจัง เพื่อจะได้นำคำสอนของพระบรมศาสดาไปใช้ในชีวิตรประจำวัน หากเคร่งครัดในคตินิยมนี้ เราแทบไม่ต้องใช้กระบวนการทางกฎหมายมาปกครองประหยัดเงินรัฐบาลได้มาก เงินรัฐบาลก็คือเงินของเราไม่ใช่หรือ ปีหนึ่งเราไปเสียภาษีกันทุกคน เพื่อรัฐบาลจะได้นำไปบำรุงประเทศ

การบวชเรียนของเราปรากฏว่าย่อหย่อนลงมากแล้ว บางท่านบวช ๗ วัน อย่างมากแค่ ๑๕ วัน เวลาเล็กน้อยแค่นั้น เราไปศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยไม่ได้อะไรมาก เมื่อเรามีเวลาเล่าเรียนน้อย เราก็รู้น้อย แล้วเราก็ไม่ได้อะไรจากการบวช เพราะเราไม่ได้เรียน เราเพียงเอาผ้าเหลืองมาห่มอยู่คู่อุ้งหนึ่งเท่านั้น ผลกระทบที่ตามมาก็คือ เราไม่มีคุณธรรมอะไร และเมื่อเราอยู่ในสังคมโลก ก็ไม่รู้จะประพฤติอย่างไร เพราะไม่ได้เรียนรู้พระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา สุดท้ายก็คล้อยตามวัฒนธรรมต่างชาติ ติดยาเสพติด ติดโรคเอดส์ แล้วชีวิตของเราก็เหินไปตามบรรยากาศแห่งโลกาภิวัตน์ ต้องไปขายแรงงานในต่างประเทศ ต้องไปเป็นแม่บ้านในต่างประเทศ วุ่นวายกันไปหมด ไปอยู่ต่างประเทศก็รับวัฒนธรรมต่างประเทศเข้ามาอีก ดูไปแล้วมีแต่ความสับสน ไปหากินในต่างแดนด้วยกัน คิดว่าจะรักกัน แต่กลับไปฆ่าแกงกันเอง จนเจ้าของประเทศสั่งประหารชีวิต

คุณธรรมค้ำจุนโลก เราได้ยืมเขาพูดกัน และเมื่อไม่มีคุณธรรมแล้วโลกของเราไม่มีอะไรค้ำนักปราชญ์ท่านกล่าวไว้ในหนังสือมูลบทบรรพกิจ ดังนี้

อยู่มาหมู่ฆ่าเฝ้า ก็หาเขาวนารี ที่หน้าตาดี ๆ ทำมโหรีที่เคหา

คำเข้าเฝ้าสีซอ เข้าแต่หอล่ออกามา หาได้ให้ภรรยา โลโกพาให้บ้าใจ

ไม่จำคำพระเจ้า เหยไปเข้าภาษาไสย ถือดีมีข้าไท จ้อแต่ไพร่ใส่ชื่อคา

**คติที่มีคู่ คือ ไก่หมูเจ้าสุภา ใครเอาข้าวปลามา ให้สุภาที่ว่าดี ที่แพ้แก่ชนะ ไม่ถือพระ
ประเวณี ชี้ออกก็ได้ดี ไล่ดำตีมีอาญา ที่ชื่อถือพระเจ้า ว่าโง่งเง่าแต่ปูปลา ผู้เฒ่าเหล่าเมธา
ว่าไปบ้าสาระยา**

ภิกษุสมณะ เล่าก็ละพระสละธรรม คาถาว่าลำน้า ไปเร่ร่ำ ทำเจโก

เป็นหนังสือหัดอ่านหนังสือภาษาไทยเบื้องต้น วิธีเขียนหนังสือเขียนแบบโบราณ คือ แบบไทยเดิม เช่นคำว่า ถีดี สีช อาไศรย คำไทยปัจจุบันก็คือ ถีดี สีช อาศัย นั่นเอง แต่เนื้อหาของเรื่องที่ยื่น ควรแก่การศึกษา จึงนำมาเล่า ขอให้ท่านอ่านให้จำได้ เพื่อเราจะได้พิจารณาเหตุการ์ณบ้านเมือง นักปราชญ์ แต่กาลก่อนท่านกล่าวไว้อย่างไร

ท่านกล่าวถึงลักษณะสังคม ว่าสังคมของเรามีแต่การข่มเหงรังแกกัน ในการถอดความจะทำเพียงย่อ ๆ เอาแต่ใจความ บทประพันธ์ใดที่เห็นไม่สำคัญ ก็จะไม่กล่าว ดังนี้

๑. อยู่มาหมูฆ่าเฝ้า ก็หาเยวณาริ ที่หน้าตาดิ ๆ ทามโหรีที่เคหา

คำเข้าเฝ้าสีชอ เข้าแต่หอล่อกามา หาได้ให้ภรรยา โลภพาให้บ้าใจ

ลูกน้องเมื่อจะไปหาเจ้านาย ก็จะต้องหาสาวงามไปถวาย โดยจัดให้มีการบรรเลงมโหรีที่บ้านของท่าน

ส่วนเจ้านาย ไม่เป็นอันต้องทำอะไร ทั้งเช้าและเย็น เอาแต่ทรงปีสีชอ แล้วก็พาสาวงามเข้าห้องบำรูกาม

๒. ไม่จำคำพระเจ้า เหนไปเข้าภาษาไสย ถือติมิข้าไท ฉ้อแต่ไพร่ใส่ชื่อคา

ไม่สนใจคำสอนของพระบรมศาสดา แต่คำสอนของพระพุทธรองค์นั้นเป็นคำบาลี ท่านกลับเอาคำบาลีนั้นไปเป็นคาถาอาคม แล้วแปลงไปเป็นไสยศาสตร์ ร่ายเวทมนตร์คาถา ปลุกเสกเลขยันต์ ครั้นไม่มีอะไรทำ ก็ไปโกงเอาแก่ทาส (สมันนั้นมีทาส) ไม่ได้ตั้งใจก็เอาเครื่องบังคับคือชื่อคาใส่เข้าไปในทาสผู้นั้น (ชื่อคาเป็นเครื่องจองจำนักโทษ เป็นไม้ ๒ อันเจาะรู เอาไม้ ๒ อันนี้มัดบีบที่คอและมัดมาที่มือ ๒ ข้าง)

๓. คติที่มีคู่ คือ ไก่หมูเจ้าสุภา ใครเอาข้าวปลามา ให้สุภาก็ว่าดี

กรณีที่มีความเกิดขึ้น คือ มีคู่กรณีต้องฟ้องร้องกัน อย่างนี้เป็นอาหารโอชะของตุลาการ (เจ้าสุภา แปลว่า ตุลาการ ผู้มีหน้าที่ตัดสินคดี) ใครมาวิ่งเต้นเอาข้าวปลามาให้แก่เจ้าสุภา เจ้าสุภาท่านว่าเป็นคนดีทั้งนั้น

๔. ที่แพ่แก่ชนะ ไม่ถือพระประเวณี ชี้ออกก็ได้ดี ไส้ดำตีมีอาญา

เมื่อเอาข้าวปลามาให้แก่เจ้าสุภาแล้ว ความที่ผิด แก้ให้ถูกได้โดยการตัดสินนั้น ไม่ยึดถือประเพณีแห่งความถูกต้อง แม้คนคดโกงก็ได้ดีได้โตได้ใหญ่ เขาเรียกว่า ชี้ออกก็ได้ดี คนมีอิทธิพลได้ดี คนนักเลงได้ดี คนซื่อตรงไม่ได้ดีกับเขา คนคดโกงที่ได้โตใหญ่ นั้น เราอย่าได้ไปว่ากล่าวเข้าที่เดียว หากไปว่ากล่าวเข้าก็จะมีโทษเป็นคดีเป็นความเกิดขึ้น

๕. ที่ชื่อถือพระเจ้า ว่าโง่เจ้าเต่าปูปลา ผู้เฒ่าเหล่าเมธา ว่าใบ้ำสาระยา

คนที่มีศีลธรรม ยึดมั่นในคำสอนแห่งองค์พระศาสดา สังคมกลับดูถูกเขาว่าเป็นคนโง่ และผู้เป็นปราชญ์ราชบัณฑิตสังคมไม่ให้ค่านิยมว่าดี ทั้งยังตำหนิติเตียนด้วยประการต่าง ๆ

๖. ภิกษุสมณะ เล่าถึงพระสละธรรม คาถาว่าลำนํ้า ไปเรไร ทำเจโก

แม้พระสงฆ์ผู้ทรงศีล ต่างก็ไม่ยึดมั่นในพระธรรมแห่งองค์พระศาสดา ประพฤติปฏิบัติย่อหย่อน ต่อพระธรรมวินัย แม้การสวดมนต์ยังไม่ถูกทำนอง ผิดแปลกแหวกแนวไปหมด คำว่า พระสละธรรม ก็คือ พระสัทธรรมนั่นเอง

นี่คือเรื่องที่หนังสือมูลบทบรรพกิจท่านกล่าวไว้ รวม ๖ เรื่อง จะดูเรื่องใดเป็นปัญหาทั้งนั้น เมื่อไม่มีคุณธรรม ไม่ว่าจะอะไร ไม่ดีทั้งนั้น

คติธรรมและคตินิยมมาจากไหน

คติธรรม มาจากคำสอนขององค์พระศาสดา ศึกษาได้จากหลักสูตรนักเรียนระดับต่าง ๆ และหลักสูตรเปรียบเทียบธรรมต่าง ๆ อีกทั้งศึกษาจากพระไตรปิฎกและตำราในทางพระพุทธศาสนา เมื่อเรียนแล้ว ศึกษาแล้ว ชอบธรรมบทอะไร ก็ยึดเอาธรรมนั้นมาเป็นคติประจำใจ

ส่วน**คตินิยม** มาจากพระธรรมนั่นเอง แต่มาผสมผสานกับวัฒนธรรมทางศาสนา บ้างก็ผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น บางทีผสมกับประเพณี และบางแห่งผสมแบบธรรมนิยม แล้วเราก็ให้ความเห็นชอบว่าชอบหรือไม่ชอบ หากไม่ชอบก็ไม่ให้ค่านิยม หากชอบก็ให้ค่านิยม เช่น การสร้างพระพุทธรูปในพระศาสนา ท่านถือว่าเป็นกุศล แต่ข้าพเจ้ากลับไม่ชอบ **เพราะพระพุทธรูปองค์สนับสนุนการปฏิบัติมากกว่าการพัฒนาวัตถุ** แม้นารายณ์บรมหสินธุ์ติดอยู่หน้าโบสถ์ ยังมีคนมาลักขโมยเอาไปขายเมืองนอก พระพุทธรูปก็เหมือนกัน สร้างแล้วไม่รักษาปล่อยให้แตกร้าง ปล่อยให้โจรมาตัดพระเศียรเอาไปขาย แม้กุฎิศาลาก็สร้างกันมากมาย แต่ไม่มีคนใช้ ลมเป็นผู้ใช้และสุนัขเป็นผู้เฝ้า เราไม่ควรไปให้ค่านิยม เว้นแต่มีความจำเป็นก็สร้างเท่าที่จำเป็นก็พอแล้ว

กลับมาดูเรื่องประเพณีชักพระ คือ แห่พระพุทธรูปไป ผ่านไปที่ใด เขาก็ปาดอกไม้ลงมาที่เรือพระพุทธรูป อีกอย่างหนึ่งที่เราเคยเห็นเป็นประเพณีอีก คือ เอาพระพุทธรูปดำน้ำลงไป จะเห็นว่า เกี่ยวข้องกับประเพณีทางศาสนา แต่ละท้องถิ่นทำไม่เหมือนกัน ยุติว่า เราให้ค่านิยมหรือไม่

คตินิยมและคตินิยมมีความจำเป็นหรือไม่

ตอบว่า **“มีความจำเป็น”** โดยเฉพาะคตินิยมมีความจำเป็นต่อเราอย่างยิ่ง เพราะคตินิยมเป็น **ทางเสือ คตินิยมเป็นบ่อเกิดแห่งเหตุผล** ซึ่งแต่ละบุคคลมีเหตุผลไม่เหมือนกัน แตกต่างกันไปตามความเชื่อแตกต่างกันไปตามความคิด

ในกาคัดเลือกคนเข้ารับราชการ กรรมการเขามักถามเสมอ ท่านมีคติอะไร มีอุดมคติอะไร เราต้องตอบอย่างทันที แล้วกรรมการเขาก็พิจารณาให้คะแนน ในการให้คะแนนนั้น กรรมการท่านพิจารณาประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ

บางท่านตอบว่า **“กระแสน้ำไม่รอท่า เวลาไม่คอยใคร”** กรรมการท่านพิจารณาว่า คนนี้ตรงต่อเวลา หากรับไว้ให้ทำการแล้ว จะเกิดประโยชน์ต่อทางราชการ ไม่ใช่มาช้ากลับก่อน

แต่มีหลายท่านหัวตีมาก ไม่รู้จะตอบอะไร เพราะไม่มีคติธรรมอะไร แต่เอาคำขวัญของโรงเรียนมาตอบ เช่นตอบว่า **“ศึกษา วิรุฬหิ สมฺปตฺตา” (การศึกษาคือความเจริญงอกงาม)** กรรมการท่านชอบใจว่าเราจะได้นักการศึกษาเข้ามาทำงาน งานของทางราชการจะได้เจริญ ปรากฏว่าได้คะแนน

ท่านที่ตอบว่า **“กรุงโรมไม่ได้สร้างในวันเดียว”** เอาคติฝรั่งมาตอบ กรรมการเขาก็พิจารณา คนนี้เป็นคนทำอะไรมีแผนงาน ได้คะแนนอีก

รายได้คะแนนดี คือตอบว่า **“นิสมุม กรณฺ์ เสยฺโย” ใคร่ครวญเสียก่อนแล้วจึงทำ** รายนี้ตอบได้เข้าตากรรมการ กรรมการท่านคิดว่า งานราชการนั้น ประกอบด้วยระเบียบและกฎหมาย หากพลาดไปโดยขาดการพิจารณาจะเสียหายมาก ก่อนที่ผู้มีอำนาจจะลงนาม ต้องตรวจสอบความถูกต้องในประการต่าง ๆ เสียก่อน เราก็ต้องไปทางตำราดูระเบียบกฎหมาย เมื่อถูกต้องแล้ว จึงเสนอเจ้านายลงนาม

สถานศึกษาให้ความสำคัญต่อคตินิยมมาก

ไม่ว่าเป็นโรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย รวมเรียกว่า สถานศึกษา ท่านให้ความสำคัญต่อคตินิยมมาก โดยจะเลือกเอาคตินิยมที่ท่านชอบ แล้วเขียนไว้ในตราโรงเรียน ตรานี้ใช้ประทับเอกสารของโรงเรียน และประทับไว้ที่สมุดสำหรับจำหน่ายแก่นักเรียน

เมื่อเราเดินเข้าไปในสถานศึกษา จะเห็นแผ่นป้ายคตินิยมตัวใหญ่ เป็นการประกาศว่า โรงเรียนนี้มีคตินิยม มีจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษา เช่น

ปมาโท มจฺจุโน ปทํ	<i>ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย</i>
ทนฺโต เสฏฺฐิ มนุสฺเสสฺสุ	<i>ผู้ได้รับการฝึกดีแล้ว เป็นผู้ประเสริฐในหมู่มนุษย์</i>
อพฺยาปชฺฌมํ สุขํ โลกเ	<i>การไม่เบียดเบียนกันเป็นสุขในโลก</i>
ปญฺญา โลกสฺมี ปชฺโชโต	<i>ปัญญาเป็นแสงสว่างในโลก</i>
ปญฺญา นรานํ รัตนํ	<i>ปัญญาเป็นรัตนะของนรชน</i>
อาโรคฺยปรมา ลาภา	<i>ความไม่มีโรคเป็นลาภอย่างยิ่ง</i>
สุวิชาโน ภวํ โหติ	<i>ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ</i>
วิริเยน ทุกฺขมจฺเจติ	<i>คนล่องทุกข์ได้เพราะความเพียร</i>
ธมฺมกาโม ภวํ โหติ	<i>ผู้ใคร่ธรรมเป็นผู้เจริญ</i>
ธมฺมเทสฺสี ปฺราภโว	<i>ผู้ซึ่งธรรมเป็นผู้เสื่อม</i>

สถานที่ราชการและภาคเอกชนยังไม่แสดงออกถึงคตินิยม

สถานที่ราชการ ลำดับมาตั้งแต่อำเภอ จังหวัด กรม กอง กระทรวง ทบวง กรม ยังไม่แสดงออกถึงคตินิยม หากไปดูภาคเอกชนที่เป็นบริษัท ห้างร้าน และองค์การต่าง ๆ ยังไม่พบการแสดงออกทางคตินิยมเช่นเดียวกัน คงมีแต่สถานศึกษาเท่านั้น ที่มีการยกย่องคตินิยม เห็นว่าคตินิยมมีประโยชน์

ความจริงแล้ว เป็นเพราะหลงลืมไป ไม่ทันได้คิดกัน มุ่งแต่ทำงานให้แก่องค์การสถานเดียวนั่นเอง หากเราคิดที่จำทำคำขวัญที่เป็นคตินิยมหรือพุทธวจนะ ย่อมเป็นการแสดงว่า องค์การของเรามั่นคงในพระธรรม โปรดมาติดต่อกับเราเถิด องค์การของเราไม่ทำให้ท่านผิดหวัง เพราะเราเชื่อมั่นในพระสัทธรรมของพระบรมศาสดา การมีที่คำขวัญเป็นคตินิยม ย่อมจะทำให้ประชาชนเกิดความมั่นใจ เช่น

อปฺปภฺนุจิทํ ชีวิตมาหุ ธีรา	<i>ปราชญ์กล่าวว่าชีวิตนี้สั้นนัก</i>
สุทฺถสฺสํ วชฺชมณฺเณสฺสํ อตฺตโน ปน ทฺพฺทสฺสํ	<i>ความผิดของผู้อื่นเห็นง่าย ความผิดของตนเห็นยาก</i>
อนากุลา จ กมฺมนุตา	<i>การงานไม่คั่งค้างเป็นมงคล</i>
นตฺถิ โลกเ รโห นาม	<i>ไม่มีความลับในโลก</i>
กฺลฺยาณการี กฺลฺยาณํ ปาปการี จ ปาปกํ	<i>ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว</i>
น มียฺยมานํ ธนมนุเวติ กิณฺณุจิทํ	<i>ทรัพย์สักนิด ก็ติดตายไปไม่ได้</i>

คติธรรมที่นำมาภาวนานี้ หากนำไปเป็นคำขวัญในที่ทำการของเรา จะมีประโยชน์ อย่างน้อยก็ช่วยผู้บริหารได้บ้าง ชีวิตของเราไม่ยืนยาว มาทำกรรมดีกันเถิด อย่างให้การงานของเราค้างค้ำ อย่าไปทำมือสั้นมือยาวเข้า เพราะไม่มีความลับ สักวันหนึ่งเรื่องต้องแดงขึ้น ดังที่เห็นโทรทัศน์เขานำข่าวมาเสนอ เราก็เห็นอยู่ทุกวัน เมื่อมีความบกพร่องเกิดขึ้นอย่างเพิ่งกล่าวโทษคนอื่น ให้สำรวจตรวจสอบตัวเราเองก่อน อย่างน้อยก็บรรเทาบาป สุดท้ายเราก็ตายจากโลกนี้ ที่เราคบโกยเอาไว้มาก ๆ นั้น เอาติดตัวไปแม้บาทเดียวก็ไม่ได้ เป็นคติเตือนใจ ควรเขียนให้ตัวใหญ่ จะได้เตะตา เพื่อจะได้อ่านกัน ควรติดไว้ในที่เปิดเผย เข้ามาก็อ่าน ออกไปก็อ่าน

ไม่จำเป็นต้องเขียนไว้ที่ทำการของเราเท่านั้น ควรนำไปปิดไว้ที่บ้านของเราด้วย อย่างน้อยก็ช่วยกลมเกลียวจิตใจของเรา อย่าเชื่อตัวเองว่าไม่มีมือสั้นมือยาว ก็เลสมันมีอำนาจเหนือใจเรา เงินก้อนเล็กไปเราพออัยยังใจได้ แต่ถ้าเป็นเงินก้อนโต เราเป็นผู้มีอำนาจ ไม่มีใครรู้เห็น ผลออกไปนิดเดียว เราเอาเงินของเขาไปโดยมิชอบ แล้วเราก็หมองใจไปตลอด สักวันหนึ่งเรื่องต้องแดงขึ้น ไม่ผิดคำสอนของพระพุทธองค์ ทรงสอนแล้วว่า ไม่มีความลับในโลก สักวันหนึ่งต้องเปิดเผย

ควรเรียนคติธรรมของพระพุทธองค์ให้มาก

คติธรรมและคตินิยมของหลวงพ่อดอกน้ำ

กลับมาดูคติธรรมและคตินิยมของหลวงพ่อดอกน้ำ จะเห็นว่าไม่เหมือนคติธรรมและคตินิยมที่เราอ่านผ่านมา เพราะคติธรรมที่เราอ่านอ่านมานั้น ส่วนใหญ่เป็นคติปริยัติ คือ คติที่เราเรียนเพื่อรู้ ส่วนคติธรรมของหลวงพ่อดอกน้ำเป็น **คติปฏิบัติ คือได้ปฏิบัติแล้ว ได้ทดลองแล้ว คือ ได้นำปริยัติมาปฏิบัติแล้ว เกิดผลในทางปฏิบัติแล้ว**

แต่โดยเหตุที่หลวงพ่อดอกน้ำเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้มีวาสนาบารมีเข้าถึงธรรมวิเศษ คือ เข้าถึงธรรมกาย ไม่มีใครอีกแล้วในโลกนี้ ที่จะนำความรู้ธรรมชั้นสูงมาสอนชาวโลกได้อีกแล้ว มีก็แต่หลวงพ่อดอกน้ำองค์เดียวเท่านั้น

ดังนั้น **คติธรรมของท่าน และคตินิยมของท่าน จึงควรแก่การศึกษาเล่าเรียน**

แต่จะเรียนให้สนุก จะอ่านให้บันเทิง ท่านต้องไม่ใจร้อน ควรอ่านให้จบเล่ม ไม่ควรอ่านแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ

การตั้งต้นอ่าน ต้องสัญญากับตัวเอง ว่าเราจะอ่านให้จบให้จงได้ เมื่ออ่านจบแล้ว ท่านจะรู้สึกที่เราโชคดีแล้วที่ได้เกิดมาพบหลวงพ่อดอกน้ำ แม้หลวงพ่อดอกน้ำจะตายไปแล้ว แต่ความรู้ของหลวงพ่อดอกน้ำยังอยู่คู่โลก รอผู้มีบุญมาศึกษาเรียนรู้ แต่การเรียนรู้ต้องตั้งใจด้วยความบากบั่น มีใจมั่นคง มีความเพียรแก่กล้า เพราะเป็นความรู้มรรคผลนิพพาน เป็นความรู้ชั้นสูง ไม่มีความรู้อย่างนี้ที่ใดในโลกอีกแล้ว **ที่สุดแห่งความรู้ คือ ความรู้วิชาธรรมกายที่หลวงพ่อดอกน้ำคว่ำไว้**

ว่าแต่ตัวเราเถิด เราจะมีวาสนาบารมีเข้าถึงวิชาของหลวงพ่อดอกน้ำหรือไม่ ต่อไปนี้ขอเชิญท่านอ่านโดยบันเทิงเถิด

หลวงพ่อดูปากน้ำคิดอะไรไม่เหมือนใคร

จากการศึกษา พบว่าหลวงพ่อดูปคิดอะไรไม่เหมือนใคร ความคิดบางอย่างมันน่าอัศจรรย์ โปรดดูประวัติในการบำเพ็ญเพียรทำภาวนาของท่านดังนี้

“เราเรียนธรรมของพระบรมศาสดามากแล้ว ทั้งหลักสูตรนักธรรมและหลักสูตรบาลี นั่นคือการรู้ตามตำรา ตำราเขาว่าอย่างไร เราก็รู้ตามนั้น แต่เรายังไม่เห็นธรรมกับหูกับตาเรา เราเชื่อว่าไม่มีคุณธรรมอะไร ชีวิตของสมณะอยู่ได้ด้วยข้าวสุกของชาวบ้าน ก็เราไม่เห็นธรรมอะไร เราอยู่ไปก็เปลืองข้าวสุกชาวบ้าน ชีวิตของเราหาประโยชน์อะไรไม่ได้ นั่งทำภาวนาคราวนี้ หากไม่เห็นธรรมตามที่พระบรมศาสดาทรงเห็นแล้ว ตายเสียได้ก็ดี”

สรุปแล้ว หากไม่เห็นธรรม ตามที่พระพุทธองค์ทรงเห็นแล้ว ขอให้ตายไปเลย

“ชีวิตที่ไม่เห็นธรรม เป็นชีวิตที่ไร้ประโยชน์”

นี่คือ ความคิดของหลวงพ่อดู

เราก็พิจารณาต่อไปว่า เราเคยศึกษาประวัติเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียง เคยพบไหม เกจิอาจารย์ใดมีความคิดอย่างนี้บ้าง ตอบได้ว่า ไม่เคยพบ ไม่เคยเห็นใครคิดอย่างนี้ ทำไมหลวงพ่อดูต้องคิดอย่างนั้น ความคิดเช่นนั้นเป็นความคิดของผู้มีบารมีธรรมขั้นสูงเท่านั้น อย่างเราคิดอย่างนั้นไม่เป็น เพราะเราไม่ใช่ผู้มีบารมีธรรมอย่างหลวงพ่อดู

ประการต่อมา เรามาพิจารณาว่า ทำไมหลวงพ่อดูคิดว่า สมณะ ถ้าไม่เห็นธรรมของพระบรมศาสดาแล้ว ขึ้นอยู่ในเพศสมณะต่อไป ก็เปลืองข้าวสุกชาวบ้าน ความจริงหลวงพ่อดูเป็นพระ มีศีล ๒๒๗ เป็นเนื่อนานบุญของชาวโลกอยู่แล้ว ไม่มีใครรังเกียจพระที่มีศีลบริสุทธิ์ หลวงพ่อดูเป็นผู้หนึ่งที่ขึ้นชื่อว่ามีศีลบริสุทธิ์ เหตุไฉนหลวงพ่อดูมาคาดคั้นเอาแก่ตัวเองมากเกินไป ดูแล้วหลวงพ่อดูขาดเหตุผล

บอกแล้ว บอกแล้วว่า หลวงพ่อดูคิดอะไรไม่เหมือนใคร

หลวงพ่อดูท่านตีราคาชีวิต “ชีวิตที่มีประโยชน์คือชีวิตที่เห็นธรรมเท่านั้น”

ความจริงหลวงพ่อดูสอนนักธรรมก็ได้ สอนบาลีก็ได้ ทำวัตร สวดมนต์ อันเป็นธุระของพระสงฆ์ปกครองพระสงฆ์ให้อยู่ในระเบียบวินัย แค่นี้ก็เป็นประโยชน์มากแล้ว อบรมสั่งสอนพระเณรและเทศน์สอนชาวบ้านในวันพระวันโกน หลวงพ่อดูก็ทำเป็นปกติอยู่แล้ว แค่นี้ก็เป็นประโยชน์เหลือหลายแล้ว

แค่นี้ หลวงพ่อดูท่านว่าไม่ใช่ประโยชน์จริง “ประโยชน์ที่แท้ต้องเห็นธรรมจึงจะเป็นประโยชน์จริง”

ต้องเอาธรรมตามที่พระบรมศาสดาทรงรู้ทรงเห็น มาสอนกัน นี่แหละคือ ประโยชน์ หลวงพ่อดูท่านตีความอย่างนั้น มาถึงคำว่า “ธรรม” ตามความหมายของหลวงพ่อดู ไม่ได้หมายความว่า คำสอนของพระพุทธเจ้า หลวงพ่อดูหมายเอาว่า หน้าตาธรรม หูตาธรรม รูปร่างลักษณะของธรรม รูปพรรณสัณฐาน เนื้อหนังธรรมนั่นเอง ธรรมที่ว่านี้อยู่ที่ไหน ธรรมที่บอกปฏิภาณได้อยู่ที่ไหน หลวงพ่อดูท่านหมายความว่า

ในที่สุด จากการบำเพ็ญแบบถวายชีวิตของหลวงพ่อดวงพ่อก็เห็น **“ธรรมกาย”** สมใจของท่าน เห็นที่ศูนย์กลางกายของท่าน ตามเนื้อหาสาระในหนังสือทางมรรคผล ๑๘ กายของหลวงพ่อนั้น เชิญท่านหาอ่านได้

ธรรมกายคือตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย นั่นคือ ธรรมกายคือพระรัตนตรัย พระรัตนตรัยคือตถาคต หลวงพ่อดวงพ่อดูเห็นธรรมอย่างนี้ โดยที่ท่านไม่เคยคิด ในตอนหลังหลวงพ่อดวงพ่อดูว่า การที่ได้เห็นพระรัตนตรัย หรือการได้เห็นธรรมกายนั้น เป็นการเข้าถึงกรูวิชชาขานนแท้ พบตำราพิชัยสงครามใหญ่ทีเดียว เป็นตำราพิชัยสงครามของพระรัตนตรัย รวมเรียกว่า **“วิชาธรรมกาย”** ตามที่เราได้ยินได้ฟังนั่นเอง

ผู้ค้นคว้าและผู้ค้นพบวิชาธรรมกายเป็นผู้มีคุณสมบัติพิเศษ

ผู้ค้นคว้าวิชาธรรมกายคือ หลวงพ่อวัดปากน้ำ เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติประจำตัวไม่เหมือนใคร ไม่ว่าจะคิดไม่ว่าจะทำ มีอะไรแปลกไปจากคนทั้งหลาย ดังที่เราจะเรียนรู้คติธรรมและคตินิยมของท่าน ดังนี้

๑. อย่าโกงตัวเอง

“เรามั่นใจโกงตัวเองจนเคยตัว” นี้คือคำกล่าวของท่าน

หากเราถามตัวเองว่า เราเคยโกงตัวเองบ้างหรือไม่ เราตอบทันทีว่า เราไม่เคยโกง แต่ถ้าเราพิจารณาให้ดีเราจะพบว่า ตลอดวันเราโกงตัวเอง

- วันนี้ตั้งใจจะไปทำงานแต่เช้า พอเข้ามิดก็ตื่นนอน แต่ยังไม่ยอมลุกขึ้น ขอนอนต่ออีกหน่อย สุดท้ายนอนตื่นสาย ก็ไปทำงานสายอยู่นั่นเอง
- วันนี้จะตอบจดหมายเพื่อน บังเอิญมีอะไรวุ่น ๆ ไม่ได้ตอบจดหมายเพื่อนอยู่ดี
- การประชุมวันนี้สำคัญ เราต้องไปเอง พอมีสาวสวยมาติดต่อราชการ ก็ให้ลูกน้องไปประชุมแทน
- จะไม่กินหมูสามชั้น เพราะลดความอ้วน พอมีหมูสามชั้นผัดเผ็ดบนโต๊ะอาหาร เราก็กินไม่ยั้งมือ
- ตั้งใจจะอ่านหนังสือให้จบเล่มภายในวันนี้ สุดท้ายอ่านได้ครึ่งเล่ม

เราโกงตัวเอง เราจึงเอาดีไม่ได้ ไปโกรธคนอื่นว่าเขาโกงเงินเรา แต่ตัวเราโกงตัวเอง ทำไม่ไม่โกรธตัวเราบ้าง หลวงพ่อดวงพ่อดูสอน ไม่ให้โกงตัวเอง หากไม่โกงตัวเองแล้วจะได้รับความสำเร็จหลายอย่าง

๒. ให้บริจาคทานเรื่อยไป ให้บำรุงปัญญาเขาเรื่อยไป

“อยู่ที่ไหน ให้ท่านบริจาคเรื่อยไป ไม่ทำอะไรก็สอนหนังสือ สงเคราะห์กุลบุตร”

นี่คือคำสอนของหลวงปู่ ความหมายก็ชัดอยู่ในตัวแล้ว ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใด ให้ทำหน้าที่เป็นผู้ให้เสมอไป ผู้รับก็ยินดี ผู้ให้ก็สบายใจ หลวงปู่ท่านมีลาภมาก ไม่ว่าจะท่านจะไปอยู่ที่ไหน มักจะมีผู้คนเอาสิ่งของมาถวาย ท่านรับแล้วท่านก็ให้ต่อ ท่านบอกว่าเจ้าของท่านเขาได้บุญ ๒ ต่อ

อีกเรื่องหนึ่งก็คือ ถ้าว่าง คือ ไม่มีงานทำ หลวงปู่จะสอนหนังสือเด็ก ๆ ท่านบอกว่า ได้**ปัญญาบารมี** สมัยที่หลวงปู่เป็นพระลูกวัด หลวงปู่เอากุฏิของหลวงปู่เป็นโรงเรียน พอพระนักเรียนกลับ หลวงปู่ก็ใช้เป็นที่พักนอน ขึ้นชื่อว่าการศึกษาแล้ว หลวงปู่ให้ทั้งนั้น จะเอาอะไรขอให้บอก ไม่มีค่าจ้างครู หลวงปู่จัดหาไม่มีครู หลวงปู่ไปเป็นครูให้ เมื่อได้เป็นเจ้าของวัดปากน้ำใหม่ ๆ สมัยนั้นยังไม่มีโรงเรียนประถมศึกษา หลวงปู่ตั้งโรงเรียนของวัดขึ้น ให้ประชาชนส่งลูกหลานมาเรียนฟรี หลวงปู่รับเป็นเจ้าภาพค่าจ้างครู ต่อมารัฐบาลประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา รัฐบาลเข้ามารับกิจการโรงเรียนไป หลวงปู่ก็เลยหมดภาระแต่นั้น

เรื่องนี้ เป็นประวัติที่ดังมากที่สุด คงไม่ได้ยินได้ฟังที่ไหนอีกแล้ว **วิสัยของโพธิสัตว์ก็อย่างนี้ ไม่อยู่เฉยทำประโยชน์เรื่อยไป** อย่างเราทำไม่ได้ เพราะเราไม่ได้เป็นโพธิสัตว์ เราจะยอมเอากุฏิของเราไปเป็นโรงเรียนหรือ แน่นอนเราไม่ยอม เพราะเราก็ต้องการความสบายส่วนตัว ไม่ว่าจะใคร ไม่ยอมทั้งนั้น

๓. ดอกไม้หอม ไม่ต้องเอาน้ำหอมมาพรม ก็หอมเอง

**ใครห้ามไม่ได้ ชากศพไม่ต้องเอาของเหม็นมาละเลงใส่
ก็แสดงกลิ่นศพให้ปรากฏ ปิดกันไม่ได้**

นี่คือ คติของหลวงปู่อีกบทหนึ่ง ความหมายก็ชัดอยู่แล้ว ไม่ต้องอธิบายเลย โบราณท่านว่าไว้ **ความดี ความชั่ว ความมี ความจน ๔ อย่างนี้ ปิดกันไม่ได้**

นั่นคือ ความดีมันก็ดีอยู่ในตัว ถึงใครจะว่าไม่ดี ก็จะได้ไม่นาน กรรมชั่วมันก็ชั่วของมันในตัวถึงใครจะว่าดี มันก็ดีไม่นาน เพราะมันชั่ว ทองอยู่ที่ไหนก็เป็นทอง จะเป็นตะกั่วไปไม่ได้ หนามแหลมไม่ต้องเสียม ชาดมันแดงของมันอยู่ในตัว ไม่ต้องเอาสีแดงไปแต้ม

เกิดการวิจารณ์กันกว้างไกล ต่อคำว่า “ธรรมกาย” ในตอนแรก ๆ แบบต่างคนต่างว่า เสียงวิจารณ์ทราบไปถึงหลวงปู่ หลวงปู่ท่านก็ว่า **“ดอกไม้หอม ไม่ต้องเอาน้ำหอมมาพรม ก็หอมเอง ใครห้ามไม่ได้ ชากศพ ไม่ต้องเอาของเหม็นมาละเลงใส่ ก็แสดงกลิ่นศพให้ปรากฏ ปิดกันไม่ได้”**

ครั้งมาพบคำว่า “ธรรมกาย” ในสุดตันตปิฎก ตถาคตสูตร วาเสฏฐุ เหตุ อธิวจนั ธมฺมกาโย อิติปิ (สามเณรวาเสฏฐุ ธรรมกายคือตถาคต) คำวิจารณ์ก็หายไป

เป็นข้อเตือนใจในการทำงานว่า หากการงานใด เป็นความดี เป็นความบริสุทธิ์ เป็นความถูกต้อง อย่าไปกลัวคำวิจารณ์

ชีวิตคู่กับงาน ทุกคนเกิดมาต้องทำงาน หากงานที่เราทำเป็นความดี เป็นความถูกต้อง เป็นความบริสุทธิ์ จงทำเถิด หากหวั่นต่อคำวิจารณ์ เราก็ไม่ต้องทำอะไร เพราะกลัวไปหมด คำวิจารณ์เราก็ต้องพิจารณาด้วย เพราะความดีไม่มีในหมู่โจร คนไม่มีความรู้วิจารณ์ผู้รู้ คนความรู้ด้อยวิจารณ์ผู้มีความรู้สูง ทูตวิจารย์ผู้ทรงศีล อาบอบนวดไปวิจารณ์ฤาษี เอาลูกตีกกลางทุ่งไปวิจารณ์วิทยานิพนธ์ หากเข้าตำราที่ว่านี้ ท่านว่าอย่าฟัง

๔. เห็นสิบแล้วเห็นศูนย์
เที่ยงแท้แก่นักหนา
จตุแล้วปฏิสนธิ
สังขาราไม่ยียนิน

เป็นเค้ามูลสืบกันมา
ตั้งอนิจจาเป็นอาจณ
ย่อมเวียนวนอยู่ทั้งสิ้น
ราคีสิ้นเป็นตัวมา

คำกลอนนี้ เวลาหลวงพ่อสอนให้เรียนภาวนาเบื้องต้น ท่านจะยกคำกลอนนี้ขึ้นกล่าว เนื้อหาสาระของคำกลอนนี้ก็คือ ให้เอาใจไปตั้งมั่นไว้ที่ศูนย์กลางกาย เพราะดวงธรรมอยู่ที่ศูนย์กลางกาย เมื่อใจหยุดจึงจะเห็นดวงปฐมมรรค เป็นดวงใสโตเท่าฟองไข่แดงของไก่ เมื่อเห็นดวงปฐมมรรคแปลว่า พบทางเดินแล้ว แล้วการเดินทางจะเริ่มจากดวงธรรมนี้ต่อไป

“สิบ” คือฐานที่ ๖ และ “ศูนย์” คือ ฐานที่ ๗ โบราณเรียกฐานที่ ๖ ว่าสิบ และเรียกศูนย์กลางกายว่าศูนย์ การตั้งใจที่ศูนย์กลางกายนี้มีมาแต่โบราณแล้ว ตามคำกลอนที่หลวงพ่อยกขึ้นกล่าว แต่เหตุไฉน การเรียนภาวนาตามวัดต่าง ๆ ยังกำหนดใจที่ปลายจมูก และกำหนดในที่อื่น ยังหาที่มาที่ไปไม่ได้

การตั้งใจคือการตั้งต้น เมื่อตั้งต้นพลาดไปแล้ว ก็จะพลาดตลอดไป ฝรั่งเขาถือเคร่งครัดมาก ไม่ว่าจะต้องตั้งต้นให้ดี ตั้งต้นให้ถูก หากตั้งต้นไม่ดีหรือไม่ถูก ถือว่าล้มเหลว เขาถือว่าตั้งต้นดี เท่ากับสำเร็จครึ่งหนึ่งแล้ว ผักพัฒนาใจก็เช่นกัน เมื่อตั้งใจผิดแล้ว เป็นอันหมดหวัง เพราะกิเลสมันจะพาใจเราไปที่ผิดเสมอไป ท่านจึงกล่าวว่า “ผิดศูนย์ผิดทาง” หมายความว่า หากไม่ตั้งใจที่ศูนย์กลางกายแล้ว ถือว่าผิดทาง ก็เรียนมาร้อยวันพันปี หากไม่ตั้งใจที่ศูนย์กลางกายแล้ว มีใครเห็นธรรมกายบ้าง เราจะพบนักปฏิบัติที่ได้รับการยกย่อง ครั้นเราศึกษาลึกลงไป ว่าท่านเคยเห็นกายธรรมบ้างหรือไม่ กายธรรมมีลักษณะอย่างไร เราจะทราบหรือไม่เคยเห็น ไม่รู้ด้วยว่ากายธรรมคืออะไร ทั้งที่ทุ่มเทชีวิตปฏิบัติธรรมมาตลอดชีวิต

ดังนั้น การสอนทำภavanaเบื้องต้น หลวงพ่อท่านจึงยุติประเด็นการตั้งใจก่อนว่าจะตั้งที่ตรงไหน ดังคำกลอนที่ว่า **“เห็นลิบแล้วเห็นศูนย์ เป็นเค้ามูลลิบกันมา”** คือการเห็นดวงใส่นั้น มี ๒ ขั้นตอน **ขั้นตอนแรก** เห็นดวงใสที่ฐานที่ ๖ ก่อน (คือ เห็นที่ลิบ) เป็นดวงใสเล็ก **ขั้นตอนที่สอง** เห็นดวงใสนั้น ลอยจากฐานที่ ๖ ขึ้นมาอีก ๒ นิ้วมือตนเอง มาสู่ฐานที่ ๗ (คือ เห็นที่ศูนย์) คราวนี้ดวงใสเล็กนั้นจะโตขึ้น กว่าเดิม มีขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ เท่าดวงจันทร์ เท่าดวงอาทิตย์ตามฐานะของธาตุกรรม ใครมีบารมีมาก ดวงธรรมจะใหญ่

มาถึงประโยคที่ว่า **“เที่ยงแท้แน่นอนักหนา ตั้งอนิจจาเป็นอาจณ”** เราอ่านแล้วก็เข้าใจ ไม่ต้องอธิบาย

มาถึงประโยคที่ว่า **“จุดแล้วปฏิสนธิ ย่อมเวียนวนอยู่ทั้งสิ้น”** หมายความว่า สัตว์ที่มากเกิด มีขั้นตอนดังนี้

ลำดับแรก สัตว์โลกผู้จะมาจุด (จุด แปลว่า มาเกิด) จะย่อกายเป็นธาตุกรรมละเอียด เป็นดวงใส มีขนาดเท่าเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทร โดยดวงใสเล็กนี้ จะมาอยู่กับบิดาก่อน คือ เข้าทางปากช่องจุมุกของบิดา หากเป็นชายเข้าทางปากช่องจุมุกขวาของบิดา หากเป็นหญิงเข้าทางปากช่องจุมุกซ้ายของบิดา แล้วจุดใสนี้จะเดินไปตาม ๗ ฐานของบิดา คือ เพลาตา (หญิงซ้าย ชายขวา) จอมประสาท ปากช่องเพดาน (เพดานปาก) ปากช่องลำคอ ฐานที่ ๖ และฐานที่ ๗ ของบิดา

ขั้นตอนที่สอง เป็นขั้นตอนการปฏิสนธิ คือ การเข้าสู่ครรภ์ของมารดา ขณะที่บิดากับมารดา ประกอบประเวณีก็คือ การร่วมเพศกัน จุดใสของผู้จะเกิดซึ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายของบิดา ก็จะเคลื่อนย้ายจากบิดามาสู่มารดา คือจะเคลื่อนจากฐานที่ ๗ มาฐานที่ ๖-๕-๔-๓-๒-๑ ของบิดา เข้าสู่ฐาน ๗ ฐานของมารดา คือถ้าเป็นชายเข้าทางปากช่องจุมุกขวาของมารดา (หากเป็นหญิงเข้าทางซ้าย) นั่นคือ จากฐานที่ ๑-๒-๓-๔-๕-๖ พอจุดใสมาถึงฐานที่ ๖ ของมารดา ช่วงนั้นเป็น ช่วงเริ่มสุดขีดแห่งการร่วมเพศ เป็นขั้นตอนปฏิสนธิจิต คือ ใจของบิดา มารดา บุตร ประสมกัน เมื่อใจประสมกันแล้ว ขณะนั้นเป็นสุดขีดแห่งรสประเวณี แล้วจุดใสนี้ก็เข้าสู่ครรภ์มารดา เมื่อสุดขีดแห่งรสประเวณี สิ้นสุดลง หมายความว่า จุดใสของผู้เกิดสู่ครรภ์มารดาแล้ว คือ สู่ฐานที่ ๗ แล้ว นับแต่วันนี้ไประดูของมารดาก็ขาด ต่อมาจุดใสของผู้มาเกิดก็เจริญเติบโต ในที่สุดเป็นตัวตน แล้วก็คลอดออกมาเป็นทารกน้อย

“จุดแล้วปฏิสนธิ” อธิบายแล้ว **“ย่อมเวียนวนอยู่ทั้งสิ้น”** ก็คือว่าเกิดแล้วก็เวียนเกิดเวียนตายกันไป มาถึงประโยคที่ว่า **“สังขาราไม่ยืนยิน ราคิสิ้นเป็นตัวมา”** เมื่อเป็นสังขารร่างกายขึ้นมาแล้ว ร่างกายสังขารของเราไม่จริงยั่งยืน เป็นทุกข์นับแต่วันที่เราเกิดนั้น

ทำไมเกิดแล้วเป็นทุกข์ เพราะเห็น จำ คิด รู้ ของเรา มารเขาเอาดวงทุกข์และสมุทัยใส่เข้าไป เรื่องนี้ไม่ยาก เมื่อเรียนวิชาธรรมกายสูงขึ้นไปแล้ว ท่านจะได้เรียนรู้ในหลักสูตรคู่มือสมภารต่อไป

ตามที่บรรยายมานี้ กล่าวถึงลิบและศูนย์ในการเกิด และการเห็นธรรมก็เห็นจุดเดียวกับการเกิด คือ เห็นที่ **“ลิบ”** ก่อน แล้วจึงมาเห็นที่ **“ศูนย์”** ตามที่กล่าวแล้ว

๕. ไม่หยุดไม่ถึงพระ ตัวหยุดเป็นตัวสำเร็จ

นี่คือ ความรู้สำคัญ ต้องสนใจให้มาก **“ไม่หยุดไม่ถึงพระ”** มีความหมายว่า ตราบใดที่ยังทำใจหยุด ใจนิ่งที่ศูนย์กลางกายไม่ได้ เราก็เข้าไม่ถึงพระ พระในที่นี้หมายถึงธรรมกาย หมายถึงพระบรมศาสดา หมายถึงนิพพาน

ใจหยุด หมายถึง หารเพียรภาวนาที่ศูนย์กลางกาย โดยเบื้องต้น ท่านให้นึกเอาดวงนิมิต ขึ้นก่อน คือ กำหนดเป็นดวงแก้วขาวใส มีขนาดเท่าแก้วตาของเรา แล้วน้อมดวงนิมิตนี้ไปตั้งไว้ที่ ศูนย์กลางกายในท้องของเรา ตามรายละเอียดที่กล่าวไว้ในหนังสือทางมรรคผล ๑๘ กายนั้น เอาใจ คือ ความรู้สึกรวมให้เป็นจุดเดียวกัน แล้วนั่งลงไปที่ดวงนิมิตใส่นั้น บริกรรมใจว่า **สัมมา อะระหัง** เรื่อยไป จนกว่าใจของเราจะหยุด เมื่อใจหยุด เราก็เห็นดวงธรรมใสในท้องของเรา **แล้วดวงใสนี้ จะเป็นอุปการะให้ เราเห็นธรรมกายได้ในที่สุด** รายละเอียดของการฝึกมีอย่างไร โปรดอ่านหนังสือดังกล่าวไว้ นั้น ตามที่กล่าวไว้ เป็นสังเขปเท่านั้น

ลักษณะของใจหยุด คือ รถยนต์เบรค ใจนิ่ง คือ สภาพเรียบของใจ ประดุจผิวน้ำในโอ่ง ไม่มีลม สัมผัสให้กระเพื่อม ใจแนบ คือ สภาพใจที่หยุดดีแล้ว ประหนึ่งเสาหินปักลงไปในดิน ลมพัดเท่าไรก็ไม่ สั่นคลอน

แต่การทำใจให้หยุดนั้น ทำยาก ไม่ง่ายอย่างที่เราคิด ต้องขยันฝึก แต่บางท่านทำได้เก่งมาก ฝึกเดี่ยวเดี่ยวเขาก็ทำได้ เด็กมักทำได้เก่งกว่าผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ใจรับอารมณ์ใด ๆ ไว้มาก เด็กไม่มีเรื่องคิด เด็กจึงทำได้เร็วกว่า แต่เด็กไม่รู้คุณค่า เหมือนไก่ได้พลอย หากไม่หมั่นเอาใจจดจ่อประคองไว้ เอาแต่เล่น นิมิตก็จะหายไป

คราวนี้กล่าวถึงการเห็นนิมิตกับการเห็นดวงธรรมนั้นต่างกัน ประการแรกเป็นการกำหนดนิมิตได้ นิมิตคือ การนึกโดยใจ นึกได้และกำหนดได้ นั้นเป็นขั้นตอนของการกำหนดนิมิต **ดวงนิมิตเป็นอุปการะให้ เห็นดวงธรรม** คือ เมื่อกำหนดนิมิตได้แล้วสภาพแห่งความหยุดความนิ่งทางใจ เมื่อได้สัดส่วนดีแล้ว ดวงนิมิตจะหายไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงจะเป็นขั้นตอนของการเห็นดวงธรรม ที่ว่าดวงธรรมเท่าฟองไข่แดง ของไก่ เท่าดวงจันทร์ เท่าดวงอาทิตย์ คือ ขั้นตอนนี้

เมื่อทำใจหยุดได้ เกิดความสำเร็จเบื้องต้นแล้ว คือ เห็นดวงธรรมและต้องหยุดให้ยิ่งขึ้นไป หยุดให้ ละเอียดขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็จะเป็นอุปการะให้เกิดความสำเร็จในลำดับต่อไปอีก คือ เห็นกายและเห็นธรรมกาย ตามหลักสูตรทางมรรคผล ๑๘ กายนั้น และเมื่อเดินวิชา ๑๘ กายได้แล้ว ถึงขั้นเข้านิพพานได้ เราจะพบ กายธรรมในนิพพาน กายธรรมหรือธรรมกายในนิพพานนั้น คือ ความหมายของคำว่า พระ กายธรรมที่มี รัศมีโชติช่วงกว่าเพื่อนในนิพพานใด องค์นั้นคือ กายธรรมของพระบรมศาสดาของนิพพานนั้น หรือเรียกว่า พระนิพพาน คือ เป็นพระประธานของนิพพานนั้น ส่วนกายธรรมอื่น เป็นกายธรรมของพระอรหันต์และผู้ให้ มรรคผลนิพพาน

บัดนี้ ท่านเข้าใจแล้วว่า “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย” คืออย่างไร และเข้าใจแล้วว่า “**ไม่หยุดไม่ถึงพระ**” คืออย่างไร และคำที่ว่า “**ตัวหยุดเป็นตัวสำเร็จ**” นั้น คืออย่างไร แต่ความหมายของคำว่า “ตัวหยุดเป็นตัวสำเร็จ” ไม่ได้หมายความว่าเพียงเท่านี้ ตามที่บรรยายมานั้น กล่าวไว้ว่า “หยุด” ให้เกิดความสำเร็จในเบื้องต้น คือ ให้เห็นดวงธรรม ให้เห็นกายต่างๆ ให้เห็นธรรมกาย ตั้งแต่กายเล็กจนถึงธรรมกายใหญ่ และเห็นกายธรรมในนิพพาน นี่เป็นความสำเร็จระดับหนึ่งด้วย อานุภาพของ “หยุด”

ความสำเร็จที่จะมีต่อไปนี้ **หยุดจะต้องละเอียดขึ้น** หากหยุดไม่ละเอียดขึ้น จะเห็นวิชาอะไรได้ยาก ได้แก่วิชาธรรมกายชั้นสูง คือ วิชาธรรมกายหลักสูตรคู่มือสมาธิ และวิชาธรรมกายหลักสูตรวิชามรรคผล พิศดาร เป็นต้น **ไม่ว่าจะเรียนอะไร ตัวหยุดต้องเป็นอุปการะให้ทั้งนั้น หากหยุดไม่ละเอียดขึ้นแล้ว จะไม่ประสบความสำเร็จในวิชาชั้นสูง** ขอบข่ายแห่งวิชาธรรมกายนั้นละเอียดมากและลึกซึ้งมาก

บัดนี้ วิชาธรรมกายชั้นสูง ท่านยังไม่ได้เรียนเลย ยังไม่เห็นหลักสูตรด้วยซ้ำไป ยังไม่ทราบหนังสือของหลวงพ่อกิ่ง ๒ เล่มนั้น มีเนื้อวิชาอะไรบ้าง บทใดท่านทำได้ บทใดท่านทำไม่ได้ ย่อมแปลว่า ความรู้ของเรายังอ่อนไป ขอให้ข้อมความหยุดให้ละเอียดเข้าไว้ เพื่อเรียนวิชาธรรมกายชั้นสูงทั้ง ๒ เล่ม ดังกล่าวต่อไป

วิชาธรรมกายชั้นสูง ไม่มีแค่นั้น หากท่านยังทำวิชาปราบมารไม่ได้ บ่งบอกว่า เราเข้าใจคำว่า “หยุด” น้อยไป หลวงพ่อวัดปากน้ำสอนวิชาธรรมกายไว้มากน้อยแค่ไหน เราต้องศึกษาเล่าเรียนให้ได้ทั้งหมด **หากเรียนไม่หมดความรู้ของหลวงพ่อ เราจะไม่มีความรู้ไปสู่มาร** เพราะวิชาปราบมาร ใช้ความรู้สูง ต้องทำได้ทั้งหมด ต้องเข้าใจทั้งหมด ต้องเห็นได้ทั้งหมด ต้องเข้าถึงได้ทั้งหมด หมายความว่า วิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ไม่ว่าจะระดับไหน เราต้องทำได้ทั้งหมด

ครั้นแล้ว เราจะรู้ว่ามารเขาปกครองสัตว์โลกอย่างไร ให้ท่านเดินวิชาปราบมาร ติดต่อกัน ๑๐ ปี แม้วันเดียวก็ไม่เว้น เราจะเข้าใจคำว่า “หยุด” ดีกว่าเดิม คือ “หยุด” เป็นตัวสำเร็จตามที่หลวงพ่อสอน **แต่การหยุดนั้นมีขีดขั้นและมีระดับสูงขึ้นไป** หยุดเป็นตัวนิโรธ มารเขาเอา สาย ไหว ธิบ รัว ออกสู้ ไม่ว่าที่ใดมารเขาไปประเบิดได้ทั้งนั้น เพราะอะไร เพราะเราหยุดสู้เขาไม่ได้ คือ สู้ สาย ไหว ธิบ รัว ของมารเขาไม่ได้ นั่นเอง คือ เขาเหนือหยุดของเรานั้นเอง กรณีอย่างนี้ ตกเป็นฝ่ายแพ้มารทั้งนั้น เราตกอยู่ในปกครองของมารทันที แล้วมารเขาก็ระเบิด ดวงบารมี ดวงรัศมี ดวงกำลัง ฯลฯ เขาไปโดยที่พวกเราไม่รู้กันเลย เพราะพวกเราเอาแต่เรียนวิชาเบื้องต้น จึงไปรู้ไปเห็นไม่ได้ เมื่อไม่รู้ไม่เห็น ก็แปลว่า เราตกอยู่ในอำนาจปกครองของมารด้วยประการทั้งปวง เรามัวเพลินเพลินเจริญใจกันแต่ความรู้อ่อน ๆ สร้างคานิยมกันเองว่าเก่ง สรุปแล้ว ความรู้ก็แค่นั้น มารเขาก็ชอบใจ เพราะไม่มีใครไปรู้ไปเห็นเขา อะไรที่เราจะระวยได้ เพื่อนก็หนุน อะไรที่เราจะดังได้ เพื่อนก็โหม อะไรที่เราหลง เพื่อนก็เอายศมาให้ เราเดินอยู่ในจังหวะเพลงของมาร โดยที่เราไม่รู้

ครั้งเรารู้ทัน จึงออกหนังสือเผยแพร่ เพื่อจะได้ผู้รู้มาช่วยกันปราบมาร เราสู้คนเดียวไม่ไหว เพราะมันรุมเราต้องการหาเพื่อนมาช่วย บัดนี้ ออกหนังสือปราบมารไปแล้ว ๓ เล่ม คือปราบมารภาค ๑ ปราบมารภาค ๒ และปราบมารภาค ๓ ใช้เวลารบ ๑๔ ปี เขียนได้ ๓ เล่มเท่านั้น พิมพ์เสร็จแล้วก็บริการฟรี ฟรีทุกรูปแบบ ฟรีทั้งนั้น ปรากฏว่า ยังไม่พบผู้มีบารมีธรรมที่จะช่วยปราบมาร คอยมาแต่วันนั้น จวบจนวันนี้ หากคนที่มีความรู้ที่จะปราบมารได้ ยังไม่พบเข้าผู้ันั้น บริการทั้งปวงที่ข้าพเจ้าทำนี้ ไม่มีผลประโยชน์ตอบแทนเลย ทำเป็นการกุศลทั้งหมด โดยมาคิดว่า เราตกที่นั่งลำบาก ธาตุกรรมท่านวางตัวให้ทำวิชาปราบมาร พอเดินวิชาทำไปได้ ๓ ปี ก็ได้ข้อคิด มันไม่ใช่ธรรมดาเลย เรื่องมันยาก ยากอย่างไร ท่านต้องอ่านหนังสือปราบมาร ๓ เล่ม ตามที่กล่าวนั้น แล้วจะทราบเรื่อง เมื่ออ่านครบ ๓ เล่มแล้ว คราวนี้จะได้ข้อคิด เมื่อคิดได้แล้ว มีอะไร ของใจโปรดไปพบข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินดีไขความ ยินดีจะให้ดูหลักฐานทั้งปวง ถ้าอย่างนี้แปลว่า เราพอพูดกันรู้เรื่อง หากยังอ่านไม่จบ ยังอ่านไม่ทั่ว จ้องแต่วิจารณ์ จ้องแต่ออกความเห็น ด่วนให้ความเห็น กรณีอย่างนี้ ท่านว่าอันตรายมาก สุดท้ายเราก็แพ้เหลี่ยมมารอยู่ดี

สวดมนต์ให้พระเจ้า อธิษฐานใจ ขอให้พบคนเก่งที่เข้าเรื่อง ขอให้พบคนที่มึนงานเข้าท่า เพื่อจะได้มาช่วยกัน

ปรากฏว่า ล้มเหลว หากคนเก่งที่เข้าตากรรมการไม่ได้

บางวันเข้ากายกรรมไปนิพพาน รำพึงในใจแก่ตนเอง หนังสือปราบมาร ๓ เล่ม พิมพ์บริการไปแล้ว จนบัดนี้ ยังหาเพื่อนมาช่วยทำวิชาไม่ได้ น้อยใจอยู่เหมือนกัน เรามาแบกอยู่คนเดียวเป็นการไม่สมควร ผู้มีบารมีธรรมลงไปเกิดในโลกมีจำนวนมาก เขาน่าจะรู้ อีกคนหนึ่ง เกิดความโล่งใจ เพราะมีข้อมูลว่า พระอานันทปาสาชิก หลวงเขาจับได้ไล่ทัน หลวงเขาจะให้สึก เพราะหมดความเป็นพระแล้ว เพื่อศาสนาจะได้ไม่เศร้าหมอง แต่คือดิ่งไม่ยอมสึก อยากรู้อยู่เป็นพระเนา ๆ ต่อไป ตามเรื่องราวที่เราท่านได้เห็นประจักษ์ทั่วกันแล้ว

ปรากฏว่า มีผู้คนออกมาต่อต้าน ผู้ต่อต้านคือ สาวกของเขา มีจำนวนมาก

เขาทำชั่ว ทำไมเราเห็นว่าดี เขาปาสาชิกถึงกับมีลูก เป็นพระแต่มีเมียได้ เราว่าดีกระนั้นหรือ นี่มันอะไรกัน

เขาประพฤติชั่ว กลับมีคนให้การสนับสนุน

นี่คือ อานุภาพของมารเขา เขาทำได้ เขาไปดลใจให้ชอบได้ เขาดลใจให้ประชานฮือฮาได้ทั้งนั้น เขาทำให้ผิดเป็นชอบได้ เขาทำให้ชั่ววากของแวงได้ เขาทำให้เกิดกตัญญูก็ได้ ทำให้เกิดสงครามก็ได้ มารมีกรรมกายสีด้า กายละเอียดของเขาสีด้า กายสิทธิ์ของเขาสีด้า ทำหน้าที่ปกครองสัตว์โลก ให้สัตว์โลกทั้งปวงเดือดร้อน ให้สัตว์โลกเกิดทุกข์เข็ญ แม้พระพุทธเจ้าในนิพพาน มารเขายังไปถล่มทำลาย พระพุทธองค์ไม่ได้รับความสุข ถ้าจะให้มีความสุข ต้องทำวิชาปราบมาร ดังที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ งานทำวิชาปราบมาร ทำมาจนถึงขั้นเขียนตำราเผยแพร่ และเผยแพร่มานานแล้ว

เหตุผลที่เผยแพร่ ก็เพื่อจะได้ผู้มีบุญที่เป็นวิชาธรรมกายมาช่วยกันเดินวิชา

ปรากฏว่า ไม่มีใครสนใจ เราทำดีแต่ไม่มีใครช่วย แต่ทำชั่วกลับมีคนสนับสนุน ดังตัวอย่าง พระปาราชิกที่เราเห็นกันนั้น แปลว่า มารยังมีกำลังอีกมาก เมื่อแจ้งแก้ไขข้าพเจ้าเช่นนี้ นับแต่วันนั้นมา ข้าพเจ้าทำใจใหม่ วางใจเฉยเพื่อสู้ และข้าพเจ้าก็เดินหน้ากล้าตายต่อไป ทำวิชารบต่อไป สู้ต่อไป สู้ไม่เลิก เราคนเดียวนี้แหละสู้ได้ทุกเรื่อง

ตามที่บรรยายมานี้ ก็คุยสู้กันฟัง เพื่อให้ท่านทราบว่า ปราบมารนั้น ทำยาก ใช้ความรู้สูง มารเข้าไม่โง่งที่จะให้ใครมาช่วย เพราะถ้าใครมาช่วย แปลว่าข้าพเจ้ามีกำลัง เมื่อข้าพเจ้ามีกำลังแล้ว มารก็จะแพ้ สถานเดียว เหตุนี้เองที่มารเขาจะทำทุกวิถีทาง ไม่ให้ใครมาช่วยข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้หมดกำลัง และเมื่อเราหมดกำลัง ก็แปลว่า เราแพ้ก็เหมือนกับการทำสงครามในโลก ต่างฝ่ายต่างตัดเสียบึงกัน ฝ่ายใดไม่มีเสียบึงก็เป็นฝ่ายแพ้ไป

ถ้าไม่ปราบมาร โลกก็วุ่นวายกันอยู่อย่างนี้ สังคมก็ยังสับสนกันอยู่อย่างนี้ คนชั่วก็มีหน้ามีตา คนดี ถูกเขากดหัว คดโกงร่ำรวย สุจริตยากจน คนมีอิทธิพลชุกคอได้ คนสมณะต้องเดินถนน อริชชา ร่ำรวย เพียงแต่ ท่องคาถา เงินก็มา ทั้งที่ไม่มีความรู้อะไร ดูเอาเถิดท่านทั้งหลาย ปราบมารได้หมดเมื่อไร โลกจะเป็นสุข สังคมจะสงบ ความดีจะชนะความชั่ว คุณธรรมจะชนะอธรรม หลวงพ่อท่านกำชับนักให้ปราบมาร **“ปราบมารเถิดศึกษา เอ๋ย ถ้าศึกษา ทำได้ โลกจะเป็นสุขและธรรมก็สุขด้วย ใครไม่เห็น แต่พระพุทธเจ้าท่านเห็น”** นี้คือ โองการของหลวงปู่ แล้วข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร นับแต่วันที่มีโองการ จนถึงทุกวันนี้ ผลงานปราบมารมีอย่างไรบ้าง โปรดอ่านหนังสือปราบมาร ๓ เล่ม ดังที่เสนอไปแล้วนั้น

ตามที่บรรยายมานี้ แสดงถึง “หยุดมีหลายระดับ” หยุดได้แค่ไหน ก็สำเร็จได้แค่นั้น การหยุด บางระดับไม่เป็นอันตรายต่ออำนาจปกครองของมาร มารเข้าจะไม่ว่าอะไร เขาจะปล่อยให้เราเงินทองกัน แต่เขาจะจ้องตะครุบอยู่ข้างหลัง มารเขาเก่งอย่างนี้ เขาจึงเป็นเจ้าธาตุเจ้ากรรม พอเรารวยเราหลงว่าเราเก่ง เราเชื่อวิชาของเรา นี้คือความเข้าใจผิด ปราบมารกันให้รู้ดีรู้ชั่วกันไปเลย ถึงอย่างไรเราก็เรียนวิชาธรรมกาย มาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ได้แต่เชิญชวนเท่านั้น

เมื่อท่านอ่านปราบมาร ๓ ภาคจบลงแล้ว ปราบมารภาค ๔ กำลังจะตามมา ถ้าจะให้ดี ท่านต้องไป เร่งรัดโรงพิมพ์เลี้ยงเชียง ถนนประชาอุทิศ ซอย ๔๕ ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ (คุณถนนอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง) โทร (๐๒) ๘๗๒๕๙๗๕-๙ หากท่านไปเร่งรัด หนังสือจะออกมาเร็วขึ้น

๖. ผิดศูนย์ผิดทาง ไม่เข้ากลางออกนอก

นี่คือ เรื่องของความรู้มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ความรู้ธรรมดา มรรคผลนิพพานนั้น จะต้องมีการตั้งต้น ถ้าตั้งต้นผิด มรรคผลนิพพานก็ล่มสลาย จะเป็นจริงไปไม่ได้ ได้แต่ปรารถนาเท่านั้น เรื่องตั้งความปรารถนานั้น ก็ปรารถนามรรคผลนิพพานกันทุกคน การที่เราบริจาคทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ก็เพื่อหวังมรรคผลนิพพาน

ถ้าจะให้ได้มรรคผลนิพพาน ก็ต้องตั้งต้นที่ศูนย์กลางกาย คือ ทำใจหยุดที่ศูนย์กลางกาย เพราะศูนย์กลางกายเป็นจุดเริ่มต้น เมื่อตั้งต้นแล้วก็เดินทาง และการเดินทางนั้น จะเดินทางอย่างไร ท่านให้เข้ากลางเรื่อยไป ถ้าไม่เข้ากลาง ก็จะออกนอกเส้นทาง คือ เข้าป่าเข้ารกไป เมื่อเข้าป่าเข้ารกแล้ว เป็นอันว่าไม่ถึงนิพพาน คงอยู่ในป่าในรกรกนั้น

เหตุนี้เอง ท่านจึงสอนว่า **“ผิดศูนย์ผิดทาง ไม่เข้ากลางออกนอก”**

จะเริ่มมรรคผลนิพพานหรือยัง ถ้าเริ่มก็จงเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกาย จะเดินทางหรือยัง ถ้าเดินก็จงเข้ากลาง มีกฎเกณฑ์อย่างนี้ ต้องเรียนรู้ ต้องจดจำกฎเกณฑ์ ไม่ใช่เรื่องง่าย

การเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายนั้น ได้อธิบายมาแล้ว ตั้งแต่วิธีฝึก ฝึกเป็นแล้วเห็นดวงธรรม เห็นดวงธรรมแล้วเห็นกาย เห็นกายธรรมตามที่กล่าวแล้วในคติธรรมที่ผ่านมานั้น จะไม่กล่าวรายละเอียดในที่นี้อีก

คราวนี้มาถึงประเด็นที่ว่า ไม่เข้ากลางออกนอก คือ การเดินวิชา ว่าเดินวิชาอย่างไร เราทราบแล้วว่า กลางก็คือกลางดวงธรรม จะมีจุดใสเท่าปลายเข็ม ให้ส่งใจลงที่จุดใสเท่าปลายเข็มกลางดวงธรรม แล้วจะเห็นดวงธรรมอื่นเป็นลำดับไป เมื่อเห็นกายต่าง ๆ ตั้งแต่กายโลกีย์จนถึงกายธรรม ไปถึงกายใด ให้ส่งใจนิ่งลงไปที่ดวงธรรมในกาย และจรดใจลงไปที่จุดใสเท่าปลายเข็มกลางดวงธรรมเสมอไป แล้วจุดใสเล็กกลางดวงธรรมจะว่าง จากดวงธรรมหนึ่งไปถึงอีกดวงธรรมหนึ่งด้วยการเข้ากลางเสมอไป เราจะได้ยินเขาพูดว่า **“กลางของกลาง ดับหายไปในหาละเอียด”** นี่ก็คือ เข้ากลางนั่นเอง ท่านไม่ให้ส่งใจไป นอก ใน ซ้าย ขวา หน้า หลัง บน ล่าง ระวังหัวต่อกาย เพราะเป็นป่ารก เพราะเป็นเส้นทางที่กิเลสจะนำพา เป็นทางตัน ท่านจึงห้ามไม่ให้เดินวิชาไปทางนั้น

เส้นทางที่เขาให้เดิน คือ ทางสายกลาง ทางคือ ดวงมรรค ได้แก่ดวงธรรมต่าง ๆ สายกลาง อยู่ตรงกลางดวงธรรม ก็คือ ตรงจุดใสเท่าปลายเข็มกลางดวงธรรมนั้น สายที่เขาห้ามเดินคือ นอก ใน ซ้าย ขวา หน้า หลัง บน ล่าง หัวต่อกาย เส้นทางที่จะเดินได้เป็นทางเส้นเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง ไม่มีสาม เป็นเอกายนมรรค เป็นทางเอก

กิริยาที่ใจเดิน คือ กิริยาหยุด ถ้าใจหยุดคือ ใจเดิน ถ้าไม่หยุด แปลว่า ใจไม่เดิน

จุดหมายที่ใจไปสู่ คือ มรรคผลนิพพาน อย่างไรก็ตามจริงเรียกว่ามรรคผลนิพพาน เรื่องนี้ต้องเรียนวิชาธรรมกายตั้งแต่ความรู้เบื้องต้นจนความรู้ขั้นสูง แล้วจะทราบเอง

สรุปแล้ว **“ผิดศูนย์ผิดทาง ไม่เข้ากลางออกนอก”** ก็คือ ตั้งต้นถูก เดินวิชาถูก **นี่คือสูตรสำเร็จ**

๗. **ชุดบ่อหล่อธารา ชุดตื่น ๆ น้ำป่มี**
ชุดถึงที่น้ำจิ่งไหล (สำนวนหนึ่ง)
ชุดบ่อหล่อธาราให้อุตสาหกรรมชุดร่ำไป
ชุดตื่น ๆ น้ำป่มี ชุดถึงที่น้ำจิ่งไหล (สำนวนหนึ่ง)

ในการทำความเพียรให้เห็นธรรมกายนั้น ต้องตั้งใจฝึก ต้องบากบั่น ต้องมีมานะอดทน หลวงพ่อท่านเล่าว่า หลวงพ่อเองถึงกับสละชีวิต จึงได้เห็นธรรมกาย เห็นพวกเราทำอภัยต่อการฝึก ท่านก็ให้คิดว่า การทำความเพียรนั้น เหมือนกับการชุดบ่อเพื่อจะหาน้ำมาใช้ หากชุดกันแต่ผิวตินคือ ชุดตื่น ๆ ก็จะไม่ถึงตาน้ำ เมื่อไม่ถึงตาน้ำเราจะไม่ได้น้ำใช้ ท่านให้ชุดลึก ๆ จึงจะถึงน้ำ ชุดตื่น ๆ ก็คือทำความเพียรน้อยไป ท่านให้ชุดลึก ๆ คือทำความเพียรให้มาก ความสำเร็จจะเกิดขึ้น ไม่วันใดก็วันใด

หลวงพ่อบอกว่า ในการทำความเพียร จะต้องไม่ให้มีเรื่องกังวลใจ ให้เอาใจนึกดูดวงนิมิตในท้องเรา แล้วบริกรรมใจว่า **สัมมา อะระหัง** เรื่อยไป ในอิริยาบถ ๔ คือ นั่ง นอน ยืน เดิน แม้จะนอนก็ให้ภาวนาจนหลับไปเอาจริงแบบนี้ทำเป็นทุกคน ไม่ใช่ฝึกจนขึ้นมาก็ฝึกหนึ่ง อย่างนี้ทำไม่เป็นแน่นอน **ข้อสำคัญ** จะต้องจำกัดอารมณ์ตัวเอง ท่านให้เอาใจจดจ่อแต่เรื่องให้ใจหยุดเพียงสถานเดียว หากใจเรายังรับอารมณ์อื่นอยู่ เช่น ฟังเพลง อยากรู้อะไร เขาเรื่องการทำงานมาคิด ติดละครโทรทัศน์ อย่างนี้อารมณ์ยังไม่เป็นหนึ่ง ยังฟุ้งซ่านเรื่องอื่นมาก โอกาสที่จะทำเป็น ดูจะยาก ความรู้ใดที่เคยอ่านหรือเคยได้ยินหรือเคยเรียน อย่าเอาความรู้ที่เข้ามาประหวัดใจเป็นอันขาด สลัดเรื่องเหล่านั้นออกจากใจไปก่อน หากสลัดไม่ได้ก็ยากที่จะทำเป็น ท่านให้กำหนดสภาพใจเป็นเด็กน้อย ไม่ใช่ใจผู้ใหญ่ ไม่ต้องการเหตุผลอะไรแล้วก็จะทำเป็น เรื่องการฝึกเบื้องต้นนี้ ให้ท่านอ่านหนังสือ “เทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือวิปัสสนาจารย์) จะเป็นประโยชน์ในการฝึกมาก หนังสือเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่ออุปการะแก่วิปัสสนาจารย์โดยตรง เหมาะสำหรับ เกจิอาจารย์และวิทยากรที่จะไปสอนวิชาธรรมกายหลักสูตรเบื้องต้น

๘. **รักษาร่างพอสร่างร้าย รอดตน**
ยอดเยี่ยม“ธรรมกาย”ผล ผ่องแผ้ว
เลอเลิศกุศล ได้อื่น
เชิญท่านถือเอาแก้ว ก่องหล้า เรืองสกล

บทประพันธ์ของหลวงพ่อบทนี้ มีถ้อยคำบางคำที่เราต้องทำความเข้าใจ เช่น “**รักษ**” ก็คือรักษา “**สร้าง**” แปลว่า ทุเลา สร้างไข้ แปลว่าทุเลาจากไข้ สร้างโศก แปลว่า คลายจากโศก “**ก่อง**” แปลว่างาม แปลว่าสว่าง “**หล้า**” แปลว่า โลก, แผ่นดิน “**สกล**” แปลว่า ทั่วโลก เป็นต้น เวลาเราแปลเอาความคือเอาความหมาย ว่าบทประพันธ์นี้หลวงพ่อสอนอะไร ต้องการเพียงแค่นั้น หากถอดคำประพันธ์ออกมาแล้ว จะได้ความดังนี้

การจะเอาตัวรอดได้นั้น จะต้องเป็นธรรมกาย ธรรมกายให้ผลประเสริฐแก่ผู้ปฏิบัติ เป็นยอดกุศล ไม่มีบุญกุศลใดเทียมเทียบได้เลย เชิญท่านทั้งปวงเอาธรรมกายนี้เป็นประทีปส่องโลกให้สว่างเถิด

เคยได้ยินหลวงพ่อบทนี้ ท่านบอกว่า **การบำเพ็ญภาวนา จนถึงขั้นเห็นดวงธรรมในท้องเรา เพียงชั่วไก่อกระพือปีก ช้างกระดิกหู แลบลิ้น ไม่มีกุศลใดในโลกสู้ได้เลย แม้จะสร้างวัดร้อยหลัง พันหลังก็สู้ไม่ได้ ไม่มีกุศลใดสู้ได้ทั้งนั้น** ท่านอธิบายว่า กุศลที่เกิดจากการบำเพ็ญภาวนานี้ ออกนอกภพได้ แต่กุศลก่อสร้างทางวัตถุออกนอกภพไม่ได้ ขอให้เราทำความเพียรให้ใจใสใจสว่าง ตามคำสอนขององค์พระศาสดาที่ว่า “**สจิตฺตปริโยทปน**” ซึ่งแปลว่า ทำใจให้ใส เมื่อสำรวจใจที่ศูนย์กลางกายได้แล้ว ประคองให้ใส ประคองให้หยุด ในที่สุดก็เห็นดวงธรรมและเห็นธรรมกายในที่สุด นี่คือความหมายของคำสอนที่ว่า ทำใจให้ใส ก็คือดังกล่าวนี้นี้

และเมื่อเราเป็นธรรมกายแล้ว ไม่ว่าจะอะไร จะดีขึ้นทั้งหมด ชีวิตจิตใจเราดีขึ้นกว่าเดิม

หากมีโรคประจำตัว โรคนั้นจะพลันหาย เคยมีโมโหโทโส อารมณ์ร้ายนั้นจะหมดไป เคยผลุนผลัน ทัศนคติติดลบใจจนกิจการร้านค้าเสียหาย จะกลายเป็นคนรอบคอบใครครวญ กิจการค้าจะดีขึ้น เคยนอนฝันร้าย จะกลายเป็นมีมงคล นี่คือนานิสงส์เบื้องต้น หากมีความประสงค์จะแจ้งนิพพาน ก็เรียนวิชาธรรมกายขั้นสูงต่อไป

หลักสูตรวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ข้าพเจ้าทำไว้ต้อนรับท่านผู้มีบุญแล้ว หากมีความประสงค์อยากได้ตำราของข้าพเจ้า โปรดติดต่อดังนี้

๑. **ชมรมเผยแผ่วิชาธรรมกาย** หากหนังสือของชมรมหมด โปรดติดต่อโรงพิมพ์เลียงเชียง

๒. **โรงพิมพ์เลียงเชียง** ถนนประชาอุทิศ ซอย ๔๕ ราษฎร์บูรณะ กทม. ๑๐๑๔๐โทร (๐๒) ๘๗๒๕-๙๗๕-๙ (คุณถนอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง)

๙. **เห็น ไตฤมาตฺรแมนัณ ธรรมกาย**
จำ สนิทนิมิตหมาย มั่นแท้
คิด ทำเกิดหญิงชาย ชูช่วย ตนแฮ
รู้ ยิ่งเบญจขันธ์แท้ แต่ล้วนอนิจจัง

คำกลอนนี้ คือเรื่อง เห็น จำ คิด รู้ นั่นก็คือเรื่องของใจ ใจก็คือ เห็น จำ คิด รู้ หลวงพ่อท่านสอนว่า ให้เอา เห็น จำ คิด รู้ มารวมกันให้เป็นจุดเดียวกัน เอาไปตั้งมั่นที่ศูนย์กลางกายตัวเราเอง แล้วบังคับให้หยุด อย่าปล่อยให้เห็น จำ คิด รู้ พრაจากกันเป็นอันขาดทีเดียว เห็น จำ คิด รู้ เมื่อบังคับให้หยุดแล้ว จะเห็นธรรมทันที ถ้ายังไม่หยุด ก็ยังไม่เห็น หยุดเมื่อไร เห็นธรรมเมื่อนั้น

ธรรมที่ว่านี้ ในเบื้องต้นเห็นเป็นดวงใส โตเท่าฟองไข่แดงของไก่ ครั้นเอาใจจรดอยู่กับดวงใสนี้ ให้มันคงแล้ว เราจะเห็นธรรมในลำดับต่อไป คือ เห็นกายธรรม เป็นพระพุทธรูปขาวใสเกตุดอกบัวตูม กายธรรมที่ว่านี้คือ ธรรมกาย อันเป็นกายวิเศษ เมื่อเห็นได้เมื่อเข้าถึงได้ จะช่วยให้เราพ้นทุกข์พ้นภัยเป็นอเนกประการ

ที่เราได้ยินว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย” นั้น ก็คืออย่างที่กล่าวนี้

หลวงพ่อท่านสอนว่า **“เห็นไตฤมาตฺรแมนัณธรรมกาย”** คือ ไม่มีอะไรเลิศเลอไปกว่าการเห็นธรรมกายอีกแล้ว **“จำ สนิทนิมิตหมาย มั่นแท้”** ก็คือว่า การฝึกใจให้เป็นธรรมกายนั้น หลวงพ่อท่านสอนให้กำหนดดวงนิมิตขึ้นก่อน เพราะการที่จะทำให้ใจให้หยุดนั้น ทำได้ยาก ต้องมีวิธีการ ๒ อย่างประกอบกัน คือ กำหนดดวงนิมิตขึ้นก่อน เป็นการนึกขึ้นโดยใจ คือ นึกเห็นดวงเพชรใสที่เจียรระโนแล้ว เป็นดวงกลมโตเท่าแก้วตา เอาดวงเพชรใสไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย นี่เป็นวิธีการที่หนึ่ง และประกอบด้วยวิธีการที่สอง คือ เอาใจจรดนิ่งลงไปที่ดวงนิมิตนั้น แล้วบริกรรมในใจด้วยคาถาว่า **สัมมา อะระหัง** บริกรรมเรื่อยไป จนในที่สุดเกิดสภาพใจหยุดใจนิ่ง ดวงนิมิตเพชรใสจะหายไป แล้วเราจะเห็นดวงธรรมในท้องของเราเป็นดวงขาวใสบริสุทธิ์ แปลว่า เราเห็นดวงธรรมเบื้องต้นแล้ว ต่อไปเราก็เอาใจจรดนิ่งกลางดวงธรรมที่เราเห็นนั้น แล้วเราก็จะเห็นธรรมกายต่อไป ความยากของการฝึกอยู่ที่การกำหนดดวงนิมิต หลวงพ่อจึงกำชับว่า จำ สนิทนิมิตหมาย มั่นแท้

“คิด ทำเกิดหญิงชาย ชูช่วยตนแฮ” ก็คือ หลวงพ่อท่านชักชวนให้ฝึกแต่บัดนี้ ให้คิดรีบเรียนรีบฝึก ตั้งแต่วันนี้ทีเดียว อย่ารอไว้วันพรุ่งนี้ เพราะวันพรุ่งนี้เราอาจตายไปก่อนก็ได้ ไม่มีอะไรแน่นอน ที่แน่นอนคือวันนี้ ให้เรียนเดี๋ยวนี้

“รู้ ยิ่งเบญจขันธ์แท้ แต่ล้วนอนิจจัง” เมื่อเป็นธรรมกายแล้ว ให้เร่งฝึกเร่งเรียนความรู้ขั้นสูงต่อไป พระบรมศาสดาทรงเรียนอย่างไร เราก็เรียนอย่างนั้น ขอบข่ายของความรู้วิชาธรรมกายนั้นกว้างขวางละเอียด ลึกซึ้ง หลวงพ่อท่านเขียนเป็นตำราไว้ ๓ เล่ม คือ

๑. ทางมรรคผล ๑๘ กาย เล่มนี้เป็นเล่มเบื้องต้น ทุกคนต้องเรียนได้
๒. คู่มือสมาธิ เป็นความรู้ขั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงเข้าด้วย เป็น ๓๐ บท
๓. วิชามรรคผลพิสดาร เป็นความรู้ขั้นสูง มี ๔๖ บท

ข้าพเจ้าได้พัฒนาวิชาธรรมกายให้ง่ายต่อการเรียนของคนรุ่นใหม่ มีความประสงค์ให้วิชาธรรมกายง่ายให้ทุกคนเรียนได้ ให้เป็นสากล ไม่เจาะจงเฉพาะผู้มีบารมีธรรมเท่านั้น ทุกคนต้องเรียนได้ ทุกคนต้องฝึกได้ หนังสือวิชาธรรมกายของหลวงพ่อกิ่ง ๓ เล่ม เมื่อได้มาขยายความให้ง่าย แล้วทำแนวเดินวิชาแล้วเป็นดังนี้

๑. เล่มทางมรรคผล ๑๘ กาย ให้ชื่อในเล่มใหม่ว่า “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย”
๒. เล่มคู่มือสมาธิ ให้ชื่อเล่มใหม่ว่า “แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิ ของหลวงพ่อกิ่ง ๓ เล่ม”
๓. เล่มวิชามรรคผลพิสดาร ให้ชื่อใหม่ว่า “แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อกิ่ง ๓ เล่ม”

เหตุผลที่นำหนังสือวิชาธรรมกายของหลวงพ่อกิ่งมาขยายความและทำแนวเดินวิชา เกิดจากประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าเผยแพร่วิชาธรรมกายในต่างจังหวัด สมัยที่ข้าพเจ้ามีตำแหน่งราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอ พระสงฆ์ในจังหวัดต่าง ๆ มักเชิญข้าพเจ้าไปเป็นวิทยากรสอนวิชาธรรมกาย ส่วนใหญ่เป็นงานปริวาสกรรม มักจะมีพระสงฆ์มาร่วมกันมาก ๆ เจ้าสำนักมักจัดให้มีการฝึกภาวนา หน้าที่สอนภาวนาเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้นำหนังสือ ๑๘ กายของหลวงพ่อกิ่งไปถวาย แล้วก็ติดตามดูว่าจะเกิดผลอะไรบ้าง เท่าที่ได้ฟังมา พระท่านบ่นว่า หนังสือเล่มนี้บอกแต่หลักการ ไม่บอกแนวปฏิบัติ จึงยากต่อการฝึก อ่านตำราแล้วก็ว่าทำได้ ครั้นหลับตาเดินวิชาแล้ว กลับเป็นว่าทำไม่ได้ตามตำรา คำวิจารณ์นี้ได้ยินมานานแล้ว

แม้ได้ยิน แต่ก็ไม่อาจแก้ปัญหาได้ เพียงแต่รับฟังไว้เท่านั้น

เป็นอันว่า เมื่อท่านใดเห็นดวงธรรม การเดินวิชา ๑๘ กาย เราจะต้องบอกวิชาเองทั้งหมด วิทยากรเหนื่อยมาก บางครั้งต้องต่อวิชาคราวละ ๑๐๐ ราย วิทยากรแทบไม่ได้พักเลย เพราะการสอนกันทีละขั้นตอนไปที่เดียว ก็เล่มเบื้องต้น มีปัญหาถึงขนาดนี้ แล้วเล่มวิชาธรรมกายขั้นสูง จะมีปัญหาขนาดไหน

นี่คือที่มาของการเรียนขยายความและทำแนวเดินวิชาธรรมกาย ครั้นทำแนวปฏิบัติแล้ว ก็ง่ายต่อการเดินวิชา ใคร ๆ อ่านก็เข้าใจ บัดนี้ หนังสือทั้ง ๓ เล่มพิมพ์ออกสู่ตลาดแล้ว ขอเชิญท่านติดตาม

เมื่อเราเรียนสูงขึ้นไปแล้ว เราก็เห็น ดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ นั่นคือเราได้เห็น รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ซึ่งเรียกว่า เบญจขันธ์ รูปคือกาย เวทนาคือเห็น สัญญาคือจำ สังขารคือคิด วิญญาณคือรู้ พุดอย่างเข้าใจง่ายก็คือ กายกับใจเป็นทุกข์ เพราะมารเขาเอาทุกข์และสมุทัยมาใส่ไว้ สัตว์โลกจึงแก่ เจ็บ ตาย รู้เห็นได้ด้วยปัญญาของธรรมกาย เท่านั้น จะรู้เห็นโดยวิธีอื่นไม่มี

ที่เราได้ยินเขาพูดกันว่า เบญจขันธ์เป็นทุกข์ นั่นคือ การรู้ตามตำรา แต่เรายังไม่เห็นกับตา จะเห็นได้ก็ต้องฝึกใจให้เป็นธรรมกาย เพราะรู้ญาณของธรรมกายสามารถเห็นอริยสังขได้ไม่มีวิธีอื่นเลย

คำประพันธ์ของหลวงพ่อบทนี้สำคัญมาก

ขอให้ท่านท่องจำให้ได้ เพราะมีความสำคัญสุดยอด ที่ว่าสำคัญ ก็คือ เรื่องธรรมกายนั้น เป็นธรรมวิเศษ ที่พระพุทธรูปองค์ทรงเห็นในวันวิสาขบูชา พูดอย่างถ้อยคำทางพระก็ว่า เป็นธรรมวิเศษที่พระพุทธรูปองค์ทรงตรัสรู้ในวันวิสาขบูชาหลังจากที่ทรงทำความเพียรมา ๖ ปี หลังจากที่ทรงเห็นธรรมกายแล้ว ธรรมกายของพระองค์ก็บอกปิฎก ๘๔,๐๐๐ ธรรมขันธ์ ตามที่เราศึกษาเล่าเรียนปิฎกนั้นในทุกวันนี้ ไม่ว่าใครเมื่อตรัสรู้แล้ว ถือว่ามีฐานะเป็นพระพุทธรูปเจ้า ก็ต้องบัญญัติพระไตรปิฎกอย่างนี้ทั้งนั้น

เรื่องที่เราต้องพูดกันในวันนี้ ก็คือ **วิชาธรรมกายนี้มารเขาหวง เพราะหากใครได้เข้าถึงได้เห็น ย่อมจะมีรู้มีญาณไปเห็นวิชาของมารเข้า ว่าเขามุ่งเหยิงสัตว์โลกอย่างไร** เริ่มตั้งแต่ทำให้เรา แก่ เจ็บ ตาย เกิดวิบัติ ข้าวยากของแพง สารพัดเรื่องที่เขาจะทำ โดยไม่มีใครไปรู้เห็นวิธีการ ของเขา วิชาธรรมกายนี้เป็นสื่อสำคัญที่จะต่อรู้สองญาณให้เราไปรู้เห็นความลึกลับความเร้นลับที่อยู่ของมาร ว่าเขาอยู่กันอย่างไร ไปรู้เห็นวิชาที่เขาทำไว้เพื่อข่มเหิงรังแกสัตว์โลก **เขาจึงดับวิชาธรรมกายโดยเร็วพลัน เมื่อพระบรมศาสดา เข้านิพพานได้ไม่นาน วิชาธรรมกายก็ดับสูญ ไม่มีพระสงฆ์ปฏิบัติสืบต่อ ทำให้มรรคผลนิพพานขาดตอนมาแต่บัดนั้น** ให้สังเกตดูพระไตรปิฎก จะมีเรื่องวิชาธรรมกายอยู่บ้าง ดูว่าเล็กน้อยเหลือเกิน แต่วิชาของมารมีเต็มเมือง เช่น ไสยศาสตร์ เวทมนตร์คาถา เล่นแร่แปรธาตุ เป็นต้น

เป็นโชคดีของชาวโลก ที่หลวงพ่อดัดปากน้ำมาเกิด ค้นวิชาธรรมกายมาได้อีกครั้งหนึ่ง เราต้องช่วยกันรักษา ช่วยกันอนุรักษ์ ช่วยกันเรียน โดยเฉพาะตำราวิชาธรรมกายของหลวงพ่อดัด ๓ เล่ม ที่กล่าวแล้วนั้น ต้องเรียนกันให้ได้ ไม่ว่าใครทั้งนั้น หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว มรรคผลนิพพานไกลสุดเอื้อม พูดตรงแล้วพูดสั้นแต่ได้ความ

เกิดมาชาตินี้ ไม่ว่าใครทั้งนั้น หากไม่เป็นธรรมกายแล้ว ไม่มีประโยชน์เลย ถึงจะรวยล้านฟ้า ถึงจะมีอำนาจล้นโลก ดูว่ามีประโยชน์น้อยนัก เพราะไม่เห็นของจริง อำนาจก็ดี ความรวยก็ดี ติดตัวไปในวันตายไม่ได้ทั้งนั้น แต่ธรรมกายติดตัวเราในทุกโอกาสและทุกสถานะ ช่วยเราได้ทุกโอกาสและทุกสถานะ

๑๐. ด้วยความหมั่นมั่นใจไม่ประมาท รักษาอาตม์ข่มใจไว้เป็นศรี ผู้ฉลาดอาจตั้งหลักพำนักดี อันหวังน้ำไม่มีมารังควาน

เป็นคติธรรมของหลวงพ่อก่อน หลังจากทีหลวงพ่อก่อนเป็นธรรมกายแล้ว หลวงพ่อก็เรียนวิชาธรรมกายเรื่อยมา เราทราบตรงกันแล้วว่า ธรรมกายคือ ตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย อีกนัยหนึ่งก็คือ ธรรมกายคือ พระรัตนตรัย พระรัตนตรัยคือธรรมกาย วิชาธรรมกายคือวิชาที่ว่าด้วยพระรัตนตรัย พระรัตนตรัยทรงศึกษาเล่าเรียนอย่างไร เราก็เรียนอย่างนั้น อยู่ที่ว่าจะเรียนได้มากหรือน้อยเท่านั้น แต่การจะเรียนได้เราต้องเป็นธรรมกายก่อน ถ้าไม่เป็นธรรมกายแล้ว เรียนไม่ได้เลย ความยากอยู่ตรงนี้ คือ ต้องเป็นธรรมกายจึงจะเรียนได้นั่นเอง

หลังจากทีหลวงพ่อก่อนเป็นธรรมกายแล้ว หลวงพ่อก็เรียนวิชาธรรมกายเรื่อยมา คือหลับตาเรียน การเรียนวิชาการทางโลกใช้วิธีลืมตาเรียน แต่การเรียนทางธรรมต้องหลับตาเรียน คือ เข้านิโรธค้นคว้าเรื่อยไป จะเป็นหลักสูตรอะไรก็ไม่ทราบ หลวงพ่อก่อนแต่งคำประพันธ์มีข้อความว่า

“ด้วยความหมั่นมั่นใจไม่ประมาท รักษาอาตม์ข่มใจไว้เป็นศรี
ผู้ฉลาดอาจตั้งหลักพำนักดี อันหวังน้ำไม่มีมารังควาน”

คำประพันธ์นี้ถอดออกมาแล้ว ได้ความว่า *ตัวเรานี้ขยันหมั่นเพียรแล้ว พบว่าการรักษาคนนั้น ต้องสำรวมใจจึงจะขึ้นชื่อว่าประเสริฐ จึงจะชื่อว่าไม่ประมาท การสำรวมใจนั้นทำให้งี้แล้ว จะเกิดความมั่นคงเป็นหลักฐานปรากฏที่เดียว ทำได้อย่างนี้ก็เลสที่ชื่อว่าห้วงน้ำ ๔ หรือ โอะชะ ๔ จะไม่มารังควาน ใครทำได้อย่างนี้ เรียกว่า คนฉลาด*

ข่มใจก็คือ สำรวมใจ ตามแนวการฝึกวิชาธรรมกาย

ตั้งหลัก คือ เอาใจตั้งที่ศูนย์กลางกาย เกิดพำนักคือ เกิดหลักฐานมั่นคง หรือเกิดปรากฏการณ์มั่นคงก็ต่อเมื่อเป็นธรรมกายแล้ว หากยังไม่เป็นธรรมกายแปลว่า ยังไม่เกิดพำนัก ครั้นเมื่อเกิดพำนักแล้วจึงจะเห็น *ห้วงน้ำ ๔ หรือ โอะชะ ๔* ได้แก่ กาม ภพ ทิฏฐิ อวิชชา นั่นคือเรียนวิชาธรรมกายจนมั่นคงแล้ว ท่านว่า กามตัณหาก็คือ การเวียนว่ายตายเกิดก็ดี ความคิดผิดก็ดี และความเขลาที่ดี จะไม่มีในเราอีกต่อไป นั่นคือ ย่อมห่างจากกาม สิ้นสุดแห่งการเวียนว่าย หมดจากทิฏฐิมานะ ย่อมแจ้งในธรรม

สรุปแล้ว เป็นธรรมกายแล้วดีด้วยประการทั้งปวง ในทำนองเดียวกัน หากไม่เป็นธรรมกายก็ไม่ดี ไม่ดีอย่างไร ขณะนี้มีข่าวเป็นที่รู้กันทั่ว จากการเสนอข่าวของโทรทัศน์ ข่าวแรกคือ ลูกได้รับการศึกษาสูงฆ่าพ่อของตัวเอง ข่าวที่สองคือ ข่าวบิดาข่มขืนลูกน้อยของตนอายุเพียง ๔ ขวบ จนลูกถึงแก่ความตาย หากเราคิดกันว่า ถ้าให้เขาฝึกวิชาธรรมกาย จนเขาเห็นดวงธรรมเบื้องต้น เอาแค่นี้ก่อน ถ้าคุณที่จบปริญญาโทต่างประเทศคนนั้นและคุณผู้เป็นบิดา ซึ่งเป็นข่าวนั้น ถ้าได้เรียนวิชาธรรมกาย จนถึงขั้นเห็นดวงธรรม ถ้ามองว่าเขาจะฆ่าพ่อใหม่ และคุณบิดาที่ข่มขืนลูกน้อยของเขา จะกระทำบาปเช่นนั้นหรือไม่

นี่คือประเด็น แน่นนอน ถ้าเขาเห็นดวงธรรมใส ย่อมเกิดคุณธรรมทันใด ๒ ประการ คือ **hiri และ โอตตปปะ** คือ กลัวต่อบาป และละอายต่อบาป เขาอย่าอย่าไม่ทำบาป และหากเขาเพียรพยายามต่อไปจนถึงขั้นเห็นธรรมกาย จิตใจของเขาก็จะเจริญไปในทางที่ดี นี่คือนิสงส์ของวิชาธรรมกายในเบื้องต้น อานิสงส์อย่างสูงนั้น สุดที่จะประมาณได้

บัดนี้ เราทราบชัดแล้วว่า หลวงพ่อได้ให้ทรัพย์ประเสริฐแก่โลกไว้แล้ว คือ วิชาธรรมกาย ๓ หลักสูตร ความรู้ก็อย่างเราทราบตรงกัน คือเกิดสภาพใจต่ำในสังคมบ้านเราแล้ว **“บ่งบอกว่าการศึกษาสูงไม่ช่วยให้สภาพใจสูงตามความรู้”** เราควรเอาความรู้วิชาธรรมกายเบื้องต้นไปสอนในสถานศึกษาทุกสังกัด แม้ในภาคเอกชนคือ บริษัท ห้างร้าน องค์กรต่าง ๆ ต้องเรียนกันหมด เพื่อเป็นการยกสภาพจิตใจผู้สอนควรเป็นพระสงฆ์ สอนแล้วก็ต้องมีการวัดผล พระสงฆ์จะอ้างว่าสอนไม่ได้ เพราะไม่มีความรู้ อ้างอย่างนั้นได้อย่างไร เพราะเรามีหน้าที่ต่อสังคม เรื่องของความรู้จะยากอะไร ก็เรียนกันให้รู้ เรียนกันให้ทำได้ แล้วเราก็ทำงานได้ ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร ตำราเราก็มีให้ คิดกันเถิด ทำกันเถิด สังคมเราอุ่นวยลงทุกวัน **วิชาธรรมกายเท่านั้นที่จะช่วยได้**

พูดไปพูดมา ก็จะมีมาถึงปัญหาทางสร้างวิทยากร ไม่มีปัญหา เพราะเรามีตำราให้แล้ว

**๑๑. พายเถอะนะเจ้าพาย
ไซ้ไม่แก กุญแจไม่ไข**

**ตลาดจะวาย สายบัวจะเนา
จะไปกันได้อย่างไรละเจ้า**

หลวงพ่อกับเป็นคนอำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ภูมิภาคประเทศของท้องที่อำเภอสองพี่น้องนั้น เมื่อถึงฤดูน้ำท่วม เราใช้เรือเป็นพาหนะ คือ ใช้เรือพาย เรือจึงไปถึงจุดหมาย เมื่อหมดธุระแล้ว ต้องเอาเรือมาเก็บ วิธีเก็บเรือ ต้องใช้กุญแจด้วย เพื่อป้องกันขโมย นี่คือนิสังเคราะห์การสัญจรไปมาในสมัยที่หลวงพ่อกำลังชีวิตฆราวาสที่บ้านเกิดของท่าน

ครั้งหลวงพ่อบวชเป็นพระ ภาพชีวิตก็ยังติดตามจิตใจหลวงพ่อกอยู่ โยงมาถึงการปฏิบัติธรรมของท่าน ท่านเอาภาพพจน์แห่งชีวิตมาเปรียบเทียบเป็นคำกลอนตามที่ยกมานั้น

ประโยคที่ว่า **“พายเถอะนะเจ้าพาย ตลาดจะวาย สายบัวจะเนา”** คือ เมื่อเราลงเรือแล้ว ให้รีบพายจะได้ไปถึงจุดหมายเร็ว ๆ หากล่าช้า เมื่อเราไปถึงตลาด จะซื้อของไม่ได้ เพราะตลาดวาย คือ แม่น้ำเขาเก็บสินค้าหมดแล้ว เราซื้ออะไรไม่ได้แล้ว สายบัวที่เราไป ตั้งใจจะเอาไปขาย เห็นจะขายไม่ได้เสียแล้ว มันเนาตามทางแล้ว เพราะเราไม่เร่งพายเรือเป็นเหตุ แปลว่าทุกอย่างเสียการหมด ซื้อของไม่ได้ แถมสินค้าของเราก็ก็น่าเสีย เพราะความล่าช้านั่นเอง

นี่คือ ความหมายทางภาษา แต่ความหมายที่หลวงพ่อดต้องการก็คือ **สอนให้รับปฏิบัติธรรม** เมื่อมีความตั้งใจแล้วให้รับปฏิบัติ อย่าผัดวันประกันพรุ่ง จะรอเมื่อนั้นเมื่อนี้ จะเสียโอกาส สุขภาพร่างกายยังพอทำได้ ก็น่าจะรีบทำ หากเกิดความชรา เราจะทำได้น้อย เพราะสุขภาพร่างกายไม่อำนวยเสียแล้ว

ประโยคที่ว่า “**โซ่ไม่แก่ กุญแจไม่ไข จะไปกันได้อย่างไรละเจ้า**” เราตั้งใจจะไปกันแล้ว เอาเข้าจริง โซ่เรื่องยังไม่ได้แก่ แม้กุญแจเรื่องก็ยังไม่ไข ที่ว่าเราจะไปไหนกันนั้น เป็นอันระงับ เพราะไม่มีความพร้อมอะไรเลย

นี่คือ ความหมายทางภาษา แต่ความหมายของหลวงพ่อ **ท่านต้องการให้เรามีความพร้อม** เมื่อจะทำอะไร ต้องเตรียมอะไรให้พร้อม หากไม่พร้อมแล้ว เราทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น

หลวงพ่อกับเรามีประวัติว่า ท่านปรารถนาจะบวช แต่บวชไม่ได้เพราะห่วงมารดา จึงจัดความห่วงทั้งปวง ด้วยการที่หลวงพ่อรีบทำการค้า เพื่อให้มารดาของท่านมีเงินใช้ตลอดชีวิต ครั้นมารดาของหลวงพ่อก็มีเงินก้อนใหญ่แล้ว หลวงพ่อบวชทันที คราวนี้ไม่มีห่วงแล้ว เพราะแก่โซ่เรือแล้ว ไขกุญแจเรือแล้ว ความห่วงทั้งปวงและความกังวลทั้งปวงเป็นข้อขัดต่อการปฏิบัติธรรม

สรุปคติชีวิตของหลวงพ่อบทนี้ว่า **การเดินทางสร้างบารมีนั้น ต้องรีบทำ ต้องวางแผนว่าจะทำอะไร เตรียมการให้เสร็จทุกเรื่อง มิฉะนั้นงานสร้างบารมีดำเนินไปไม่ตลอด** เราก็เห็นหลวงพ่ีมาหลายรูป ที่บวชอยู่แต่ต้องสึกออกมา ทั้งที่ท่านทำหน้าที่ทางศาสนาได้เป็นที่ประทับใจเรา เราพอใจในฝีมือของท่าน ท่านก็รับใช้พระศาสนาไม่ได้นาน

บางคนมาคิดบวชเอาตอนแก่ เราทำกิจศาสนาไหวไหม เราทำกิจธุระลุล่วงไหม เพราะเราเป็นคนแก่ มาคิดเรียนภาวนาเอาตอนแก่ ใจของคนแก่ตัดยาก ไม่เหมือนใจของเด็ก ใจของเด็กตัดง่ายกว่ามาก ข้าพเจ้าเคยฝึกนักเรียนหญิงชั้น ม.๖ จำนวน ๒๐๐ คน ให้เจริญภาวนาวิชาธรรมกาย เพียง ๒ คืน นักเรียนฝึกได้ยกชั้น จึงได้ข้อคิดว่า อย่าไปทำอะไรในตอนที่เราอายุมากเลย เพราะตลาดวายแล้ว สายบัวจะเน่าแล้ว จริงอย่างที่หลวงพ่อบอกว่า โอกาสไม่ให้แล้ว ร่างกายไม่เอากับเราแล้ว สภาพใจของคนที่มีอายุรึ้นมาก ยากต่อการตัดไม่เหมือนใจของเด็ก สภาพใจของเด็กตัดได้ง่ายกว่ามาก

อีกความหมายหนึ่งของคำ “ตลาดวาย” ก็คือ ในขณะที่มีครูอาจารย์ที่จะสอนให้ได้ ควรจะรีบเรียน รีบกระวีกระวาด หากไม่มีครู ไม่มีอาจารย์ เกิดนี้ก็อยากจะได้เรียนเอาตอนนั้น นี่ก็เข้าลักษณะตลาดวายเหมือนกัน

หลวงพ่อกับเรามีอะไรแปลกอยู่อย่างหนึ่ง คือจะพูดอะไร มักเป็นปริศนา เราต้องตีความเสมอไป เช่น **“พายเถอะนะเจ้าพาย ตลาดจะวาย สายบัวจะเน่า”** หมายความว่า จะทำอะไรก็จงรีบทำ หากล่าช้าก็จะเสียข้าวเสียของ **“โซ่แม่แก่ กุญแจไม่ไข แล้วจะไปได้อย่างไรละเจ้า”** หมายความว่า เมื่อคู่ไปแล้ว พวกเราไม่มีอะไรพร้อมเลย แล้วเราจะไปเอามรรคผลนิพพานที่ไหนกัน คือ หลวงพ่อบอกเตือน เราจะเข้าใจง่าย ๆ อย่างนี้ได้ สุดแต่เราจะเอาความหมายอย่างไร คือ เรามีสิทธิตีความได้หลายอย่าง

๑๒. - เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
- สิ่งที่ยากเขาก็หลอก สิ่งที่ยอกเขาก็ลวง ทำให้จิตเป็นห่วงเป็นใย
 - เลิกอยาก ลาหยอก รีบออกจากกาม เดินตามขั้นสามเรื่อยไป
 - เสรีกิจสิบหก ไม่ตกกันดาร เรียกนิพพานก็ได้

คติธรรมของหลวงพ่อบทนี้ นับว่าสำคัญมาก เพราะบอกวัตถุประสงค์ของการเกิด ว่าเกิดมาเพื่อวัตถุประสงค์อะไร คือ บอกว่า เกิดมาคราวนี้ จะมาทำงานอะไรนั่นเอง

ท่านก็บอกชัดแล้วว่า เกิดมาคราวนี้จะมาหาดวงแก้ว หลวงพ่อได้ตั้งต้นต้นจนพบดวงแก้วตามความประสงค์ของท่านแล้ว ดวงแก้วตามความหมายของหลวงพ่อก็คือ **ดวงปฐมมรรค** คือ วิชาธรรมกาย เมื่อพบแล้ว ต้องเรียนคั่นคว่าให้จำเจริญยิ่งขึ้นไป หากไม่เรียนไม่คั่นคว่ากัน ก็ไม่ควรที่จะเกิดมาเลย สรุปแล้วเกิดมา ถือว่าไม่มีประโยชน์ในการเกิดมาเลยเพื่อคั่นคว่าวิชาธรรมกาย ทุมเทกั้นให้ตลอดชีวิตไปเลย จึงจะเกิดผลคุ้มค่าแก่การมาเกิด

คราวนี้มาดูประโยคที่ว่า **“สิ่งที่ยากเขาก็หลอก สิ่งที่ยอกเขาก็ลวง ทำให้จิตเป็นห่วงเป็นใย”** ว่าจะมีความหมายอย่างไร สิ่งที่ยากคืออะไร คือมรรคผลนิพพาน หลวงพ่อยากได้มรรคผลนิพพาน แต่มรรคผลนิพพานไม่ใช่จะได้ง่ายอย่างที่เรอยาก เพราะมีกิเลสหลอกอยู่ โดยที่กิเลสนั้นมันหลอกโดยที่เราไม่รู้ทัน คือ มันจะแสดงการหยอกด้วยการทำเป็นที่เล่นที่จริง แต่ว่าแฝงไว้ด้วยการลวงทั้งนั้น การที่เราต้องมาพบการหลอก การหยอก การลวง ของกิเลส นั้น ทำให้ใจเรากวนไม่เดินหน้า

“หลอก” ก็คือ ของหลอกของปลอม **“ลวง”** ก็คือลวงตา ได้คิดว่าเป็นจริง **“หยอก”** ก็คือ ที่เล่นที่จริง เหมือนหมาหยอกไก่ พอได้ที่หมาก็กัดไก่ตาย ตัวหลอก หยอก ลวง ก็คือ โลกธรรม ๘ ได้แก่ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทυχฺ์ เส้นทางแห่งมรรคผลนิพพาน จะต้องพบโลกธรรม ๘ เพราะจะส่งผลให้ใจไม่ตั้งไปสู่ธรรม การที่ใจไม่ตั้งนี้เอง คือ จิตเป็นห่วงเป็นใย

คราวนี้มาดูประโยค **“เลิกอยาก ลาหยอก รีบออกจากกาม เดินตามขั้นสามเรื่อยไป”** ว่าจะมีความหมายอย่างไร คราวนี้เราไม่อยาก เมื่อไม่อยากก็ไม่มีอะไรมาหยอก ไม่มีอะไรมาลวง ไม่มีอะไรมาหลอกท่านให้ออกจากกาม คือ ให้เว้นจากการมีชีวิตระคนด้วยกามคุณ ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส นั่นคือ ควรเป็นชีวิตถือบวช จึงจะเว้นได้จริง แล้วจะต้องประพฤติใจให้เข้าหลักของอริยมรรค ให้ใจเดินเข้าดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ในกายของเราเรื่อยไป (ขั้นที่ ๓)

สุดท้ายมาถึงประโยคที่ว่า **“เสรีกิจสิบหก ไม่ตกกันดาร เรียกนิพพานก็ได้”** นั่นคือ เมื่อใจเดินเข้าดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ในกายเรื่อยไปแล้ว ก็มาถึงหลักสูตรกิจโสฬส (คือ กิจ ๑๖) คือ กายธรรมพระโสดา กายธรรมพระสกิทาคา กายธรรมพระอนาคามี กายธรรมพระอรหัตต์ รวม ๔ กาย เห็นอริยสัจ ๔, กายหนึ่งเห็นได้ ๔, รวม ๔ กาย เห็นได้ ๑๖ เสรีกิจโสฬส อย่างนี้นิพพานเป็นที่หวังได้ แต่ถ้าหารใจตกกันดาร คือ สภาพใจไม่ใส ก็ไม่สามารถเห็นอริยสัจ ๔ คือ ไม่ผ่านหลักสูตรกิจ ๑๖ กรณีอย่างนี้ ต้องทำความเพียรกันต่อไป

สรุปแล้ว คติธรรมของหลวงพ่อบทนี้ เกี่ยวข้องด้วยข้อธรรมหลายบท เช่น **โลกธรรม ๘ ชั้น** **๓** **กามคุณ ๕** **อริยสัจ ๔** **โสฬส ๑๖** หากท่านมีเวลาก็ลองอ่านดู ยากอยู่เรื่องหนึ่ง คือ อริยสัจ ๔ ให้ท่านติดตามหนังสือ “แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิ ของหลวงพ่อดาวพิกุล” เพราะพิมพ์ออกสู่ตลาดแล้ว การเดินวิชาเพื่อดูอริยสัจ ๔ นั้นมีวิธีอย่างไร และเรื่องกิจ ๑๖ หรือโสฬส ๑๖ นั้น ไม่มีใครอธิบายได้ **มีหลวงพ่อบทของเราองค์เดียวเท่านั้นที่อธิบายได้** การค้นมาอธิบาย ใคร ๆ ก็ทำได้ แต่ถามว่าเดินวิชาอย่างไร และทำอะไรจึงเรียกกิจ ๑๖ ก็เห็นหลวงพ่อบทของเราเท่านั้นที่อธิบายได้ และหลวงปู่ชิว โสภโณ อีกร่องหนึ่ง ท่านอธิบายได้ เพราะท่านเรียนวิชาธรรมกายมากับหลวงพ่อบท

๑๓. ประกอบเหตุ สนใจเกิด

สังเกตผล ประเสริฐนัก

สืบมาจากผลแห่งการปฏิบัติธรรม หลวงพ่อเข้าถึงวิชาธรรมกายระดับไหน เราก็ไม่รู้กับท่าน แต่เราเรียนตามหลวงพ่อบท หลวงพ่อสอนศิษย์ของท่านว่า **“ประกอบเหตุ สังเกตผล สนใจเกิด ประเสริฐนัก”**

เป็นข้อความสั้น แต่ยาก และเป็นยาหม้อใหญ่ เป็นเรื่องครอบจักรวาล

ความหมายเบื้องต้นอันเป็นความหมายทั่วไป

คือ เรื่องเหตุกับเรื่องผล สรุปแล้ว หากประกอบเหตุดี ก็ย่อมได้รับผลดี ประกอบเหตุอย่างไร ก็ได้รับผลอย่างนั้น นี่คือ ความหมายที่เราเข้าใจกันทั่ว ๆ ไป

เช่น คนทำใจกรรมต้องได้รับโทษ เหตุคือ ใจกรรม ผลคือ รับโทษ คราวนี้เราค้นเหตุให้ละเอียดเข้าไป ทำไมต้องทำใจกรรม เพราะโลภะเป็นเหตุ ทำไมโลภะครอบงำเขาได้ เพราะใจของเขาสกปรก ทำไมใจเขาสกปรก เพราะเขาไม่ทำใจให้ใสตามคำสอนของพระศาสดา

ตามที่กล่าวนี้ จะเห็นว่า เหตุและผลมีความละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ

ความหมายในทางธรรม

จับความมาแต่ “เย ธมฺมา เหตุปฺปภาว เตสฺ เหตุ ตถาคโต เตสฺญจ โย นิโรธो เอวํวาทิ มหาสมโณ” ธรรมเหล่าใดมีเหตุเป็นแดนเกิด พระตถาคตเจ้าทรงแสดงเหตุเกิดและเหตุดับแห่งธรรมเหล่านั้น

คำว่า “เหตุ” ที่กล่าวนี้ เป็นของละเอียด มองด้วยตาไม่เห็น ต้องมองโดยปัญญาของกายธรรม เหตุที่ว่านี้ กิเลสเขาไว้ในใจ จิต วิญญาณ ของสัตว์โลก การที่สัตว์โลกต้องทุกข์ร้อนกันอยู่ เป็นเพราะเหตุละเอียดที่ว่านี้ พระบรมศาสดาสอนให้เราไปดับเหตุเหล่านั้น

ในการค้นคว้าหาเหตุทางวิชาธรรมกาย ตามที่หลวงพ่อบุญมาสอนนั้น เหตุมันอยู่ลึก คือ อยู่ในละเอียดเข้าไป ไม่มีประมาณ ท่านสอนให้เดินวิชาธรรมกายไปให้ถึง เพื่อดับเหตุเหล่านั้น หากดับเหตุที่ทำให้เราเกิดทุกข์ได้และเหตุที่เกิดสมุทัยได้ เป็นผลให้นิโรธและมรรคของเรามีกำลัง คือ เราจะได้รับความสุข ท่านจึงสอนว่า **“ประกอบในเหตุ สังเกตในผล สนใจเข้าเกิด ประเสริฐยิ่งนัก”**

แต่โดยที่ “เหตุ” มีความละเอียดเข้าไปไม่มีประมาณนี้เอง ท่านให้เราเดินวิชาธรรมกายละเอียดเข้าไป ละเอียดในละเอียดเข้าไป เพื่อดับเหตุที่ว่านั้น แล้วท่านก็สอนว่า **“ประกอบที่ในเหตุ สังเกตดูในผล สนใจหนักเข้าเกิด ประเสริฐยิ่งนัก”**

คำว่า **“ประกอบเหตุ”** หมายถึงการเดินวิชาธรรมกาย เพื่อสืบรู้สืบญาณไปหาเหตุ วิธีเดินวิชาธรรมกายมีอย่างไร เราต้องเรียน เพราะเป็นความรู้เฉพาะ ทั้งระดับเบื้องต้น ชั้นกลาง และชั้นสูง ตำราว่าด้วยวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าจัดพิมพ์ออกสู่ตลาดไปมากแล้ว เชิญติดตามเพื่อได้ศึกษากันต่อไป

เรื่องของเหตุ คือเรื่องใหญ่ คือเรื่องครอบจักรวาล คือเรื่องกรูวิชาพิชัยสงคราม หากท่านสนใจเดินวิชาแล้ว จะเห็นว่า มารเขาสร้างเหตุปกครองสัตว์โลกไว้มาก ขอให้ท่านเรียนตั้งแต่หลักสูตรเบื้องต้น จนถึงหลักสูตรชั้นสูง ท่านจะพบว่า มารเขาสร้างเหตุปกครองทั้งหมด ไม่ว่าจะอะไรมารปกครองทั้งนั้น เราต้องเรียนรู้ เพื่อจะได้แก้ไข การที่หลวงพ่อบุญมาสอนว่า **“ประกอบเหตุ สังเกตผล สนใจเกิด ประเสริฐยิ่งนัก”** นี้คือ สอนตำราพิชัยสงครามแก่เราแล้ว เราจะเรียนวิชาธรรมกายกันเล็กน้อยไม่ได้แล้ว ขอให้ทุ่มเท บากบั่น อุทิศ เรียนกันให้สุดยอไปเลย หากท่านสนใจจริงแล้ว ข้าพเจ้าจะเป็นเพื่อนในทางวิชาให้ท่าน ขอให้ติดต่อไปได้

หากท่านเรียนเพียงเล็กน้อย ถือว่าประมาท แม้จะได้มรรคผลนิพพาน มารก็ยังไปรังควานเราได้อยากรูเรื่องราว ต้องอ่านหนังสือปราบมาร ข้าพเจ้าเขียนไปแล้ว จะได้ทราบว่า มารเขาไปรังควานพระพุทธรองค์ในนิพพานได้อย่างไร ต้องอ่านจึงจะรู้ หากไม่อ่าน ก็ไม่รู้เรื่องอะไร

๑๔. ชีวิตของเราไม่พอแก่การปฏิบัติธรรม

“สว่างแล้วหรือ ทำไมสว่างเร็วนัก ยังปฏิบัติธรรมไม่ได้แค่วันเดียว ก็สว่างเสียแล้ว เดียวก็วันเดียวก็คืน ใจ! ชีวิตของเราไม่พอแก่การปฏิบัติธรรม ชีวิตของเราสั้นนัก”

นี่คือ คำอุทานของหลวงพ่

อุบาสิกาถนอม อาสวีย์ เป็นผู้เล่า วันหนึ่งคืนหนึ่งหลวงพ่ไม่ได้นอนเลย ใช้เวลาจำวัดเพียง ๒ ชั่วโมงเท่านั้น ควบคุมการปฏิบัติธรรมตลอด พอท่านสังฆาสำเร็จ ท่านจะบอกว่า ขอนอนหน่อยหนึ่งแล้ว ท่านจะหลับทันที พวกเรานอนแล้ว แต่ไม่หลับ เรายากหลับแต่ไม่หลับ ไม่รู้ว่าหลวงพ่ท่านทำอย่างไร หากท่านปรารถนาจะหลับแล้ว เป็นต้องหลับได้ทันทีทันใด

อุบาสิกาถนอม อาสวีย์ เล่าด้วยความภาคภูมิใจว่า “หลวงพ่เป็นแบบอย่างที่ดีทุกเรื่อง ทำวัตรเย็นทำวัตรเย็นและให้โอวาทพระเณร หลวงพ่ไม่เคยขาดแม้แต่วันเดียว ก่อนเข้าอุโบสถ ต้องปลงอาบัติทุกครั้งแล้วเทศน์ พอเสร็จจากเทศน์ หลวงพ่คุมวิชาพวกเรา กวดขันจนพวกเรา กระดิกตัวไม่ได้เลย เอาจริงเอาจังตลอดเวลา ใครทำวิชาได้ดีหลวงพ่ชมเชย หากใครตอบวิชาไม่ได้ หลวงพ่จะให้แก้ตัว ๓ ครั้ง หาก ๓ ครั้งแล้วยังไม่ได้อยู่อีก ท่านจะถามคนต่อไป หลวงพ่ ท่านถามป่าปูกเรื่องต้นหว้ารักษาชมพูทวีป ป่าปูกไม่ตอบ บังเอิญหลวงพ่มาถามฉัน ฉันก็ตอบ หลวงพ่ตามที่ฉันเห็น ฉันเห็นอย่างไรฉันก็พูดอย่างนั้น บังเอิญแท้ ๆ ที่ตอบถูก หลวงพ่ชอบใจ”

พอพวกเราเห็นว่า หลวงพ่บั้นเพ็งอารมณ์ ศิษย์ทั้งหลายมาขอเงินกันใหญ่ หลวงพ่เห็นให้ทั้งนั้น เอาจายเงินไปเบิกเงินจากไวยาวัจกร คือ โยมประยูร สุนทารา วันนั้นโยมประยูร จ่ายเงินไม่น้อย หากตอบ ความรู้วิชาธรรมกายถูกแล้ว วันนั้นต้องได้เงินใช้ หากตอบความรู้ไม่ได้แล้ว หลวงพ่อารมณ์ไม่บั้นเพ็ง ไม่พอใจในความพากเพียรของลูกศิษย์

นี่คือประวัติมุมนึง ที่รุ่นครูอาจารย์ของเราศึกษาเล่าเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่

อีกองค์หนึ่ง ที่นั่งหลับตาทำความเพียรทั้งคืน คือ หลวงปู่ชู้ ไอภาโส หลวงปู่ชู้เป็นคนบ้านเดียวกับ หลวงพ่ เห็นท่านที่ไหน ท่านจะอยู่ในอิริยาบถเจริญภาวนาเสมอ เคยถามท่าน ท่านก็ตอบว่า **“คืนกับวัน มันสั้นนัก ยังไม่จุใจหลวงปู่”**

พูดถึงความหลังรุ่นเกศิอาจารย์ ข้าพเจ้ามีโอกาสดีมาก ที่ได้รู้จักและได้รับความรู้จากท่าน เช่น อุบาสิกาญาณิ ศิริโวหาร คุณฉลวย สมบัติสุข แม่ชีทองสุข สำแดงบั้น ท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถระ (พระมหาเจียก) สุดท้ายก็อุบาสิกาถนอม อาสวีย์ เกศิอาจารย์เหล่านี้ เด่นกันไปคนละอย่าง มีความเก่งไม่เหมือนกัน ทุกท่านไม่รังเกียจข้าพเจ้า ทุกท่านบอกความรู้แก่ข้าพเจ้า จนเรารับไม่ไหว เกินปัญญาที่เราจะเรียน เราเรียนไม่ไหว มันยากไปหมด ยิ่งเรียนก็ยิ่งไม่รู้ เหตุใดชีวิตของข้าพเจ้าจะต้องมาวนเวียนกับเกศิอาจารย์ เหล่านี้ ทั้งที่เราก็คับราชการ เรามีราชการที่ต้องทำ แต่ชีวิตของผมนจะต้องโคจรมาพบเกศิอาจารย์หัวกะทิ ทั้งนั้น เหตุใดชีวิตของเราจะต้องมาพบอย่างนี้

นี่คือประเด็น ถามตัวเองมานานแล้ว ถามแล้วก็ตอบไม่ได้

เพิ่งตอบคำถามได้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๗ นี้เอง

การได้พบเกจิอาจารย์ฝีมือธรรมกายชั้นครูทั้งปวงนั้น ธาตุธรรมในนิพพานท่านจัดคิวให้ทั้งนั้น ท่านเป็นผู้ชักใยอยู่เบื้องหลัง โดยที่เราไม่รู้ เนื้อหาสาระก็คือ ต้องการให้ข้าพเจ้าปราบมาร ก่อนที่จะปราบ ต้องให้มาพบเกจิอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญวิชาธรรมกายเสียก่อนเป็นการปูพื้นฐานความรู้ เป็นการมารู้ข้อมูล เบื้องต้น เกจิอาจารย์ท่านจะถ่ายทอดวิชาอะไรและเรื่องราวอะไร เราก็รับฟังโดยดี จำความรู้จำเรื่องราว เท่าที่จะทำได้

ที่ข้าพเจ้าแปลกใจว่า ทำไมเกจิอาจารย์ท่านดีกับเราเหลือเกิน ก็เพิ่งทราบในตอนที่ทำวิชาปราบมาร สุดท้าย ข้าพเจ้าก็รับและ คือ ถูกธาตุธรรมท่านให้ทำวิชาปราบมาร ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นต้นมา ตราบเท่าทุกวันนี้ เนื้อหาสาระงานปราบมารเป็นอย่างไรนั้น ขอให้ท่านอ่านหนังสือ **ปราบมารภาค ๑-๒-๓** ซึ่งได้พิมพ์เผยแพร่ไปแล้ว หากท่านอยากทราบเรื่องราว โปรดติดตามอ่าน

๑๕. ทางโลกก็เหลว ทางธรรมก็เหลวเหมือนแบกบอน เหลือแต่ กิน นอน เทียว สามอันเท่านั้นเอง

หลวงพ่อบอกว่า **เกิดมาแล้วต้องเอาดีให้ได้ จะเอาดีทางโลกหรือจะเอาดีทางธรรม ให้เลือกเอา จะเอาดีทางโลก ก็ต้องเรียนทางโลกให้เจเนจบ เพื่อจะได้มีความรู้ไปทำงานให้แก่โลก โลกจะได้เจริญ หากจะเอาดีทางธรรม ต้องเป็นธรรมกายจึงจะได้ความ หากไม่เป็นธรรมกายแล้ว เอาดีไม่ได้** หลวงพ่อท่านว่าอย่างนี้

เอาดีทางโลกเราพอเข้าใจ ต้องเรียนความรู้ทางโลกให้จบปริญญา แล้วเราก็ออกมารับราชการหรือ ประกอบอาชีพส่วนตัว ซึ่งเราก็เห็นได้ทั่วไป ตำแหน่งหน้าที่ราชการก็เลื่อนขึ้น เงินเดือนก็เลื่อนขึ้น เราก็ ดำรงชีวิตอยู่ได้ การดำเนินชีวิตด้วยการประกอบอาชีพส่วนตัวก็เช่นกัน กิจการขยายออกไป ผลกำไรก็มาก ไปตามงาน เราก็ดำรงชีวิตอยู่ได้เช่นเดียวกัน

แต่การเอาดีทางธรรมตามความหมายของหลวงพ่อนั้น อธิบายยากเหลือเกิน หลวงพ่อท่าน พูดอย่างไรหรือ ถึงเราจะรักษาศีลฟังธรรมร้อยวันพันปี ก็เพื่อเป็นอุปการะให้เข้าถึงธรรมกาย แต่เมื่อเราเข้าถึงธรรมกายไม่ได้ แปลว่า เราไม่ได้อะไรเท่าไร ถึงเราจะบวชนานแสนนาน หากเรา เข้าถึงธรรมกายไม่ได้ การบวชของเรามีผลน้อย หลวงพ่อท่านว่าอย่างนี้

เป้าหมายทางธรรมของหลวงพ่อก็คือ การเป็นธรรมกาย ต้องเป็นธรรมกายสถานเดียว จึงจะถือว่า เอาดีทางธรรมได้ เหตุผลก็คือ ไม่เป็นธรรมกายแล้วยอมไม่แจ้งพระนิพพาน ไม่เป็นธรรมกายแล้วยอมไม่ไกล ต่อมรรคผลนิพพาน

ความรู้นี้เอง ที่เราจะเอาไปวัดเรื่องมรรคผลนิพพาน เพราะมีค่านิยมออกมาว่า อาจารย์องค์นั้น เป็นพระอรหันต์ อาจารย์องค์นี้เป็นอริยบุคคล เราได้ยินเขาพูดกันเรื่อยมา **ไม่เป็นธรรมกายแล้วเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร ไม่เป็นธรรมกายแล้วเป็นอริยบุคคลได้อย่างไร** เพียงแต่บวชมานาน อินทรีย์สงบระงับมากขึ้น เราก็ด่วนว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นอริยบุคคล ความเห็นเช่นนั้น มันไม่ถูกต้องเลย คนที่จะมีบารมีเข้าถึงธรรมกายนั้น ไม่ใช่ธรรมดา トラบใดที่ยังตั้งใจไม่ถูกศูนย์กลางกาย โอกาสที่จะเข้าถึงธรรมกายเลิกพูดกัน เพราะผิดทางเสียแล้ว จะพิจารณาอะไรก็พิจารณาไปเถิด แต่มรรคผลนิพพานยังหวังไม่ได้ นี่คือข้อยุติ แต่ในบ้านเราเนี่ย ยังมีแนวปฏิบัติหลายแนว ก็พูดกันไป ฮือฮากันไป เราไม่เกี่ยว เราไม่วิจารณ์ ไม่มีประโยชน์ที่เราจะไปทำเช่นนั้น แต่ถ้าให้เราแสดงความรู้ กรณีอย่างนี้ เราต้องกล่าวความรู้ ว่าความถูกต้องคืออะไร เป็นเรื่องของความรู้ เราต้องเอาความรู้มาพูดกัน

คราวนี้ มาถึงประเด็นที่ว่า **“โลกก็เหลว ธรรมก็เหลว เหมือนแบกบอน”** ว่ามีความหมายอย่างไร ทางโลกไม่เป็นเรื่องและทางธรรมก็ไม่เอาไหน เราเป็นคนไม่มีน้ำหนักเลย คุณค่าของตัวเราเบาบาง เหลือเกิน มีความเบาเหมือนต้นบอนที่เราแคง ก็ตัวเราเบาราคาประดุจแกลบประดุจต้นบอนแคง แล้วจะมีอะไรในตัวเราอีก จะเหลือแค่ กิณ นอน เทียว เพียง ๓ อย่าง เท่านั้น ใครเป็นอย่างนี้ ท่านว่าไม่มีประโยชน์

สรุปแล้ว เรื่องโลกก็เหลว ธรรมก็เหลว เหมือนแบกบอน เหลือแต่กิณ นอน เทียว สามอัน ก็คือเรื่องของคนไม่เอาดี มีชีวิตอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ รอวันตายที่จะมาถึง ว่างที่ยังไม่ตาย ก็เทียวไปเตรไป หิวขึ้นมาก็กิน กินอิ่มแล้วก็นอน ท่านว่าเป็นชีวิตที่ไร้ประโยชน์

๑๖. ถ้าอ่อน ให้อ่อนอย่างสำลี ถ้าแข็ง ให้แข็งอย่างเพชร

สำลีเป็นวัตถุสีขาว มีความอ่อนละมุนละไม เพชรเป็นวัตถุมีความแข็ง ความแข็งของเพชรเอาไปตัดกระจกได้ มวลหมู่มืดนชาติทั้งปวง เพชรมีความแข็งมากกว่าใครทั้งหมด เพชรมีความแข็งเป็นเอกลักษณ์เด่นของเพชรคือ แข็ง และลักษณะเด่นของสำลีคือ ความอ่อน

ความอ่อนและความแข็งนี้ โบราณท่านใช้สอนเป็นคำเปรียบเทียบ เช่น ให้อ่อนเหมือนสนลู่ลม (ต้นสน) อ่อนเหมือนอ้อลู่ลม (ต้นอ้อ) อ่อนเหมือนไผ่ (ต้นไผ่) จงแข็งเหมือนก้อนศิลา แข็งเหมือนเหล็ก แข็งเหมือนเพชร เป็นต้น

ต้นอ้อ ต้นสน และต้นไผ่ เมื่อถูกลมแรง หากไม่ลู่ไปตามลมก็หัก นี่คือต้นไม้อ่อนที่มีกำลังน้อยกว่าลม เมื่อมีกำลังน้อย จึงต้องลู่ไปตามกำลังแรงที่มาปะทะ หมายความว่า ผู้ที่มีกำลังน้อยยอมแพ้อันที่ผู้ที่มีกำลังมาก ผู้ที่มีกำลังมากเขาแรงมา ผู้ที่มีกำลังน้อยก็ต้องอ่อนให้ มิฉะนั้น ผู้ที่มีกำลังน้อยจะอยู่ไม่ได้ คือ ต้องหักแตกสลายไป

ตามที่บรรยายมานี้ ไม่เกี่ยวกับคติของหลวงพ่อก แต่เป็นการกล่าวโดยทั่วไป เพื่อประกอบความเข้าใจในการพิจารณาของหลวงพ่อกที่สอนว่า **“ถ้าอ่อน ให้อ่อนอย่างสำลี ถ้าแข็ง ต้องแข็งอย่างเพชร”**

คติของหลวงพ่อกที่ว่า **“ถ้าอ่อน ให้อ่อนอย่างสำลี ถ้าแข็ง ให้แข็งอย่างเพชร”** หลวงพ่อกท่านหมายความว่าอย่างไร **เมื่อเราจะอ่อนแล้ว ให้อ่อนอย่างไร เพราะสำลีอ่อนอย่างละมุนละไม แต่ถ้าหากมีความจำเป็นต้องแข็งก็ต้องแข็งให้ตลอด อย่าได้เปลี่ยนใจมาอ่อนทีหลัง แข็งแล้วมาอ่อนขอให้ทีหลังใครๆ ก็ไม่นับถือ เพราะขาดความจริงใจขาดความเด็ดเดี่ยว โอนเอนเหมือนต้นอ้อ ขาดเหตุขาดผล จะเสียการทั้งหมด หากเป็นนักปกครอง ก็จะปกครองใครไม่ได้ หากเป็นผู้นำ ก็จะนำใครไม่ได้ ไม่มีใครนับถือ เพราะเป็นคนไม่มีจุดยืน เป็นคนมีอารมณ์ไปตามอากาศ เสียหายมาก ดังนั้น จะอ่อนหรือจะแข็ง ต้องตัดสินใจให้ดี หากทางเลือกให้ดี อ่อนนั้นไม่มีปัญหา เพราะทำงาน ไม่ต้องคิดอะไร แต่ถ้าตัดสินใจจะแข็งแล้ว ต้องให้แข็งจริง ๆ ให้แข็งอย่างเพชร**

เกี่ยวกับงานที่เราทำในชีวิตประจำวันของเรา โดยเฉพาะทำงานกับผู้ใหญ่ จะมีการตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ ตลอดชีวิตที่เราทำงาน ว่า **เราจะอ่อนอย่างสำลีหรือจะแข็งอย่างเพชร เพราะบางครั้งเราก็ต้องแข็งอย่างเพชรบ้าง และบางครั้งเราก็ต้องอ่อนอย่างสำลี**

จบเรื่องอ่อนอย่างสำลี และแข็งอย่างเพชรเพียงนี้

มีเรื่องของหลวงพ่อกเรื่องแข็งอย่างเพชร มาเล่าสู่กันฟัง อย่างน้อยก็เกิดปัญญาแก่เรา เรื่องที่จะเล่านี้ได้ยินสมเด็จพระปราชญ์ หลวงพ่อกเราเคยถูกผู้ใหญ่สั่งให้ทำสิ่งที่ไม่ถูกใจหลวงพ่อก หลวงพ่อกเราทำอย่างไร

หลวงพ่อกท่านยิ้มรับ หลวงพ่อกไม่เถียง ไม่ได้แย้งอะไรหมด ได้เถียงให้เหตุผลอะไรก็ไร้ผล หลวงพ่อกท่านยิ้มรับ พูดจาอย่างนิ่มนวล อย่าให้เขารู้ว่าเราปฏิเสธในใจ พอปะที่ใดก็ต้อนรับและปฏิสันถารเป็นอันดี พูดจาให้นิ่มนวลเข้าไว้ ผลสุดท้าย หลวงพ่อกไม่เสียมิตร ไม่เสียมิตร พูดให้ดีเข้าไว้ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

นี่คือ แข็งอย่างเพชรของหลวงพ่อกแล้ว เราต้องจำไว้ การโต้เถียงเอาชนะไม่เป็นผลดี การมาหักกันไม่เป็นผลดี การกล่าวโทษกัน ไม่ใช่วิธีของนักปราชญ์ เมื่อเราไม่ชอบ เราก็ไม่ติดต่อ เรื่องจะยุติด้วยดี

หลวงพ่อกเคยถูกวิจารณ์เรื่องการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อก ต่างก็ให้ความเห็นในประการต่างๆ มีการพูดกันทั่วไป ชาวนี้อาบน้ำไปถึงหลวงพ่อก หลวงพ่อกท่านก็เฉยต่อคำวิจารณ์ คงปฏิบัติธรรมรุดหน้าต่อไป ท่านไม่สนใจคำวิจารณ์นั้น มีคนไปถามหลวงพ่อก หลวงพ่อกก็พูดว่า คนไม่รู้มาวิจารณ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มันผิดหลักนักปราชญ์ สุดท้ายคำวิจารณ์นั้นก็เงียบไปเอง กลวิธีของหลวงพ่อกคือ อย่าไปโต้ตอบ ให้เราปฏิบัติธรรมให้รุดหน้าต่อไป

ก็ถูกของหลวงพ่อกอีก ถ้าเราตอบหรือชี้แจง ผู้รับคำชี้แจงเขาไม่มีความรู้ ถึงเราจะพูดอะไร เขาก็ไม่รู้เรื่อง แล้วเราจะไปตอบได้ทำไม เราคงปฏิบัติธรรมรุดหน้าต่อไป เกิดประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติ เพราะสภาพใจของผู้ปฏิบัติสูงขึ้นเรื่อย ๆ ไม่รับอารมณ์แห่งคำวิจารณ์ คำวิจารณ์มิได้กระทบกระทั่งจิตใจเรา กลับจะมีผลให้การปฏิบัติแก่กล้าขึ้น กลายเป็นผลดีของผู้ปฏิบัติไป

คำนิทานก็ดี คำวิจารณ์ก็ดี เมื่อเราได้ยิน เราต้องพิจารณาทันที หากงานที่เราทำเป็นความดี เป็นความถูกต้องและบริสุทธิ์แล้ว ควรดำเนินการต่อไป แต่เราไม่ตอบโต้ เพราะโบราณท่านกล่าวว่า **“รักษาวินัย รักสันโดษ”** เรื่องจะไม่ยาวความต่อไป หากแต่เป็นความบกพร่องตามคำวิจารณ์ เราต้องแก้ไขปรับปรุงทันที เพราะคำนิทานและคำวิจารณ์เป็นกระบวนการวัดผลอย่างหนึ่งของสังคม อย่างน้อยเราก็ได้สำรวจงานของเรา

๑๗. ขึ้นชื่อว่าโทษแล้ว แม้เท่าปลายผม ปลายขน อย่าให้กระเซ็นถูก หากถูกเข้า จะเกิดความมัวหมอง

อุปมาว่าอุจจาระเป็นของเหม็น แม้มีขนาดเท่าปลายเส้นผมหรือเท่าปลายขน กระเซ็นไปถูกอะไร ก็ส่งกลิ่นที่นั่น กว่าจะให้ความเหม็นหมดไป ถึงกับต้องเช็ดหรือล้างน้ำ บางทีเช็ดเท่าไรไม่หายเหม็น แม้ล้างเท่าไรก็ยังมีกลิ่นติดอยู่นิด ๆ ความเหม็นที่ยังมีนิด ๆ นี้เองคือ ความมัวหมอง ความเหม็นไปอยู่ที่ใด ที่นั่นก็มัวหมอง

ยาเสพติดก็ดี เชื้อโรคก็ดี ยาพิษก็ดี เป็นโทษทั้งนั้น เพราะเกิดโทษแก่ผู้สัมผัส

โทษคืออะไร โทษคือสิ่งที่เกิดจากทุกข์ อะไรที่จะให้ผลเป็นทุกข์ เป็นโทษทั้งนั้น โทษที่ส่งผลร้ายที่สุด คืออะไร คือ อบายมุขและคบคนชั่วเป็นมิตร

หลวงพ่อบ้านเน้น ให้ห่างจากคนชั่ว ให้ห่างจากอบายมุข เรื่องของอบายมุข ๖ มีสอนในโรงเรียนแล้ว เราเข้าใจกันทั้งนั้น และเรื่องคนพาล มิตรแท้ มิตรเทียม เราก็เรียนกันมาแล้วในโรงเรียน แม้ถึงอย่างนั้น เราก็ยังพบคนชั่วในชีวิตประจำวันของเรา เพราะไม่มีเครื่องหมายบอกว่าเขาเป็นคนชั่ว เวลาที่เขา มาติดต่อเรา เขาก็แต่งตัวเรียบร้อย พูดจาดี เขาก็อนุญาตให้เราพักค้างศาลาวัด แต่พอได้จังหวะ เขาก็ขโมย พระพุทธรูปของวัดไป

แม้โบราณจะสอนให้คุณคน **“สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล”** เราก็เคยเรียนรู้มา

“คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล คบคนชั่ว พอดัวให้อับจน”
เราก็เคยเรียนมา

คราวนี้มาดูธนาคาร พอมีตำแหน่งเป็นใหญ่ขึ้นมา เงินธนาคารหายไป จนธนาคารตั้งอยู่ไม่ได้ นี่คือ ชาวที่เราทราบจากหนังสือพิมพ์ ถูกฆ่าพ่อเพื่อเอามรดก เราก็ทราบจากหนังสือพิมพ์เช่นเดียวกัน

ตามที่บรรยายมานี้ เรื่องของคนชั่วทั้งนั้น คนชั่วทำให้เกิดทุกข์ได้ทั้งนั้น ปัญหาอยู่ที่ว่า เราจะห่างคนชั่ว ได้อย่างไร และเราจะทราบได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนชั่ว

บางคนแต่งกายเรียบร้อย มีตำแหน่งหน้าที่ มีฐานะความเป็นอยู่ดีมาก แต่เข้าที่ไหน วงแตกที่นั่น กว่าเราจะรู้ว่าเขาชั่ว คนของเราแตกกันหมดแล้ว งานของเราเสียหายหมดแล้ว กรณีอย่างนี้ เราจะรู้ได้อย่างไร จนปัญญาจริง ๆ

นี่คือ ความหมายทั่วไป หลวงพ่อบ้านสอน เราจะระวังได้แค่ไหน ก็สุดแต่เราจะพิจารณา

แต่หลวงพ่อบ้านมีวิธีดูคน วิธีของท่านคือ ดูดวงธรรมของเขาผู้นั้น ถ้าดวงธรรมใส หลวงพ่อจะ รับเข้าวัด เวลาที่พระเณรจะมาอยู่วัดปากน้ำ หลวงพ่อบ้านจะชูนิ้ว ๓ นิ้ว ถ้าจะอยู่ด้วยกันต้องเลือกเรียน อย่างหนึ่งอย่างใด จะอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ คือ ๑. นักรธรรม ๒. บาลี ๓. ภาวนา ขณะที่หลวงพ่อบ้านสนทนานั้น ท่านดู ดวงธรรมไปด้วยตามแนววิชาธรรมกาย ท่านใดดวงธรรมใส หลวงพ่อจะรับไว้ ท่านใดดวงธรรมไม่ใส หลวงพ่อ จะอดเอื้อนแบ่งรับแบ่งสู้ เพราะประเภทดวงไม่ใสนี้ สักวันหนึ่งก็ต้องก่อเรื่อง สุดท้ายความเดือดร้อนก็มาถึง ผู้ปกครอง แม้ถึงอย่างนี้ ยังมีหลงหูหลงตา

เมื่อเราจะอยู่ร่วมกันเป็นบริษัท ศึกษาเล่าเรียนกันให้ราบรื่น ก็อย่าให้คนชั่วแปลกปลอมเข้ามา มีคนชั่วปนมาเพียงคนเดียว สักวันหนึ่งก็ต้องปั่นป่วน กว่าที่จะสงบได้ เราเตือนร้อนกันทั้งนั้น จำคำของหลวงพ่อดีเป็นการเตือนสติเรา **“ขึ้นชื่อว่าโทษแล้ว แม้เท่าปลายผม ปลายขน อย่าให้กระเซ็นถูก หากถูกเข้าแล้ว จะเกิดความมัวหมอง”**

ไม่ทราบว่ ที่บรรยายมานี้จะถูกใจท่านหรือเปล่า

๑๘. ปุเสฉวนเหมือนกาฝาก ได้แต่อาศัยเขา

เรื่องปุเสฉวนนี้ ได้จากสมเด็จพระเจ้า สมเด็จพระนางเจ้า แต่ครั้งข้าพเจ้าเป็นครูโรงเรียนวัดบวรนิเวศ พอดีเขียนขึ้นมา ระลึกถึงเรื่องราวไม่ถูก ต้องไปค้นนิพนธ์ของป้ามาอ่าน จึงได้ทราบว่า หลวงพ่อชอบพูดเรื่องปุเสฉวนบ่อย ๆ ต่อมาระยะหลัง ๆ หลวงพ่อไม่ค่อยได้พูด

ปุเสฉวนเป็นตัวอย่างทีหลวงพ่อยกมาเปรียบเทียบ เวลาหลวงพ่อบรมพระเณรในอุโบสถ หลวงพ่อกล่าวว่า

“บวชกันมานาน ๆ แต่ไม่มีภูมิจะสอนผู้อื่น จะเป็นทีพึ่งของศาสนาก็ไม่ได้ ได้แต่อาศัยศาสนาอย่างเดียว ช้ำร้าย ยังทำให้ศาสนาเศร้าหมองอีกด้วย บวชอย่างนี้เหมือนตัวเสฉวน”

ปุเสฉวน คือ ปุเล็กที่อยู่ตามชายทะเล มันไปเอาเปลือกหอย มาเป็นเกราะหุ้มตัวของมัน นอกจากจะใช้เป็นเกราะป้องกันตัวแล้ว มันเอามาทำเป็นบ้านของมันด้วย เวลาจะไปไหน มันก็ลากเปลือกหอยติดตัวไป เวลาพบศัตรู มันหลบตัวเข้าไปอยู่ในเปลือกหอยนั้น

เมื่อปุตัวใหญ่ขึ้น มันจะทิ้งเปลือกเก่า ไปหาเปลือกใหม่มาแทน หากเปลือกตัวเดิมชำรุด มันก็ไปหาใหม่เรื่อยไป ไม่เคยที่จะทำนุบำรุงรักษาเปลือกหอยให้คงสภาพ ไม่พอใจมันก็ทิ้ง แล้วหาใหม่ นิสัยไม่ดีตรงนี้คือ ไม่บำรุงรักษาเปลือกหอย **จึงแต่จะใช้สถานเดียว คือ ขอพึ่งอย่างเดียว ให้มันพึ่งไม่ได้ มันก็ทิ้ง**

หลวงพ่อกำหนดเห็นนักบวชสมัยนี้ **ได้แต่พึ่งศาสนา แต่ศาสนาพึ่งเราไม่ได้** เปรียบไปแล้ว ก็เหมือนปุเสฉวน บางรายพึ่งศาสนาอย่าเดียวไม่พอ ยังสร้างความมัวหมองแก่ศาสนา ไม่รักษาศีลให้บริสุทธิ์ ต้องอาบัติปาราชิก ถึงกับขึ้นโรงขึ้นศาล ตามที่หนังสือพิมพ์นำข่าวมาลง เป็นที่น่าอับอาย มีข่าวเสื่อมเสียอย่างนี้ แทบไม่เว้นแต่ละวัน

ได้แต่ภาวนา ให้นักบวชประเภทนี้หมดไปจากแผ่นดินไทย พี่น้องบางหมู่เหล่าไปให้การสนับสนุนเรื่องก็เลยวุ่นวายกันใหญ่ สวาทของमारมีมาก เขาสนับสนุนนักบวชประเภทนั้น เราจะแก้กันอย่างไร ศาสนาของเรามีภัยเสียแล้ว ภัยเกิดจากพวกอาศัยศาสนาบังหน้าหากิน ไม่กลัวบาปกลัวกรรม พระปลอมก็มีประชาชนบอกไม่ถูกว่าไหนพระจริง ไหนพระปลอม สับสนไปหมด

ทีหลวงพ่อดีว่า **“บวชอย่างนี้ เหมือนตัวเสฉวน”** นั้น ถูกของหลวงพ่อดีแล้ว

๑๙. ผลไม้ดก นกชุม น้ำเย็นปลาชอบอาศัย

หลวงพ่อบอกว่า “ผลไม้ดก นกชุม น้ำเย็นปลาชอบอาศัย” เราเข้าใจอย่างไร

ผลไม้ดก นกจึงชุม เป็นเหตุเป็นผลแก่กัน ผลไม้ดกเป็นเหตุเกิดขึ้นก่อน ผลที่ตามมาคือ นกชุม เพราะนกมากินผลไม้ ในทำนองเดียวกัน ถ้าผลไม้ไม่มี ก็ไม่มีนกมากิน

เราต้องบำรุงต้นไม้ให้มีผล วิธีบำรุงคืออย่างไร ต้นไม้คือ ศาสนา ผลไม้คือ กิจการของศาสนา ต้นไม้มีอยู่แล้ว กิจการของศาสนาคือ ฐานะ ๒ ได้แก่ คันถุระและวิปัสสนาฐานะ ฐานะทั้ง ๒ นี้เจริญขึ้นเมื่อไร แปลว่ามีผลดก หากฐานะทั้ง ๒ ยังไม่เจริญ ก็คือ ผลไม้ดก วัดปากน้ำผลไม้ดกแล้ว จึงมีพุทธบริษัทมารับบริการมากมาย นก คือบริษัท

น้ำเย็นปลาชอบอาศัย หมายถึงอะไร จะอยู่กันให้เป็นสุข ก็ต้องจัดระเบียบปกครองกันให้ดี ให้เกิดความเย็นอกเย็นใจ เมื่อสบายใจแล้ว แม้นับที่ก็อยู่ได้ หากคับใจแล้วอยู่กันไม่ทน นี่คือความหมายหนึ่ง

อีกความหมายหนึ่ง คือ น้ำเย็น หมายถึง ที่อยู่ เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ยารักษาโรค คือ ปัจจัย ๔ ก็ได้ หากมีปัจจัย ๔ บริบูรณ์ แปลว่า น้ำเย็น บริษัทคือ ปลา สรุปลแล้ว ทำกงสีให้มั่นคง แล้วบริษัทจะมาเอง

เป็นความหมายลึกของหลวงพ่อบอก เพราะหลวงพ่อบอกเป็นเจ้าบทเจ้ากลอน เป็นเจ้าแห่งความคิด หลวงพ่อบอกพูดอะไร เราต้องตีความ เราจะสร้างบารมีใหญ่กันแล้ว เบื้องต้นต้องทำให้ผลไม้ดกเสียก่อน แล้วนกก็นกจะมา ไม่ใช่คนมากมาอย่างเดียว ปลาที่ก็ต้องมาด้วย ทำน้ำให้เย็นเพื่อรอรับปลา สรุปลแล้วก็แค่นี้ แต่หลวงพ่อบอกเอาโวหารคารมคมคายใส่เข้าไป เราก็เลยตีความกันให้วุ่นไปหมด

ท่านจะตีความอย่างไร ฟังได้ทั้งนั้น สุดแต่เราจะคิดอย่างไร เพราะหลวงพ่อบอกท่านพูดเป็นปริศนา เราต้องตีความ การตีความเป็นเรื่องของแต่ละแนวคิด อาจถูกใจหลวงพ่อบอกหรือเฉียดไปบ้าง ย่อมเป็นสิทธิ โดยชอบที่ใครจะคิด เราว่าคนนั้นคนนี้ผิดไม่ได้ อ่านแล้วเห็นว่าฟังได้ ถือว่าใช้ได้ทั้งนั้น สมัยนี้เขาเรียกมูมมอง คือ มองกันได้หลายแง่หลายมุม เป็นอิสระในทางความคิด สุดแต่ใครจะมองมุมไหน

การเป็นสมภารเจ้าวัด ไม่ใช่ใคร ๆ ก็เป็นได้ ความรับผิดชอบ มันครอบจักรวาล มาจากคำว่า “สัง” แปลว่า ร่วม “ภาระ” แปลว่า แยก สมภารแปลว่า แยกทุกอย่าง อะไรบ้างที่สมภารไม่แยก แยกทุกเรื่อง ตั้งแต่เข้าจนเย็น เด็กวัดชกกันก็ถึงเรา เณรน้อยปวดท้องก็ถึงเรา พระไม่มีตำราเรียนก็ถึงเรา กุฎีรั้วก็เรานักเรียนขาดเรียนก็เรานักเรียนอีก ลงที่เรานั้น สรวทเรื่องเป็นความรับผิดชอบของสมภาร

พิจารณาคำสอนของหลวงพ่อบอก ต้องว่าเป็นความรู้สอนผู้ใหญ่ ท่านจะไปเป็นผู้ปกครอง ท่านจะไปเป็นผู้นำ ไม่ว่าฝ่ายโลกหรือฝ่ายธรรม จำใส่ใจไว้แต่วันนี้ ข้อแรก ต้องทำผลไม้ให้ดกเสียก่อน จะทำอย่างไรก็ทำเถิด เมื่อผลไม้ดกแล้ว นกจะตามมา ข้อสอง ต้องหาวิธีทำน้ำให้เย็น น้ำไม่เย็นปลาไม่มา สรุปลแล้ว หลวงพ่อบอกสอนอย่างนี้

เราเป็นนักปกครองแบบไหน ทำไมบัตรสนต์ที่ไปถึงกระทรวง

จะเล่าเรียนมาแค่ไหน ไม่ทราบได้ แต่ทำไมไม่มีหนังสือกล่าวโทษไปถึงกระทรวง มันต้องมีข้อบกพร่อง หากไม่มีข้อบกพร่องแล้ว บัตรสนต์จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ไปหลงความรู้ฝรั่ง ความรู้ฝรั่งช่วยอะไรเราได้ ก็บัดนี้มีบัตรสนต์ที่ไปถึงกระทรวงแล้ว ไปตามฝรั่งมาแก้ต่างให้ได้ไหม ไม่ใช่แค่นี้ แม้หนังสือพิมพ์ยังลงข่าว ชับไล่ สืบสวนเบื้องต้นแล้ว ทราบว่าเขาเหล่านั้น เรียนมาสูง จบจากต่างประเทศ

ทำไมเรื่องเช่นนี้ เกิดแก่ผู้มีตำแหน่งราชการสูง ๆ

ลิมความรู้ศาลาวัด ไปนิยมความรู้ฝรั่ง คำตอบนี้ ถึงจะผิดไป ก็ผิดไม่มาก

ความรู้ไทยที่หลวงพ่อบอกว่า **“ผลไม้ดก นกชุม น้ำเย็น ปลาชอบอาศัย”** ยังใช้ได้ทุกสมัย นำไปใช้ที่ไหนเกิดความเจริญที่นั่น ความรู้นี้อยู่ในเมืองไทย ไม่ต้องข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนถึงต่างประเทศ นี่แหละเขาว่า ไกลไกลก็กินต่าง วัดปากน้ำอยู่ฝั่งธนบุรี ไกลแค่นี้เอง

เรื่องของหลวงพ่อดัดปากน้ำ ตามที่นำมากล่าวนี้ เล็กน้อยเกินไป อยากจะอะไรให้ละเอียดกว่านี้ ก็ต้องไปอ่านหนังสือ **“อภินิหารหลวงพ่อดัดปากน้ำ”** ท่านจะสนุกและบันเทิงใจหลายเรื่อง

๒๐. ไม่สู้ แต่ไม่หนี

คติ **“ไม่สู้ แต่ไม่หนี”** ของหลวงพ่อ มีความพิสดารมากมาย ต้องค่อย ๆ อ่าน แล้วประมวลเรื่องให้ ติดต่อกัน จึงจะเข้าใจได้

ข้อมูลที่มาของเรื่อง มีความเป็นมาอย่างไร เราต้องทราบก่อน แล้วจึงมาถึงคติ **“ไม่สู้ แต่ไม่หนี”**

เหตุเกิดจากอะไร เกิดจากหลวงพ่อกับเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

ผลที่ตามมาเนื่องจากหลวงพ่อกับเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ทางวัดปากน้ำไม่ยินดี พู่ออย่าง เข้าใจง่ายก็คือ เขาต่อต้าน การต่อต้าน แสดงออกโดยการวิจารณ์

ผลที่เกิดแก่หลวงพ่อ ก็คือ หลวงพ่อโดนมรสุมชีวิต โดยที่หลวงพ่อก่อนไม่คาดคิดมาก่อน

สถานภาพวัดปากน้ำในครั้งนั้น วัดปากน้ำเป็นพระอารามหลวง แต่วัดมีความเป็นอยู่ถึงสภาพ วัดร้าง ไม่มีอะไรเจริญ มีแต่ปัญหาน้อยใหญ่ ตำแหน่งเจ้าอาวาสว่างลง ทางกรมสงฆ์ต้องคัดเลือกพระมา ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสต่อไป

ทางการสงฆ์ทราบปัญหาวัดปากน้ำหรือไม่ ทางกรมสงฆ์ทราบปัญหาของวัดปากน้ำเป็นอันดี กำลังคิดแก้ไข วิธีแก้ทางฝ่ายสงฆ์ ก็คือ คัดเลือกพระดี ๆ มาเป็นเจ้าอาวาส เพื่อจะได้แก้ปัญหาทั้งปวงนั้น

วัดปากน้ำในตอนนั้น อยู่ในปกครองของวัดโพธิ์ (วัดพระเชตุพนฯ) เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ในครั้งนั้น คือ สมเด็จพระวันรัต (เผื่อน ติสฺสทตฺต) และหลวงพ่อก็ในครั้งนั้น เป็นพระลูกวัดของวัดโพธิ์ นั่นคือ สมเด็จพระวันรัต เป็นอาจารย์ของหลวงพ่อกับ สมเด็จพระทองทราบบัญญาของวัดปากน้ำ หากยอมให้ตำแหน่งเจ้าอาวาสว่างนานไป ยิ่งจะเกิดปัญหาต่อไปอีก เห็นว่าหลวงพ่อกับมีลักษณะเป็นผู้นำ เป็นพระเคร่งวินัย และสนใจในการเจริญภาวนา หากให้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำแล้ว จะสามารถแก้ปัญหาทั้งปวงได้ นี่คือนโยบายของพระเถระผู้ใหญ่

การจะเอาหลวงพ่อกับไปเป็นเจ้าอาวาสไม่ใช่เรื่องง่าย ในตอนนั้น พระสด จนฺทสโร ยังมีอายุน้อย กำลังสนุกกับการศึกษาเล่าเรียนทั้งด้านบาลีและวิปัสสนาธุระ หากสมเด็จพระวันรัตจะใช้อำนาจทางสงฆ์แต่งตั้งโดยทันที จะเป็นการกระทบใจหลวงพ่อกับมาก จึงหาวิธีหว่านล้อมด้วยประการต่างๆ ประการแรกต้องให้หลวงพ่อกับยินยอมเสียก่อน แล้วสมเด็จพระวันรัตก็ดำเนินการทันที ในฐานะที่เป็นอาจารย์ของหลวงพ่อกับ สมเด็จพระวันรัต ท่านยกย่องหลวงพ่อกับว่า เป็นนักปกครอง หลวงพ่อกับเป็นนักการศึกษา หลวงพ่อกับเป็นวิปัสสนาจารย์ที่มีความรู้ หลวงพ่อกับเป็นพระเคร่งวินัย หากได้เป็นเจ้าอาวาส ก็จะช่วยกิจการพระศาสนาได้มาก สมเด็จพระทองทราบบัญญาทั้งในที่ประชุมและในที่ลับ แต่ยังไม่บอกว่า จะให้ไปเป็นเจ้าอาวาสที่ไหน

หลวงพ่อกับทราบข่าวว่าสมเด็จพระวันรัต อาจารย์ยกย่องก็ดีใจ แต่ยังไม่ยอมรับจะเป็นเจ้าอาวาส เพราะยังสนุกอยู่กับการเรียน วันหนึ่งสมเด็จพระวันรัต ทรงเรียกเข้าพบ แจ้งเรื่องวัดปากน้ำให้หลวงพ่อกับทราบ ขอรับรองให้หลวงพ่อกับรับตำแหน่งเจ้าอาวาส หลวงพ่อกับก็นิ่ง ไม่ตอบอะไร แต่พอสมเด็จพระวันรัตบอก ว่า **ขอให้คิดว่าช่วยพระศาสนาเถิด** คำนี้เองชนะใจหลวงพ่อกับและหลวงพ่อกับรับตำแหน่ง

ต่อมา หลวงพ่อกับก็มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ แล้วหลวงพ่อกับกับพบมรสุมชีวิตทันที คือ เจ้าถิ่นเขาไม่ยอมรับ ในวันที่หลวงพ่อกับมาถึงวัดปากน้ำ หลวงพ่อกับทำ ๒ เรื่อง คือ

๑. เข้าไปไหว้พระประธานในโบสถ์ อธิษฐานใจว่า **“ภิกษุใดที่ยังไม่มา ขอให้มาเมื่อมาแล้ว ขอให้อยู่เป็นสุข”**

๒. หลวงพ่อกับประชุมพระเถระและอุบาสิก้า เรื่องที่หลวงพ่อกับกล่าวสรุปแล้ว มีดังนี้ **ขอให้เคารพในการปกครอง ขอให้ช่วยทำกิจของพระศาสนา ขอให้ชื่อตรงต่อพระธรรมวินัย หากเราชื่อตรงต่อพระธรรมวินัยแล้ว เราก็จะเจริญ**

งานการศึกษาของวัด ยังไม่มี หลวงพ่อกับจัดทันที เปิดเรียนทั้งฝ่ายบาลีและนักธรรมและวิปัสสนาธุระ หลวงพ่อกับจัดครูเข้าทำการสอน ส่วนวิปัสสนานั้นหลวงพ่อกับสอนเอง

หลวงพ่อกับเอาจริงกับงาน ทุกวันต้องรายงานว่ามีใครขาดเรียนบ้าง ขาดเรียนเพราะอะไร ทำบัญชีนักเรียนทุกระดับการศึกษาไว้ เพื่อเป็นข้อมูลตรวจสอบจำนวนสมาชิก

ในสมัยนั้น ยังไม่มีสะพานสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า การคมนาคมไม่สะดวก แม้โรงเรียนประถมศึกษาที่ยังมีไม่แพร่หลาย ทำให้เด็กเล็กไม่ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง พุถึงการศึกษาแล้วยังด้อยอยู่มาก หากเกิดเป็นเด็กชาย จะได้รับการศึกษาจากวัด คือ เรียนจากญาติที่บวชพระเท่านั้น แต่ถ้าเป็นหญิงแล้วโอกาสทางการศึกษาสิ้นสุดลงทันที ไม่รู้จะไปเรียนที่ไหน วัดปากน้ำอยู่ติดกับบ้านเรือนเอกชน มีเด็กจำนวนหนึ่งเข้ามาเล่นในวัด ล้อแหลมต่ออาคารกระทบะทั้งกันระหว่างบ้านกับวัด หลวงพ่อคิดขึ้นว่า หากเราตั้งโรงเรียนประถมศึกษาขึ้น ให้ผู้ปกครองนำลูกหลานมาเรียนฟรี ปัญหาจะหมดไป

แล้วหลวงพ่อก็ตั้งโรงเรียนประถมศึกษาของวัดขึ้น โดยให้ผู้ปกครองนำลูกหลานมาเรียน ทางวัดให้เรียนฟรี ไม่เสียค่าบริการใดๆ อุปกรณ์การเรียนการสอนและค่าจ้างครู หลวงพ่อท่านรับเป็นเจ้าของภาพ

เมื่อหลวงพ่อตั้งโรงเรียนให้เรียนฟรีนั้น เสียงวิจารณ์ลดลงมาก เพราะเห็นความดีของหลวงพ่อ

หลวงพ่อกวาดชั้นการศึกษาฝ่ายสงฆ์มาระยะหนึ่ง ปรากฏว่า พระเถรสอบธรรมสนามหลวงได้มาก ทำให้สำนักเรียนวัดปากน้ำเป็นที่สนใจของทางคณะสงฆ์ทันที วัดปากน้ำเริ่มมีชื่อเสียงขึ้นแล้ว สุดท้ายทางการสงฆ์กำหนดให้วัดปากน้ำเป็นสนามสอบธรรมสนามหลวง แล้ววัดปากน้ำก็เป็นที่นิยมของคนทั่วไปมาตั้งแต่บัดนั้น

มาถึงยุคหนึ่ง ประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๔ มีข้อมูลออกมาว่า วัดปากน้ำมีพระเถรมากที่สุดในประเทศไทย เฉพาะพระเถรมี ๑,๐๐๐ รูป หากรวมอุบาสิกและศิษย์วัดเข้าด้วย เบ็ดเสร็จไม่ต่ำกว่า ๑,๕๐๐ เหตุใดบริษัทของหลวงพ่อจึงมากขนาดนั้น

เป็นเพราะหลวงพ่ออธิษฐานต่อพระประธานในโบสถ์ในวันที่มารับตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำว่า **“ภิกษุใดที่ยังไม่มา ขอให้มา เมื่อมาแล้ว ขอให้อยู่เป็นสุข”** นั่นเอง ไม่ได้มาแต่ภิกษุ สามเณรและอุบาสิก รวมทั้งศิษย์วัดก็มาพร้อมกัน

เสียงวิจารณ์หลวงพ่อเปลี่ยนไปอีกแนวหนึ่ง กลายเป็นว่า เป็นห่วงหลวงพ่อ กลัวหลวงพ่อเลี้ยงไม่ไหว ผู้คนมากมายขนาดนั้น จะเลี้ยงกันอย่างไร คำตำหนิติเตียนกลายเป็นเคารพยกย่องสรรเสริญ

ต้องว่าวัดปากน้ำจัดการศึกษาของสงฆ์ได้ครบ ๒ ชูระ คือ คันถชูระและวิปัสสนาชูระ แต่วัดต่างๆ ไปจัดได้ชูระเดียวคือ คันถชูระเท่านั้น

กลับมาพิจารณาคติของหลวงพ่อที่ว่า **“ไม่สู้ แต่ไม่หนี”** นั้นมีความหมายอย่างไร

“ไม่สู้” คือ ไม่ตอบโต้อะไร ใครว่าอย่างไรก็เรื่องของเขา เมื่อเราประพฤติบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจแล้ว จะทำงานอะไร งานนั้นก็ป็นงานสะอาด เป็นงานที่มีคุณมีประโยชน์ หากไปตอบโต้เข้าจะเป็นป่อเกิดแห่งการแตกร้าง ดังนั้น จึงไม่ควรตอบโต้ และคำที่ว่า **“แต่ไม่หนี”** นั่นคือ อย่งไร เราจะหนีไปไหน ไม่ว่าเราจะไปอยู่ที่ใด เราก็ทำความดีที่นั่น หนีกับไม่หนีมีค่าเท่ากัน แล้วเราจะหนีทำไม เสียเวลาทำความดีของเราไปเปล่า ๆ

นี่คือ **“ไม่สู้ แต่ไม่หนี”** ของหลวงพ่อ

คติของหลวงพ่อ **“ไม่สู้ แต่ไม่หนี”** ควรที่เราเอามาเป็นแบบอย่าง เพราะชีวิตของเรานั้น ไม่ราบรื่นเสมอไป จะต้องพบกับ ลามก ยศ สรรเสริญ สุข ไม่มีลามก ไม่ได้ยศ นินทา ทุกข์ ตามหลักของโลกธรรมส่วนใหญ่ เรามักพบแต่ ไม่มีลามก ไม่ได้ยศศักดิ์ นินทา ทุกข์ เป็นประจำ หากเรายอมแพ้แก่ชีวิตด้วยเรื่องเหล่านี้ เราจะไม่มีผลงานอะไรไว้ให้ลูกหลานได้ชมเชย เกิดมาเพื่อตายอย่างเดียวหรือ **ขึ้นชื่อว่าความดีแล้ว ทำยากทั้งนั้น** หลวงพ่อท่านทำกรรมดี คนเขายังว่าไม่ดี กว่าเขาจะว่าดี เราก็แทบตาย อย่าได้ย่อท้อต่อชีวิตเลย หลวงพ่อท่านทำตัวอย่างไว้ให้ดูแล้ว เราควรจำเอาเป็นตัวอย่าง

ขอให้เอาแบบอย่างที่ดี ที่ไม่ดีอย่าเอา เห็นเขาเป็นโรคเอดส์ก็เป็นตามเขา เห็นเขาติดยาเสพติดก็เสพตามเขา เห็นเขาสักตามเนื้อตามตัว ก็ไปสักตามเขา เห็นเขากอดกันในที่สาธารณะก็เอาอย่างเขา แบบอย่างเหล่านี้ไม่ดี อย่าได้เอามาเป็นแบบอย่าง อย่าไปนิยมตามเขา การที่เด็กของเราไปนิยมตามเขานั้น เกิดปัญหาขึ้นแล้ว เป็นตัวสกัดกั้นความเจริญของบ้านเมืองไปแล้ว จะต้องใช้คนอื่นเท่าไร จะต้องใช้เงินอีกเท่าไร จะต้องใช้ความรู้อีกเท่าไร เพื่อแก้ปัญหานี้ โปรดช่วยกันคิดเถิด ไม่มีเหา แต่ไปหาเหาใส่หัว ไม่มีเรื่อง ไปหาเรื่องใส่ตัว เวิร์กรรม เวิร์กรรม

๒๑. คนจริงไม่กลัว แต่กลัวคนไม่จริง

คติของหลวงพ่อ **“คนจริง ไม่กลัว แต่กลัวคนไม่จริง”** เราอ่านแล้ว เราคิดอย่างไร

หลวงพ่อไม่กลัวคนจริง แต่หลวงพ่อกลับคนไม่จริง หากเราเข้าใจอย่างนี้ แปลว่าเรา เข้าใจตรงกัน แต่ว่าจะตรงกับความหมายของหลวงพ่อหรือเปล่า เรื่องนี้เราต้องพูดกันยาวหน่อย

คนจริงหมายถึงอะไร และคนไม่จริงหมายถึงอะไร

คนจริงคือ คนที่ทำอะไรทำจริง บากบั่น มั่นคง คนไม่จริงคือ คนที่ทำอะไรไม่จริง ท้อแท้ เหยียบขี่ไถไม่ฝ่อ หลวงพ่อเป็นคนจริง ทำจริง บากบั่น มั่นคง เมื่อตัดสินใจว่าดีแล้วจึงทำ ทำด้วยความตั้งใจ ไม่ยอมแพ้แก่อุปสรรค ทำอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

คนจริงอยู่ที่ใด ขอให้หลังไหลมาเถิด ขอให้เราได้สมาคม ขอให้เราได้ใกล้ชิดกัน นี่คือ ความหมายของคนจริงไม่กลัว

คนไม่จริงอยู่ที่ใด เราต้องลงทุนให้เขามากมาย หากจะให้การศึกษา ก็ต้องจ้างครูมาก ต้องควบคุมมาก ต้องสอนมาก ต้องปกครองมาก ลงทุนให้ถึงขนาดนี้ ยังเอาดีไม่ได้ เผลอไปนิดเดียวทำความเดือดร้อนให้คนประเภทนี้น่ากลัวมาก เราไม่มีเวลาให้บริการแก่คนประเภทนี้มากนัก แต่เราก็ต้องพบประเภทนี้ กลิ่นไม่เข้าคายนอก

หลวงพ่อดีใจไปแล้ว อย่างไรก็ตามทำไมพลาด เพราะได้ลั่นวาจาไปแล้ว **“ภิกษุใดที่ยังไม่มา ขอให้มาเมื่อมาแล้วขอให้อยู่เป็นสุข”** บริษัทที่เดินทางมาสู่นั้น มีทั้งคนจริงและคนไม่จริง เพราะไม่ได้มีแต่ภิกษุอย่างเดียว มีทั้งอุบาสกคือ ศิษย์วัดและอุบาสิกาคด้วย หลวงพ่อต้องรับทั้งหมด **หลวงพ่อก็ไม่ได้บอกว่าเป็นเฉพาะคนจริง**

เมื่อบริษัทจำนวน ๑,๐๐๐ มาสู่วัดปากน้ำ วัดปากน้ำมีเนื้อที่ดินน้อย หลวงพ่อจะรับผิดชอบอย่างไร ในฐานะที่เป็นเจ้าอาวาส หลวงพ่อก็ต้องรับผิดชอบในทุกเรื่อง จะต้องจัดการศึกษาให้เขาทั้งหมด เป็นละครเรื่องยาวไปแล้ว เอาอย่างนี้ จะอ่านกันให้สนุกต้องไปอ่านหนังสือ **“อภินิหารของหลวงพ่อดีใจปากน้ำ”** แล้วจะทราบความละเอียดกว่าที่บรรยายนี้

บริษัทมาแล้ว ทั้งคนจริงและคนไม่จริง หลวงพ่อก็ต้องให้การอุปการะทั้งหมด เขามามอบชีวิตแก่หลวงพ่อดีใจแล้ว เขามาอยู่ในปกครองของหลวงพ่อดีใจแล้ว เขามาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดีใจแล้ว ทั้งคนจริงและคนไม่จริง ต่างก็เป็นศิษย์ของหลวงพ่อดีใจ หลวงพ่อดีใจดีลึกลับที่จะเลือกที่รักมักที่ชังด้วยประการทั้งปวง

หลวงพ่อดีใจท่านไม่ได้ว่าอะไร หลวงพ่อดีใจท่านรับผิดชอบทั้งหมด แต่เมื่อทำงานไปแล้ว ได้รู้เห็นแล้วเกิดประสบการณ์แล้ว หลวงพ่อดีใจมีความเห็นว่า **“คนจริงไม่กลัว แต่กลัวคนไม่จริง”** เพราะคนจริงเราลงทุนน้อย คนไม่จริงเราลงทุนมากนั่นเอง

ที่ว่าคนจริงลงทุนน้อย ก็คือเรียนจบในเวลาที่กำหนด หลักสูตรเขาให้เรียน ๒ ปี สามารถเรียนจบใน ๒ ปี เขาก็จ่ายเงินค่าเล่าเรียนเพียง ๒ ปี แต่คนไม่จริงเรียนบ้าง หลักสูตรเขาให้เรียน ๒ ปี แต่เราเรียน ๓-๔ ปี แทนที่เราจะจ่ายค่าเรียน ๒ ปี เราต้องจ่ายถึง ๔ ปี นี่คือน่าลงทุนเฉพาะการเรียน หากมาดูค่าเจ็บไข้ ค่ากินอยู่ ค่าเครื่องนุ่งห่ม และอะไรต่อมิอะไรอีก ยังไม่ทราบว่าอีกเท่าไรต่อเท่าไร ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ ใครรับผิดชอบ ผู้รับผิดชอบก็คือ กงสีใหญ่ และ**กงสีใหญ่ก็คือ หลวงพ่อดีใจ**

การที่หลวงพ่อดีใจท่านว่า **“คนจริงไม่กลัว แต่กลัวคนไม่จริง”** ก็คือ ลงทุนให้แก่คนจริงนั้น เราลงทุนไม่มาก แต่การลงทุนให้แก่คนไม่จริงนั้น เราเสียค่าใช้จ่ายมากมายเหลือเกิน หลวงพ่อดีใจท่านกลัวคนไม่จริง เพราะหลวงพ่อดีใจท่านจ่ายมามากต่อมากแล้ว แต่หลวงพ่อดีใจท่านก็ยินดีจ่าย เป็นความรับผิดชอบที่หลวงพ่อดีใจท่านเบี่ยงไม่ได้ เขาเรียก **“หลวงพ่อดีใจ”** เขาใช้คำว่า หลวงพ่อดีใจเพียงเท่านี้ หลวงพ่อดีใจก็ใจอ่อน ความเป็นพ่อดีใจ หลวงพ่อดีใจผู้จนกว่าจะจบการศึกษากันไปไม่รู้ว่ามีร้อยกี่พันรุ่นแล้ว นับจำนวนไม่ได้แล้ว

๒๒. กินคนเดียว ไม่พอกิน กินหลายคน กินไม่หมด

คำที่ว่า “กินคนเดียว ไม่พอกิน กินหลายคน กินไม่หมด” เราอ่านพบข้อความนี้เข้า เราไม่เข้าใจอะไร หลวงพ่อกล่าวถ้อยคำนี้ด้วยความประสงค์อันใดหรือ หรือมีเหตุผลอะไร

แน่นอนที่สุด คำที่ว่า “คนเดียวไม่พอกิน กินหลายคน กินไม่หมด” จะต้องมีที่มาของเรื่องราว

หลวงพ่อก็ไม่มีอาหารฉัน หลวงพ่อยอมอดตาย ทำไมหลวงพ่อตัดสินใจอย่างนี้ เราตกใจมาก เราไม่เข้าใจ

เมื่อคราวที่หลวงพ่อกับพระลูกวัด อยู่วัดโพธิ์ (วัดพระเชตุพนฯ) หลวงพ่อออกไปบิณฑบาต หลวงพ่อไม่ได้ข้าว เมื่อหลวงพ่อกับพระลูกวัดไม่ได้ข้าว หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหาร รุ่งขึ้นหลวงพ่อกับพระลูกวัดออกไปบิณฑบาตอีก หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารอีก หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารอยู่ได้อย่างไร ไม่ได้ฉันอาหารมา ๒ วันแล้ว

พระสงฆ์ศิลาบริสุทธิอย่างหลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารฉัน หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารยอมตาย

เอาอย่างนี้ จะอ่านเรื่องตอนนี้ให้สนุก โปรดติดตามอ่านเรื่องราวในหนังสือ “อภินิหารหลวงพ่อดอกน้ำ” หากบรรยายละเอียดในวันนี้นั้นเกรงว่าเรื่องจะยาวไป

แปลกประหลาดมาก **ยามที่หลวงพ่อดอกน้ำ หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารฉัน หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารยอมตาย แต่คราวที่หลวงพ่อดอกน้ำ หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารฉัน หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารยอมตาย**

สนุกกันใหญ่แล้วคราวนี้ เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงเกิดขึ้นแล้วในประเทศไทย พระเอกของเรื่องคือหลวงพ่อนั่นเอง

ย่อเรื่องมาถึงตอนที่หลวงพ่อกับพระลูกวัดของวัดโพธิ์ เมื่อบิณฑบาตไม่ได้ข้าว ๒ วัน ก็ไม่ฉันอะไร ยอมอดอยู่อย่างนั้น ตัดสินใจยอมตาย การตัดสินใจนั้น หลวงพ่อให้เหตุผลว่า หากหลวงพ่อดอกน้ำไปเพราะอดอาหาร คนเรารู้ข่าวว่า พระอดข้าวตาย ผู้คนเขาจะมาทำบุญ เลี้ยงพระกันมาก เพราะเกิดความสงสาร จะทำให้พระมีอาหารฉันกันทั่ว หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหาร

รุ่งขึ้น ร่างกายอ่อนเพลียมากแล้ว แต่ยังไม่ตาย ยังพอเดินไปบิณฑบาตไหว ก็ไปบิณฑบาตตามปกติ

วันนี้แปลกกว่าทุกวัน ได้อาหารมากมาย ขณะฉันอาหารเกิดความคิดขึ้นในใจ “วันหนึ่งเราต้องเดินทางไปเรียนตามสำนักวัดต่าง ๆ ที่เขาสอนวิชาการศึกษาของสงฆ์ เข้าไปเรียนแห่งหนึ่ง ตอนบ่ายไปเรียนอีกแห่งหนึ่ง หัวค่ำอีกแห่งหนึ่ง อาหารการฉันขัดข้องอย่างนี้ ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา นึกสงสารพระที่เป็นเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เขาก็ขัดสนเหมือนเรา หากเรามีกำลังขึ้นมาเมื่อไร เราจะตั้งโรงครัวเลี้ยงพระณ **ไม่ให้พระณต้องมาลำบากอย่างเรา**”

กาลต่อมา วิถีชีวิตของหลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารฉันได้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ งานแรกของหลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารฉันได้ตั้งโรงครัวของวัดขึ้นเพื่อประกอบอาหารเลี้ยงพระณ แต่แรกสมาชิกยังไม่มาก ในปีต่อ ๆ มา พระณมากขึ้นจาก ๑๐๐ เป็น ๕๐๐ และเป็น ๑,๐๐๐ ในตอนที่พระณมากขึ้นเอง หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารฉันถึงถึงความหลัง ว่าบิณฑบาตไม่ได้ข้าว ถึงกับตัดสินใจยอมตาย เพราะอดข้าว บัดนี้ พระณจำนวน ๑,๐๐๐ มีอาหารการฉันบริบูรณ์ หลวงพ่อก็กินไม่ได้ฉันอาหารฉันพูดว่า **“กินคนเดียว ไม่พอกิน กินหลายคน กินไม่หมด”**

นี่คือที่มาของเรื่องกินคนเดียว ไม่พอกิน กินหลายคน กินไม่หมด

๒๓. ทำความดีอะไรก็ทำเถิด แต่เรื่องทานนั้นอย่าละทิ้ง นอกจากเป็นการสงเคราะห์เอื้อเฟื้อกันแล้วเมื่อไปเกิด ในภพชาติต่อไป จะได้ไม่แห้งแล้ง (ยากจน)

นี่เป็นคำสอนของหลวงพ่อก็คือ **จะทำความดีอะไรก็ทำไป แต่อย่าลืมสร้างทานบารมี เพราะทานบารมี จะส่งผลไม่ให้เกิดความขัดสนในภพเบื้องหน้า**

หากจะว่าไปแล้ว งานของหลวงพ่อก็คือเจริญทาน เจริญศีล เจริญภาวนา อันเป็นข้อประพฤติของโพธิสัตว์ แต่ทานบารมีเป็นฐานของบารมีทั้งหลาย หากไม่มีทานบารมีรองรับแล้ว บารมีอื่นบำเพ็ญได้ยาก เมื่อเกิดความขัดสนขึ้นแล้ว ไม่ว่าจะทำการใดๆ จะขัดข้องด้วยประการทั้งปวง หลวงพ่อกับท่านสร้างบารมีทาน ด้วยการตั้งโรงครัวประกอบอาหารเลี้ยงพระ ดังที่เราทราบนั้น อุบาสิกญาณณี ศิริโหวหาร เล่าว่าเริ่มเลี้ยงมาตั้งแต่เมื่อละ ๒ บาท เดียวนี้ไม่ทราบว่าเมื่อละกี่หมื่นบาท

ความรู้ว่าด้วยทานบารมีนี้ เคยได้ยินอุบาสิกถนอม อาสวโรย เล่าให้ฟัง หลวงพ่อกับท่านทราบว่าอุบาสิกถนอมจะเป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระ ท่านเรียกไปสอนว่า **ถ้าจะเลี้ยงต้องเลี้ยงให้เหลือเฟือ เราจะได้ไปพบแต่เหลือเฟือ หากเราเลี้ยงแบบพอดี หมูหมากาไก่ก็ไม่ได้กินกับเขา**

บารมีทานนี้สร้างได้ยาก ต้องมีนิสัยปัจจัยมาแต่ปางหลังจึงจะทำได้ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เสงี่ยม) วัดสุทัศน์ ท่านใส่บาตรทุกวัน ตอนเช้า ท่านไปยื่นหน้าวัด พระกลับจากบิณฑบาตต้องไปรับอาหารใส่บาตรจากท่านก่อนเข้าวัด ทรงเล่าว่า วันใดไม่ได้ใส่บาตรเกิดความไม่สบายใจ

อีกรูปหนึ่ง จำลองแบบหลวงพ่อก็คือ หลวงพ่อกับท่านทำอะไร ท่านก็ทำตาม หลวงพ่อกับท่านตั้งสำนักบาลี ท่านก็ทำตาม หลวงพ่อกับท่านมีโรงครัว ท่านก็ทำตาม แต่วิปัสสนาธุระ ท่านมอบให้ข้าพเจ้าไปสอนที่วัดของท่าน ท่านผู้นี้ก็คือ ท่านเจ้าคณะอำเภอป่าโมก (พระครูป่าโมกข์คณาภิษ) จังหวัดอ่างทอง ได้รู้จักท่าน และก็ชอบพอกัน ท่านตั้งโรงครัวเลี้ยงพระ มีพระ ๖๐ รูป สามเณร ๑๐๐ รูป เด็กวัด ๒๐๐ คน วันใดมีราชการไปตรวจโรงเรียน ก็โอกาสเยี่ยมวัดด้วย เห็นท่านมีโรงครัว ท่านบอกว่า ทำมานานแล้ว เขาแบบหลวงพ่อกับท่าน ปากน้ำพระเนรขของท่านมีจำนวนมาก จะพึงอาหารบิณฑบาตไม่ได้ จึงตั้งโรงครัวขึ้น ทำมานานแล้ว สำหรับนักเรียนบาลีของท่าน ได้เปรียญ ๙ ประโยคไปหลายรูปแล้ว พูดถึงเปรียญ ๙ ประโยคแล้ว ท่านดีใจมาก ท่านบอกว่าตัวท่านความรู้แค่ ๓.เอก แต่ทำให้ลูกศิษย์เป็นเปรียญไปมากแล้ว หากพูดถึงเปรียญแล้วเป็นที่ถูกใจ และคุยกันได้นาน คุยไปคุยมา จึงทราบว่าท่านพระครูป่าโมกข์ฯ ศรัทธาสมเด็จพระเจ้า สมเด็จพระเจ้าทรงมีเสน่ห์อย่างไรไม่ทราบ ไม่ว่าจะใครนิยมท่านทั้งนั้น ส่วนใหญ่เขาเรียกป่า นานๆ จะได้ยินสมเด็จพระเจ้า ทางฝ่ายสงฆ์มักเรียกสมเด็จพระเจ้า แต่ฆราวาสแล้วเห็นเรียกป่าทั้งนั้น ใครจะเรียกอย่างไรป่าเขารับทั้งนั้น

ความนิยมในสมเด็จพระเจ้าป้ามีอย่างไร แม้ท่านพระครูปาโมกข์ฯ ยังเล่าถึงว่า

“ศึกษาฯ ฐู่ใหม่”

“อะไรหรือได้เท่า”

“ป้าเราเขียนใหญ่แล้ว”

“เขียนอย่างไรหรือได้เท่า”

“เวลานี้ใครจะถ่ายรูปป้า ถ้าป้าไม่อนุญาตแล้วถ่ายรูปไม่ติด”

เราได้ฟังแค่นี้ก็ทราบความ พระในบังคับบัญชาของป้า รักป้าทั้งนั้น จะไม่ให้คนนิยมป้าได้อย่างไร ก็หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านตีพิมพ์มาตลอด **เรื่องราวของป้ากับหลวงพ่อยังสนุกอีกมาก** โปรดอ่านหนังสือ **“อภินิหารหลวงพ่อดัดปากน้ำ”** ได้บรรยายละเอียดแล้วในหนังสือเล่มนั้น รับรองว่าสนุกละบันเทิง **สมเด็จพระเจ้าทรงเป็นคู่มือของหลวงพ่อดัดปากน้ำ**

ชีวิตราชการของข้าพเจ้า ย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสาคร ได้เผยแพร่วิชาธรรมกายที่วัดท่านเจ้าคณะจังหวัด คือ วัดเจษฎาราม ซึ่งท่านเจ้าคุณราชสาครมุนี เป็นเจ้าอาวาส การเผยแพร่ดำเนินมาถึงจุดหนึ่ง ได้ปรารภต่อเจ้าคุณว่า ควรอาราธนาพระเถระที่เป็นธรรมกายมาเลี้ยงที่วัดเราก็จะเป็นทานอันใหญ่ ท่านเจ้าคณะจังหวัดท่านรับทันที ได้อาราธนาสมเด็จพระพุฒาจารย์ (ครั้งนั้นยังเป็นพระพรหมคุณาภรณ์) สมเด็จพระวัชรมังคลาจารย์ (ครั้งนั้นยังเป็นพระธรรมธีรราชมหามุนี) และพระเถระอื่น งานถวายทานพระที่เป็นธรรมกายเสร็จไปแล้ว ยังมีผลให้งานเผยแพร่วิชาธรรมกายกว้างไกลไปด้วย ต่อมาข้าพเจ้าย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี การติดต่อกันระหว่างข้าพเจ้ากับท่านเจ้าคณะจังหวัดชักห่างเหินกัน แต่งานเผยแพร่วิชาธรรมกายยังประสานกันอยู่ แต่ก็เกิดเหตุขัดข้องกันขึ้นโดยบังเอิญ คือท่านเจ้าคณะจังหวัดจัดบรรพชาสามเณรฤดูร้อน ข้าพเจ้ารับคำว่าจะไปสอนวิปัสสนาให้ ถึงขนาดว่า กระทรวงศึกษาธิการทำหนังสือขอตัวไปที่จังหวัดจันทบุรี ข้าพเจ้ามีความตั้งใจจะมารับใช้ แต่เกิดเหตุทางราชการขึ้น ข้าพเจ้าเดินทางไปรับใช้ท่านเจ้าคณะจังหวัดไม่ได้ จึงเกิดการชุ่นใจกันขึ้นมาแต่นั้น

การติดต่อกันระหว่างข้าพเจ้าและท่านเจ้าคณะจังหวัด ไม่เสื่อมถอยลงเลย เหมือนกาลก่อนเพราะเราอยู่คนละจังหวัดกัน ท่านเจ้าคณะจังหวัดคงเคืองข้าพเจ้า แม้อาพาธก็ไม่บอกให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าทราบข่าวมรณภาพจากหนังสือพิมพ์ ทันใดที่ทราบข่าว เพราะเป็นข่าวด่วน เนื่องจากท่านเจ้าคณะจังหวัดเป็นพระเถระสำคัญ ข้าพเจ้ารีบเข้าวิชาธรรมกายทันที เข้าปกป้องท่านเจ้าคณะจังหวัดอย่างทันด่วน ท่านเจ้าคณะจังหวัดไปไหน อยู่ที่ใด เรื่องนี้ขอให้ท่านอ่านหนังสือ **“อภินิหารหลวงพ่อดัดปากน้ำ”** ได้กล่าวละเอียดแล้วในหนังสือที่กล่าวนั้น ข้าพเจ้าต้องปกป้อง เพราะท่านเจ้าคณะจังหวัดช่วยข้าพเจ้าเผยแพร่วิชาธรรมกายมาด้วยกัน

๒๔. วัดปากน้ำไม่มีน้ำมนต์ ไม่มีคาถา มีแต่หยุดในหยุด จะเอาเปลือกหรือเอาแก่น

ปกติมักมีคนเอาผ้าป่ามาทอด เมื่อทอดเสร็จก็จะเดินทางกลับ ก่อนจะลากลับ มักขอน้ำมนต์พรหมหรือขอคาถา หลวงพ่อท่านจะตอบว่า วัดปากน้ำไม่มีน้ำมนต์ ไม่มีคาถา มีแต่หยุดในหยุด

คำว่า “หยุดในหยุด” หมายความว่า ทำใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย แล้วบริกรรมใจว่า หยุดในหยุด จนกว่าใจของเราจะหยุดตามที่ใจเราท่อง พอใจหยุด เราจะเห็นดวงใสโดยใจ และเมื่อท่องหยุดในหยุด กลางดวงใส ต่อไปแล้วเราจะเห็นธรรมกาย

กิริยาที่ใจท่องหยุดในหยุดนั้น เป็นการทำนิโรธ นิโรธเป็นตัวกำจัดทุกข์และสมุทัย

แต่การทำใจหยุดในหยุดนั้น ทำได้อย่างอ่อนหรือทำได้อย่างใช้การได้ เราต้องมาพิจารณากัน หากทำได้ถึงขนาดเห็นดวงใส และในที่สุดเห็นธรรมกาย ถือว่าใช้การได้ ย่อมมีผลกำจัดทุกข์ร้อนได้ **นี่คือวิธีแก้ทุกข์ที่ถูกต้อง**

หากยังทำใจหยุดได้บ้าง ยังไม่ถึงขั้นใช้การได้ ย่อมมีผลกำจัดทุกข์ได้บ้าง แม้จะไม่มาก แต่ก็ได้บ้าง ดีกว่าพรหมน้ำมนต์ ดีกว่าท่องคาถา เป็นไหน ๆ วิธีนี้เป็นวิธีที่ถูกต้อง เป็นแก่นของวิชา เป็นแก่นของความรู้

เรื่องการพรหมน้ำมนต์ เรื่องให้พรเป็นคาถา เป็นวิธีการให้กำลังใจกันเท่านั้น ถือปฏิบัติกันสืบมา

หยุดในหยุดนี้ หมั่นเจริญให้ยิ่งขึ้น จนถึงขั้นเห็นดวงธรรม เห็นกาย ๑๘ กาย ตามหลักสูตรหนังสือทางมรรคผล ๑๘ กายของหลวงปู่ ท่านนี้เป็นทางพ้นทุกข์ เป็นเส้นทางสู่มรรคผลนิพพาน เรื่องน้ำมนต์เรื่องคาถา อย่าได้เสียเวลาไปสนใจเลย เพราะเป็นเรื่องเปลือกไม้ ไม่ใช่แก่นไม้

เรื่องน้ำมนต์นั้น เป็นเรื่องการให้กำลังใจ ไม่ใช่วิธีดับทุกข์ ทำกันมาแต่โบราณแล้ว เมื่อมีทุกข์ร้อนเกิดขึ้น ต้องไปรดน้ำมนต์ ๗ วัด เราอบน้ำมนต์กันมาก็ร้อยตุ่มแล้ว ความทุกข์ไม่ได้หายไป แต่ที่เราอยู่มาได้ เป็นเพราะเกิดกำลังใจ เขาว่าอบน้ำมนต์แล้วจะดี นี่เราก็อบมา ๗วัดแล้ว เรามีกำลังใจในข้อที่ว่า ออบครบ ๗ วัด กำลังใจอันนี้เอง ที่ทำให้เราอยู่มาได้ ไม่ใช่ความศักดิ์สิทธิ์ของน้ำมนต์ แต่เป็นเพราะกำลังใจของเรา คือ สร้างใจของเราขึ้นมาใหม่ ใจอันใหม่ คือ ใจที่เราเชื่อว่าครบ ๗ วัดแล้ว เมื่อครบ ๗ วัดแล้วเราดีแน่ คำว่าดีแน่นี้เอง คือใจใหม่ เราอยู่ได้เพราะใจใหม่นี้ แยกความรู้ให้ดี **ให้อาความรู้้ออกหน้า อย่าเอาความเชื่อออกหน้า** ความรู้ที่ถูกต้องคืออะไร เพราะผู้รู้คือ หลวงพ่อ ท่านบอกไว้แล้ว

เมื่อเราอยากเจริญ อยากให้ดวงชะตาดีขึ้น หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็สอนแล้ว ให้เราบริกรรมใจหยุดในหยุดกำหนดใจตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย ไม่ต้องถึงขนาดเห็นดวงใส เอาแต่เพียงว่าอารมณ์แจ่มใสเพียงเท่านั้นเราก็เกิดปัญญาแล้ว เกิดความคิดว่า กิจการที่เราทำอยู่นี้มีอะไรบกพร่อง ค้นพบแล้วเราก็แก้ไข แล้วกิจการของเราก็ก้าวต่อไป ไม่ต้องเสียเวลาหันกลับไปหาน้ำมนต์ เสียค่าน้ำมนต์เสียค่าอาหารการกินเสียหลายอย่าง แล้วได้อะไรขึ้นมาบ้าง

เลิกหันไปหาน้ำมนต์กันที่เถิด นั่งทำภาวนาอยู่กับบ้าน ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไรทั้งนั้น แล้วเราจะดี ด้วยประการทั้งปวง **เมื่อใจหยุด ใจใสแล้ว ส่งผลให้ตัวเราดีขึ้นทั้งนั้น** อย่าได้ไปหลงเชื่ออวิชา บ้านเรามีแต่อวิชาทั้งนั้น มองไปทางไหน มีแต่อวิชา ปลูกเสกเลขยันต์ เวทมนตร์คาถา สักตามเนื้อตามตัว หมอเสน่ห์ ผีเจ้าเข้าทรง สารพัดที่เราได้พบเห็น ใครโชคร้ายพลัดเข้าไปพุทธจักรเหล่านั้น แปลว่าหมดโอกาสที่จะได้เห็นพระธรรมแล้ว น่าเสียดายที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แต่ไม่เห็นธรรม เรียกว่า บุญมีแต่กรรมบัง สิ่งเหล่านี้พระบรมศาสดาไม่ได้สอนเลยแม้แต่น้อย

เหตุใดชีวิตของหลวงพ่อก็มีคุณค่าสูง

เราเรียนคตินิยมและคตินิยมของหลวงพ่อบจบลงแล้ว ในขณะเดียวกัน เราสังเกตการดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดีด้วย เราก็พอทราบว่า หลวงพ่อก็มีแนวในการดำเนินชีวิตอย่างไร

หากยังตอบคำถามไม่ได้ ต้องย้อนไปอ่านทวนดูใหม่ แล้วจะเข้าใจ

หลวงพ่อบพูดว่า ชีวิตเรามีค่าเท่ากัน แต่ต่างกันที่การบริหาร บริหารผิด ชีวิตก็ไร้ค่า บริหารถูก ชีวิตก็มีคุณค่า บริหารอย่างไรจึงว่าบริหารผิด หากเข้าทำนองว่า **“ทางโลกก็เหลว ทางธรรมก็แห้ง เหมือนแบกบอน เหลือแต่ กิน นอน เทียว สามอันเท่านั้นเอ๋ย”**

บริหารชีวิตอย่างนี้ ผิดแน่แล้ว แล้วชีวิตของเราจะมีค่าอะไร เพราะเราเอาแต่กิน นอน เทียว เท่านั้น เราไม่ทำประโยชน์อะไรเลย เราไม่เอาอะไรเลย ชีวิตของเราสูญคุณค่าตรงนี้ หลวงพ่อบท่านสอนแล้ว **อย่าโกงตัวเอง ๑ อย่าทำชีวิตเป็นหมัน ๑ อยู่ที่ไหนให้สงเคราะห์กุลบุตร ๑** เพียง ๓ อย่างนี้ เราไม่เข้าสู่ตรัสข้อไหนเลย แล้วเราจะเอาอย่างไรกับตัวเอง นี่แหละคือ ชีวิตที่ไร้ประโยชน์

กลับมาดูการบริหารชีวิตแบบหลวงพ่อบ้าง ว่าหลวงพ่อบท่านบริหารอย่างไร ไม่ต้องดูกันลึกซึ้ง ดูกันแบบหยาบๆ โดยเอาคตินิยม และคตินิยมของหลวงพ่อบมาพิจารณา จำกัดขอบข่าย เอาแคบ ๆ แค่นี้ จะเป็นดังนี้

๑. **อย่าโกงตัวเอง** หลวงพ่อบไม่ให้ภัยตัวเอง เมื่อได้เวลาต้องทำงานทันที หน้าที่ของหลวงพ่อบทำครบถ้วน
๒. **อย่าทำชีวิตเป็นหมัน** ชีวิตของหลวงพ่อบบริหารด้วยผลงานนานาประการ
๓. **อย่าว่าง** ถ้าว่างต้องสอนหนังสือกุลบุตร สมัยนั้นยังไม่มีโรงเรียนประชาบาล เกิดเป็นชายโอกาสทางการศึกษา คือศึกษาจากวัด หากเป็นหญิงแล้ว โอกาสทางการศึกษาลิ้นสุดลงทันที หลวงพ่อบตั้งโรงเรียนของวัดขึ้น ให้ประชาชนนำลูกหญิงชายมาฝากเรียน เป็นการเรียนฟรี โดยหลวงพ่อบรับภาระจัดหาครูมาสอน ต่อมาทางรัฐบาลประกาศพระราชบัญญัติประถมศึกษา รัฐบาลมารับโรงเรียนของหลวงพ่อบไปอยู่ในความปกครองของรัฐบาล หลวงพ่อบหมดภาระโรงเรียนแห่งนี้ แล้วกลับไปโหมการศึกษาฝ่ายสงฆ์อย่างเต็มมือ

เราทราบแล้วว่า การศึกษาของสงฆ์มี ๒ อย่าง คือ คันถุระ และวิปัสสนาธุระ ซึ่งคันถุระได้แก่ การเรียนนักษัตรและเรียนบาลี หลักสูตรนักษัตรคือ นักษัตรตรี โท เอก ส่วนแผนกบาลีนั้น ได้แก่ เปรียญธรรม ๓ ประโยค ถึงเปรียญธรรม ๙ ประโยค วัดต่างๆ ไป อย่างมากมีแค่แผนกนักษัตรและบาลี เท่านั้น คือ จัดได้แค่คันถุระเท่านั้น แต่วิปัสสนาธุระไม่มีวัดใดจัดได้เลย

แต่หลวงพ่ोजัดสอนวิปัสสนาธุระด้วย โดยหลวงพ่อกเป็นผู้สอนวิปัสสนาธุระเอง

เหตุใดวัดทั่วไปจึงไม่จัดสอนวิปัสสนาธุระ ตอบว่า ครั้งนั้นไม่มีหลักสูตร และเหตุที่ไม่มีหลักสูตรก็ เพราะไม่มีผู้รู้ในสายการเรียนนี้ ธุระของสงฆ์จึงดำเนินมาได้ธุระเดียวคือ คันถุระเท่านั้น ส่วนวิปัสสนาธุระ ไม่มีการสอนในวงการสงฆ์ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว トラบเท่าทุกวันนี้

การที่ทางการสงฆ์บัญญัติการศึกษาของสงฆ์ว่ามี ๒ สาขา คือ คันถุระและวิปัสสนาธุระ นั้นชอบแล้ว เพราะพระสงฆ์ทำหน้าที่สอนประชาชน จะได้มีความรู้ไปสอนประชาชน คันถุระคือ เรียนทฤษฎี วิปัสสนาธุระคือ เรียนปฏิบัติพัฒนาใจ พัฒนาใจเพื่ออะไร เราต้องขานนาคกันว่า สัพพทุกขะ นิสสรณะ นิพพานะ ฯ บวชแล้วจะต้องทำใจให้แจ้งนิพพาน เมื่อไม่เข้าหลักสูตรวิปัสสนาแล้วจะแจ้งนิพพาน ได้อย่างไร คำสอนข้อ ๓ ที่ว่า **“สจิตฺตปริโยทปนํ”** แปลว่า ทำใจให้สว่างใส ทำอย่างไรจึงจะสว่างใส จนในที่สุดแจ้งนิพพาน ก็เมื่อทางการสงฆ์ขาดการศึกษาธุระสายวิปัสสนาแล้ว กุลบุตรจะแจ้งนิพพาน ได้อย่างไร การศึกษาของสงฆ์ขาดไป ๑ ธุระ แม้จนวันนี้ยังไม่แก้ไขอะไร

วิปัสสนาธุระไม่เจริญ สภาพจิตใจคนตกต่ำ ทำกรรมชั่วกันมากขึ้นทุกวัน แม้คนที่มีการศึกษาสูง ก็ยัง ทำอนันตริยกรรม คือทำปิตุฆาต ดังที่เราเห็นในข่าวหนังสือพิมพ์ สังคมจะเป็นสุขได้อย่างไร นี่คือ ปัญหา สังคมในปัจจุบันซึ่งเราท่านทราบตรงกัน

หลวงพ่อกเป็นผู้บุกเบิกวิปัสสนาธุระ โดยหลวงพ่อกเป็นผู้สอนเอง ในวัดปากน้ำนั้น ตำราที่หลวงพ่อก ทำไว้ มี ๓ เล่ม ดังนี้

๑. หนังสือทางมรรคผล (๑๘ กาย)

๒. หนังสือคู่มือสมาธิ

๓. หนังสือวิชชามรรคผลพิสดาร

นี่คือหลักสูตรวิปัสสนาธุระ นำมาใช้สอนกุลบุตรได้เป็นอย่างดี นำไปศึกษาได้ทั้งสายนักษัตร สายบาลี ทั้งโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ก็ใช้ได้

เมื่อกล่าวถึงตำราวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อก ๓ เล่ม เห็นว่าพอแล้ว ไม่ต้องกล่าวประการอื่น อีกแล้ว เพียงแค่นี้ชีวิตของหลวงพ่อกมีคุณค่ายิ่งกว่าใด ๆ หลวงพ่อบริหารชีวิตของหลวงพ่อกอย่าง ประเสริฐเลิศล้ำแล้ว

หนังสือวิปัสสนาของหลวงพ่อก ๓ เล่ม ได้รับการพัฒนาให้ปฏิบัติได้ง่ายขึ้นแล้ว

ที่มาของการปรับปรุงตำราวิปัสสนาของหลวงพ่อก ๓ เล่ม ให้อ่านง่าย และให้ปฏิบัติได้ง่ายขึ้นนั้น เกิดจากการเผยแพร่ในต่างจังหวัด พระท่านปรารภว่า เล่มทางมรรคผล ๑๘ กายนั้น แม้เราจะเห็นดวงธรรม แต่ก็เดินวิชาไม่ได้ กลับมาอ่านตำราอีก และท่องจำไว้ พอเดินวิชาเข้าจริง กลับทำไม่ได้อย่างที่บอกในตำรา เพราะตำราเขียนไว้แต่หลักการ ไม่บอกวิธีปฏิบัติของแต่ละขั้นตอนไว้ เมื่อนักเรียนเห็นดวงธรรมแล้ว การเดินวิชา ๑๘ กาย เป็นหน้าที่ของวิทยากรจะต้องบอกรายละเอียดการเดินวิชาทั้งหมด มิฉะนั้น การเดินวิชาจะดำเนินไปไม่ได้

นี่คือ ปัญหาของหนังสือวิปัสสนาเล่มเบื้องต้น คือ เล่มทางมรรคผล ๑๘ กาย

ต่อมาคือเล่มหลักสูตรขั้นสูง คือ เล่มคู่มือสมาธิและเล่มวิชชามรรคผลพิสดาร แม้เป็นนักศึกษารุ่นเก่า เชี่ยวชาญวิชาธรรมกายมาแล้ว ปรากฏว่า เดินวิชาไม่ได้ทุกบทเรียน ทำได้เป็นบางบทเรียนเท่านั้น บางบทถึงอ่านตำราจนท่องได้ แต่เดินวิชาไม่ได้ มักมีคำถามเสมอว่า **“ที่ตำราเขาว่าอย่างนั้น เราจะเดินวิชาอย่างไร”**

นี่คือ ปัญหาของเล่มคู่มือสมาธิและเล่มวิชชามรรคผลพิสดาร

คนรุ่นก่อนท่านทำได้ หากสงสัยอะไรหรือทำไม่ได้ตรงไหน ก็ถามหลวงพ่อกได้ แต่ว่าไม่ได้บันทึกรายละเอียดของแต่ละความรู้ไว้ ปัญหาจึงตกมาถึงคนยุคเรา คือ อ่านตำราแล้ว เราเดินวิชาไม่ได้ เก่งหน่อยเพียงทำได้บางบท แต่ทำไม่ได้ทุกบทเรียน

ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังเสมอ และมักจะมาถามข้าพเจ้า บางบทข้าพเจ้าพอตอบได้ แต่บางบทจนปัญญา

หากยุติแค่นั้น ข้าพเจ้าก็สบายใจ เรื่องไม่ยุติแค่นั้น กลายเป็นว่า คุณการุณย์ บุญมานุช เป็นวิทยากรและทำปราบมารด้วย ถ้าคุณการุณย์อธิบายไม่ได้แล้ว ก็ไม่รู้จะให้ใครอธิบาย สรุปแล้ว ข้าพเจ้าเสียหน้า และไม่ทราบว่าจะมีการวิจารณ์ลูกถามไปแค่ไหน

คำปรารภข้าพเจ้าทราบ คำวิจารณ์ข้าพเจ้าได้ยิน แต่ท่านต้องให้อภัยแก่ข้าพเจ้าบ้าง คือ บางบทอาจไม่ชัดเจนนัก และต้องถือว่าเป็นแนวทางเท่านั้น หากพูดกันรู้ความอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็รับทำ คือ ขยายความและทำแนวเดินวิชาหนังสือวิปัสสนาของหลวงพ่อกครบ ๓ เล่มแล้ว ดังนี้

๑. เล่มทางมรรคผล ๑๘ กาย ขยายความแล้ว ให้ชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า “ผู้ได้เห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย” (เล่มนี้พิมพ์แล้วไม่รู้กี่ครั้ง ยังไม่พอแก่ความต้องการบริการไม่ทั่ว ท้ายๆ นี้ ขออนุญาตพิมพ์กันหลายราย เป็นหลักสูตรเบื้องต้น)
๒. เล่มคู่มือสมาธิ เป็นหลักสูตรวิชาธรรมกายขั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทว่าด้วยภาคผู้เลี้ยงเข้าด้วย จะเป็น ๓๐ บท เขียนแนวเดินวิชาแต่ละบท ว่าบทใดเดินวิชาในรายละเอียดอย่างไร ให้ชื่อหนังสือว่า “แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิของหลวงพ่อดิปกาน้ำ”
๓. เล่มวิชามรรคผลพิสดาร เป็นหลักสูตรวิชาธรรมกายขั้นสูงมาก มี ๔๖ บท เขียนแนวเดินวิชาแต่ละบท ว่าบทใดเดินวิชาในรายละเอียดอย่างไร ให้ชื่อหนังสือว่า “แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร ของหลวงพ่อดิปกาน้ำ”
๔. “วิธีสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือของวิปัสสนาจารย์) เล่มนี้เป็นเล่มพิเศษเพื่อวิทยากรหรือวิปัสสนาจารย์ใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ สอนความรู้เบื้องต้น

หนังสือทั้ง ๔ รายการนี้ หากใครต้องการ โปรดติดต่อ **ชมรมเผยแพร่วิชาธรรมกาย** ตามที่กล่าวแล้ว หากหนังสือหมดลง โปรดติดต่อ **โรงพิมพ์เลี้ยงเชียง**

ยังมีวิชาธรรมกายอีกหลายหลักสูตร ซึ่งเป็นความรู้ขั้นสูง หากเราไม่หยิบยกขึ้นมาพิจารณาทำความเข้าใจง่ายลงบ้าง ความรู้นั้นนับวันมีแต่จะสูญ นับวันมีแต่ไม่มีผู้รู้ นับวันมีแต่จะหาคนอธิบายไม่ได้ สุดท้ายความรู้อันสูญ **ดูแต่วิชาธรรมกายเถิด พระบรมศาสดาเข้านิพพานได้ไม่กี่ปี ความรู้นี้หายไปจากโลก ทำให้มรรคผลนิพพานขาดตอน มาแต่วันนั้น ดีแต่ว่าหลวงพ่อดิปกาน้ำได้ เราต้องช่วยกันอนุรักษ์ ช่วยกันสืบสาน ช่วยกันขยายผล ต่อไป**

วิชาธรรมกายหลักสูตรใดที่ยังไม่ได้อนุรักษ์ หลักสูตรใดที่ยังไม่ได้สืบสาน หลักสูตรใดที่ยังไม่ได้ขยายผล

เราควรนำวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรที่หลวงพ่อดิปกาน้ำ มีที่หลักสูตร หลักสูตรใดมีตำราอยู่ที่ไหน นำมาพิจารณาคว่ามีหลักสูตรใด เล่มใด มีการเรียนรู้กันไปแล้วอย่างไรหรือไม่ **การเก็บตำราไว้ในตู้ ไม่มีประโยชน์เลย**

พิจารณาประเด็นนี้ก่อน เอาตำรามาดูก่อน

เมื่อได้ตำรามาดูแล้ว เราอ่านดูเนื้อหาความรู้ เราจะบอกได้ทันทีว่าเป็นหลักสูตรระดับไหน

ลำดับต่อมา เราพิจารณาว่า ความรู้เหล่านี้ ได้มีการเรียนรู้แล้วหรือยัง ใครเป็นคนเรียน เรียนไปอย่างไร พอละอธิบายอะไรให้เราฟังได้บ้างหรือไม่

ฟังดูแล้ว ถ้าไม่รู้เรื่อง ก็ไม่มีใครรู้เรื่อง หากเป็นเช่นนี้ เข้าตำรา มีเงินให้เขาๆ มีความรู้อยู่ในตำรา กรณีนี้เป็นอันตรายนะ

ขอให้เอาตำรามาทันที แล้วรีบพิจารณา รีบเรียน เพื่อเราจะอนุรักษ์ สืบสาน และขยายผลต่อไป

ข้าพเจ้ากำลังจะเขียนธรรมกายอีกหลายหลักสูตร ขอให้ท่านติดตาม

เราได้อะไรจากการศึกษาคติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิต ของหลวงพ่อดาวพอกน้ำ

ท่านได้อะไรจากการอ่าน **คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิต ของหลวงพ่อดาวพอกน้ำ** ท่านชอบตรงไหน ท่านชอบอะไร ท่านท่องคติอะไรได้บ้าง มีอะไรที่อยากเอาเป็นแบบอย่าง นี่คือการประเด็นของการศึกษาของท่าน

หากเราเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตของเรา กับของหลวงพ่อดาวพอก มีอะไรที่แตกต่างกันบ้าง เรื่องสำคัญก็คือ เรามีคติธรรมอะไร หากเรายังไม่มี คติธรรมอะไร แปลว่า ชีวิตเรายังไม่มีจุดมุ่งหมาย เราจะต้องมีคติธรรมอะไรสักอย่างให้จงได้ จึงจะเป็นบุคคลสมบูรณ์แบบ เป็นคนที่มีจุดยืน เป็นคนมีเป้าหมาย ดังนั้น ในการคัดเลือกข้าราชการดำรงตำแหน่งสำคัญหรือการสอบเพื่อดำรงตำแหน่ง เขาจะถามว่า ท่านมีคติธรรมอะไร ท่านมีอุดมคติอะไร หากสอบเข้ารับราชการ เราจะถูกถามเรื่องนี้แน่ ๆ

ท่านต้องตอบอย่างชัดถ้อยชัดคำ เพราะทางราชการเขาจะดูว่าเราเป็นคนอย่างไร บางคนไม่มีคติธรรมอะไรเลย พอถูกถาม ท่านก็เอาคำขวัญของโรงเรียนไปตอบ เช่น ตอบว่า **การศึกษา คือความเจริญ** (ศึกษา วิรุฬหิ สมฺปตฺตา) **ปัญญาเป็นแสงสว่างในโลก** (ปัญญา โลกฺสูมิ ปชฺไซโต) **เวลาและกระแสน้ำไม่คอยใคร** เป็นการตอบเพื่อเอาคะแนนเท่านั้น แต่กรรมการท่านไม่คิดอย่างเรา ท่านกลับคิดมาก เช่น ที่ตอบว่า **การศึกษาคือความเจริญ** เขาจะมองว่า เราเป็นผู้ใคร่ต่อการศึกษา ถูกใจกรรมการ กรรมการเขาก็ให้คะแนน ท่านที่ตอบว่า **ปัญญาเป็นแสงสว่างในโลก** คนนี้เป็นผู้คงแก่เรียนแน่ ให้คะแนนอีก ท่านที่ตอบว่า **เวลาและกระแสน้ำไม่คอยใคร** กรรมการยิ่งให้คะแนนมาก เพราะเป็นคนตรงต่อเวลา ไปอยู่ที่ไหนราชการก็เจริญ

เราจะพบเสมอว่า สถานศึกษาคือ โรงเรียน วิทยาลัย ต่างก็มีคำขวัญต่าง ๆ โดยเลือกเอาจากหนังสือนวโกวาทบ้าง เลือกไปจากหนังสือนักธรรมต่างๆ บ้าง แล้วก็ทำเป็นตราของโรงเรียน เพื่อป้องกันอุดมการณ์ของสถานศึกษาว่าสถานศึกษาแห่งนี้ ไม่ใช่ธรรมดา เขามีคติธรรมเป็นที่ยึดมั่น **นี่คือความสำคัญของคติธรรม**

อาจารย์หลวงวิจิตรวาทการ ท่านสอนลูกท่านแต่ยังเล็ก ให้ท่องสุภาสิต ให้ท่องพุทธภาสิต หากลูกไปทำอะไรสอดคล้องกับสุภาสิตใด ท่านจะยกสุภาสิตนั้นขึ้นกล่าว เช่น ตอบคำถามแก่ครูผิดไป ท่านก็ว่า **ต้องใครครวญเสียก่อนแล้วจึงทำ** (นิสฺสมุ กฺรณฺโณ เสยฺโย) **นารีมีรูปเป็นสมบัติ** สตรีไม่ต้องเล่าเรียนมาก เมื่อสวยแล้วเป็นที่หมายปองแก่หนุ่มทั้งปวง เพราะความสวยเป็นสมบัติ **กรุงโรมไม่ได้สร้างในวันเดียว** (งานใหญ่จะทำวันสองวันได้อย่างไร) ดังนี้ เป็นต้น

ไม่ใช่เรื่องพูดกันเล่น ๆ ประเทศฝรั่งเศสเขามีโรงเรียนฝึกมหาบุรุษ ใครอยากได้ดีทางใด โปรดบอกสุภาสิตให้โรงเรียนทราบ แล้วโรงเรียนเขาก็จะรับตัวเราเข้าไปเรียน เมื่อจบการศึกษาตามวิธีการของเขาทุกคนมีความสำเร็จในชีวิต บางคนได้เป็นใหญ่เป็นโตไปเลย

แต่บ้านเรายังไม่มีการศึกษาลักษณะนี้ เพียงแต่เขียนพุทธวจนะไว้หน้าโรงเรียนก็ ๆ เท่านั้น

สรุปแล้ว คติธรรมมีประโยชน์ แต่เราเรียนคติธรรมคตินิยมของหลวงพ่อดาวพอกน้ำ ตามที่ได้อ่านมาตลอดนั้น ท่านชอบอะไร ท่านชอบตรงไหน ท่องเอาไว้ แล้วทำอย่างที่หลวงพ่อดาวพอกน้ำทำ

ขอให้ทุกท่านประสบความสำเร็จ อย่างหลวงพ่อดาวพอกน้ำเถิด

งานของหลวงพ่อกับที่เราต้องอนุรักษ์และสืบสานต่อไป

เราต่างเคารพในหลวงพ่อดัดปากน้ำ เราต่างศรัทธาในหลวงพ่อดัดปากน้ำ

แม้หลวงพ่อกับของเราได้ตายจากพวกเราไปนานแล้ว แต่เรายังระลึกถึงหลวงพ่อกับอยู่ ศพของหลวงพ่อกับประดิษฐานอยู่ที่วัดปากน้ำ พวกเราไปกราบไหว้ เป็นเวลายาวนาน ตั้งแต่นั้นจนบัดนี้ เราต่างยอมรับใน “อภินิหารหลวงพ่อดัดปากน้ำ” ด้วยกันทั้งนั้น

หากถามกันให้ตรงประเด็นว่า “หลวงพ่อกับมีอะไรพิเศษ” ทุกคนจะตอบตรงกันว่า “วิชาธรรมกาย” แล้วเราก็กถามต่อไปว่า บัดนี้พวกเราได้อนุรักษ์วิชาธรรมกายและสืบสานวิชาธรรมกายไปแล้วอย่างไร เพียงใด เราจะตอบคำถามนี้อย่างไร

อนุรักษอะไร อนุรักษอย่างไร สืบสานอะไร สืบสานอย่างไร พุทให้ชัดออกมา

ใครทำอะไรที่ไหน พุทให้ชัดออกมา ชี้ออกมา ลำดับออกมาทีละอย่าง

ที่ว่าสอนนั้น สอนหลักสูตรอะไร เพื่อจะได้ทราบว่า วิชาธรรมกายหลักสูตรนี้ยังไม่สูญ มีใครเป็นครูอาจารย์เล่าเรียนกันมาอย่างไร สืบทอดกันมาอย่างไร

ช่วยกันลำดับเรื่องราว เพื่อเราจะได้ทราบว่า วิชาธรรมกายยังมีการอนุรักษและมีการสืบสาน เราจะยอมให้วิชาธรรมกายเสื่อมสูญไปต่อหน้าต่อตาเราหรือ เพราะวิชาธรรมกายคือลู่ทางสู่มรรคผลนิพพาน **หากวิชาธรรมกายเสื่อมหรือสลายไป บ่งบอกว่า มารจะครองโลก**

หากท่านใดที่ยังไม่มีสนามอนุรักษสืบสานวิชาธรรมกาย โปรดนึกถึงคณะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะแนะนำให้ท่านทราบ ดังนี้

๑. **ชมรมเผยแพร่วิชาธรรมกาย** มีหนังสือเป็นตำราบริการทุกหลักสูตร ตั้งแต่หลักสูตรเบื้องต้น จนถึงหลักสูตรขั้นสูง จะติดต่อให้ไปสอนก็ได้ จะขอตำราก็ได้ โปรดติดต่อไปที่

- คุณชูชัย ศรีสุขชินวงศ์ ๔๒ ถ.จักรพงษ์ แขวงตลาดยอด เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐
โทร (๐๒) ๒๔๒ - ๘๖๖๑
- นพ. นิพนธ์ หลงประดิษฐ์ (พ.บ. วว.โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา) : ๕๗/๑๖ ซ.ทรงสะอาด
ถ.วิภาวดีรังสิต ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทร. ๐๘- ๑๘๑๒-๙๑๔๒ E-mail : niphonl@gmail.com
- อ.พิมพ์วิรัชญ์ ธนบรมมัตถ์ ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ.ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖
แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐
โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๑๒๕๖-๐๗๙๘ E-mail :
wisdominside@gmail.com

ดังนั้นจึงประชาสัมพันธ์ว่า วัดโต จังหวัดโต หน่วยราชการโต โรงเรียนโต วิทยาลัยโต มีความประสงค์จะให้ชมรมของเราไปสอน หรือต้องการตำราเล่มโต โปรดติดต่อไปได้ หรือว่ามีศรัทธาจะบริจาคเงิน ช่วยกิจการของเรา ท่านบอกไปได้ ท่านทำถูกแล้ว ตัวเราไปทำไม่ได้ ให้เงินไปทำแทน

๒. สำนักปฏิบัติธรรมมงคลธรรมกายาราม ซึ่งพระสมศักดิ์ มหัพพโล เป็นเจ้าสำนักชอย ๑ สันติสุข ตำบลโป่งงาม อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ๕๗๑๓๐ โทร (๐๓๕) ๗๐๙๕๒๐, ๗๐๙๕๗

พระสมศักดิ์ มหัพพโล ได้ออกมาจากวัดป่าเหลืองแล้ว เพราะได้ไปพัฒนาให้แก่วัดป่าเหลืองครบถ้วนแล้ว ได้ออกไปตั้งสำนักใหม่ ตามสถานที่ดังกล่าวนั้น ขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างการบุกเบิก เป็นศูนย์เผยแผ่ทางภาคเหนือ งานแรกที่พระสมศักดิ์ทำ ก็คือ แกะหลวงพ่อดัดปากน้ำ ด้วยหินหยกพม่าก้อนมหึมา เป็นหลวงพ่อบางยืนองค์หนึ่งและหลวงพ่อบางสมาธิองค์หนึ่ง แกะได้เหมือน ข้าพเจ้าพอใจในความพยายามของท่าน เพราะหินหยกมีกายสิทธิ์โดยธรรมชาติ ไม่มีวันเสื่อมสูญ ไม่มีวันแตกสลาย มีแต่จะยิ่งใสขึ้น ใครก็ลักขโมยไม่ได้ เพราะมีน้ำหนักมาก

พระสมศักดิ์โทรมาบอกว่า “อาจารย์ช่วยนั่งหลับตา ขอให้การเคลื่อนย้ายก้อนหยกมหึมาจากพม่าเข้าฝั่งไทย อย่าให้มีอุปสรรคเลย” และกว่าจะเคลื่อนย้ายก้อนหยกเข้าสู่ประเทศไทยได้ แทบจะหมดลมหายใจเอาทีเดียว

คิดว่าเคลื่อนก้อนหยกมาได้แล้ว ปัญหาทั้งปวงจะหมดไป ที่ไหนได้เกิดปัญหาใหญ่ขึ้นอีก ปัญหา นั้นคือ นายช่างผู้แกะสลัก ถ้าแกะเป็นพระพุทธรูปไม่มีปัญหา มีนายช่างมากมาย แต่การแกะสลักรูปเหมือนเกจิอาจารย์ ไม่มีใครรับอาสา เหงื่อแตกตรงนี้ เสียเงินหลายต่อเหลือเกิน ก็เป็นบุญของพระสมศักดิ์ นายช่างที่จะแกะได้มีคนเดียวเป็นชาวพม่า พระสมศักดิ์ต้องเดินทางไปพม่าอีก กว่าที่จะเอาตัวนายช่างคนนี้ได้ ก็เหงื่อแตกเป็นครั้งที่สอง

บัดนี้ หลวงพ่อดัดปากน้ำหยกบางยืนและปางนั่ง ประดิษฐานที่สำนักพระสมศักดิ์ พวกเราควรรหาโอกาสไปไหว้ อย่าไปไหว้เปล่า หาผ้าป่าเงินติดมือไปร่วมบูชาด้วย ก็เกิดบุญบารมีแก่เรา ไม่ใช่หลอด้วยโลหะ แต่เป็นงานฝีมือทำได้ยากสร้างได้ยากนัก หากพระสมศักดิ์หล่อหลวงพ่อดัดด้วยทองคำ ข้าพเจ้าคนหนึ่งไม่อนุโมทนา เพราะอะไรหรือ ก็เพราะใครๆ ก็ทำได้ มีเงินแล้วหาทองคำได้ จะเอาก็ตันก็ได้ แต่ก้อนหินมหึมาขนาดนี้ จะไปหาที่ไหนในโลกนี้ ถึงมีเงินก็หาหยกไม่ได้ หยกก้อนมหึมา เราจะไปเอาที่ไหน เป็นบุญบารมีเฉพาะตนของพระสมศักดิ์ท่าน ที่ท่านสามารถสร้างอนุสาวรีย์ถวายเป็นหลวงพ่อดัดปากน้ำด้วยวัสดุที่หายาก แนนอนที่สุด พระบรมศาสดาก็ต้องพระราชทานดวงบารมีแก่พระสมศักดิ์ เป็นบารมีพิเศษด้วย ไม่ใช่บารมีธรรมดา ดังนั้น ใครที่ยังไม่ได้ร่วมสร้างกับท่าน ก็ต้องรีบส่งเงินไปร่วมกับท่าน เพียงแต่บอกกับท่านว่า คุณการุณย์ บุญมานุช ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี บอกให้ส่งเงินมาร่วมสร้างหลวงพ่อดัดปากน้ำหยก พระสมศักดิ์จะรับเงินไว้และท่านก็จะได้จ่ายเป็นค่าช่างฝีมือบ้าง ค่าอะไรต่อมิอะไรอีกมาก เดาเอาว่าค่าใช้จ่ายเรื่องสร้างหลวงพ่อดัดปากน้ำหยก ยังไม่ปิดบัญชี เพราะมีค่าใช้จ่ายสารพัด

ถึงอย่างไร หยกหลวงพ่อดัดปากน้ำ ๒ องค์ เป็นสมบัติของเมืองไทยแล้ว

เมืองไทยมีหลวงพ่อดำปากน้ำหยกแล้ว ต้องของคุณพระสมศักดิ์ท่าน ที่ท่านรู้ค่าของหยก เหตุที่ท่านรู้คุณค่า เป็นเพราะท่านเรียนวิชาธรรมกายจากอุบาสิกาปุ๊ก มุ่ยประเสริฐ แม่ชีปกครองสอนท่านไว้ เมื่อพระสมศักดิ์จาริกสอนวิชาธรรมกายมาถึงจังหวัดเชียงราย จังหวัดเชียงรายกับพม่าอยู่ติดกัน ท่านจึงมีโอกาสได้รู้เห็นหยกในเมืองพม่า และเมื่อรู้เห็นแล้ว ก็คอยจังหวะที่จะนำสู่ประเทศไทย เพราะหยกนั้นมีกายสิทธิ์อาศัย หยกไปอยู่ที่ใดที่นั้นก็เจริญ พระสมศักดิ์อยากให้ประเทศไทยเจริญ จึงนำหยกก้อนสำคัญมาสู่บ้านเรา ตามที่กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าอนุโมทนา และขอเชิญท่านทั้งหลายอนุโมทนาด้วย

กล่าวถึงค่าใช้จ่าย ที่ทำหลวงพ่อดำปากน้ำหยก ๒ องค์ ต้องยอมรับว่าใช้เงินมาก แต่เงินที่หาได้เงินที่มีอยู่ในบ้านเรา แต่ก่อนหยกมีมาขนาดนั้น เราจะไปหาที่ไหน เอาเงินใส่เล่มเกวียนไป ก็ไปซื้อที่ไหนไม่ได้ เพราะไม่มีหยกจะขาย มีแต่ก้อนเล็กก้อนน้อย ก้อนใหญ่ขนาดนั้น เอามาแกะขนาดใหญ่อย่างนี้หาไม่ได้ง่ายๆ ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนี้

หลวงพ่อกำลังพอใจเรื่องเงิน คนที่มีบุญมีอยู่ทั่วไป หากเขาทราบ เขาก็ส่งเงินมาร่วมสมทบ

หากเป็นบุญของเรา เราก็ได้ร่วมกับพระสมศักดิ์ ขอแต่ให้เขาทราบข่าว หากไม่ใช่บุญของเขา แม้เขาจะทราบแต่พลาดโอกาส แปลว่า เขาไม่มีโชคในการบุญ เพราะการจะได้ทำบุญนั้น จะต้องมีวาสนาแต่ปางหลังสนับสนุนด้วย

ขอสรุป ถึงสนามสร้างบารมี มี ๒ สนาม ตามที่บรรยายมานั้น ท่านชอบสนามใด ก็จงเลือกเอาตามใจชอบ

เหตุใดไม่แนะนำสนามอื่นบ้าง ก็เพราะสนามอื่นเขามั่นคงหมดแล้ว จึงไม่แนะนำ

เมื่อทราบแล้ว **เราต้องคิดว่า เราจะอนุรักษ์วิชาธรรมกายหรือไม่ จะสืบสานวิชาธรรมกายหรือไม่**

เรื่องตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร อยู่ได้เป็นห่วง ข้าพเจ้าจัดทำให้เสร็จแล้ว ขอให้ท่านติดต่อไปได้ หากคิดจะสร้างบารมีครั้งใหญ่ มีความประสงค์จะเปิดสนามใหญ่ เราไม่ต้องพูดกันมากในที่นี้ ขอให้ท่านติดต่อไปที่ข้าพเจ้าหรือติดต่อคณะของข้าพเจ้า แล้วงานเปิดสนามสอนวิชาธรรมกายก็จะดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

รู้แล้ว ทราบแล้ว แต่ทำไมทำอะไร อย่างนี้เข้าตำราที่หลวงพ่อดำท่านกล่าวแล้ว หลวงพ่อดำท่านกล่าวไว้อย่างไรเล่า ก็เราอ่านมาถึงตรงนี้แล้ว ลืมแล้วหรือ

“ไอ้ทางโลกก็เหลว ไอ้ทางธรรมก็แห้ง เหมือนแบกบอน เหลือแต่ กิน นอน เทียวสามอันเท่านั้นเอง”

สหายเอ๋ย อย่าเพิ่งด่วนตายจากกันในวันนี้เลย เราอยู่ในโลกเดียวกัน ชีวิตของเราได้ต่อสู้ในโลกสารพัดเรื่องแล้ว ได้ทราบรสชาติกันมาแล้วมากต่อมากแล้ว ก่อนที่เราจะลาจากโลกนี้ ขอให้เรามาเป็นเพื่อนกันในธรรม ขอให้เราได้มาร่วมกันเผยแพร่วิชาธรรมกายกันก่อน ใครถนัดทางใด เราจะให้ทำทางนั้น ใครมีความรู้ภาษาฝรั่ง เราก็วานให้ทำในภาษา ใครมีความรู้ ก็จะวานทางความรู้ ใครเก่งในการบริหารเงิน เราจะให้ทำหน้าที่ขุนคลัง ใครมีอะไรเราไม่ปฏิเสธ ใครเก่งทางสอน เราให้สอน

เพียงสองสามปีเท่านั้น เราจะได้บารมีเป็นกอบเป็นกำ เราจะอุ่มใจ ว่าเราได้ร่วมสนุกกับเพื่อน
 ในธรรมแล้ว เราเป็นคนไม่เอาอะไร แต่พอเราเอาเข้าบ้าง เราก็มีผลงานติดตามจิตใจ เราปลื้มใจ ปลื้มใจ ใน
 ประเด็นที่ว่า เราก็พอไปกับเขาได้ เราไม่คิดว่าเราจะทำได้ แต่เราก็ทำได้ เราปลื้มใจ อย่างว่าแต่ท่านปลื้มใจเลย
 ข้าพเจ้าก็ปลื้มกับท่านด้วย

เมื่อความตายมาถึง เรามีที่พึ่งทางใจ เราจะไปกลัวแก่ความตายทำไม เรามีบารมีธรรมแล้ว

บารมีธรรม พาเราไปสู่สุคติ ตายเมื่อไร ไปสุคติเมื่อนั้น

สหายเอ๋ย สหายตายได้แล้ว เพราะสหายทำกรรมดีที่ได้อนุรักษ์วิชาธรรมกายแล้ว สหายสืบสาน

วิชาธรรมกายแล้ว ขอให้สหายจงไปดีเถิด

แล้วเราก็มารวมกันใหม่ คราวนี้เราว่าราชการวิชาธรรมกายให้เต็มสนามรอบไปเลย

สวัสดิ์ครับ แล้วเราจะได้พบกันอีก ขอให้ทุกท่านโชคดีมีสุขทั่วกันเถิด

**** ติดต่อคณะวิทยากรสังกัด ชมรมจริยธรรม โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า จังหวัดสมุทรสงครามซึ่งได้รับการฝึกอบรมโดย อาจารย์การุณย์ บุญมานุช อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี (ผู้เขียน) ตามรายนามดังนี้ (ข้อมูล ณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ท่านสามารถ Up to date รายนามของสมาชิกได้ที่ http://th.wisdominside.org/index.php?option=com_mambatstaff&Itemid=๑๔๐)

1. **คุณชูชัย ศรีสุขชินวงศ์** : ๔๒ ถ.จักรพงษ์ แขวงตลาดยอด เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐
โทร (๐๒) ๒๘๒ - ๘๖๖๑
2. **นพ. นิพนธ์ หลงประดิษฐ์** (พ.บ. วว.โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา) : ๕๗/๑๖ ซ.ทรงสะอาด ถ.วิภาวดีรังสิต ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทร. ๐๘-๑๘๑๒-๙๑๔๒
E-mail : niphonl@gmail.com
3. **นพ. ชำนาญ หล่อเมืองทอง** : กลุ่มงานวิสัญญีวิทยา ร.พ.อุตรดิตถ์ จ.อุตรดิตถ์ โทร. (๐๕๕) ๔๑๑๐๖๔-๑๓๐๙ E-mail : chamnlhon@gmail.com
4. **ดร.มนัส โกมลथा** : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน อ.เมือง จ.นครราชสีมา ๓๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๖๐๕๒-๑๗๐๙ E-mail : komoltha๔๒๙๙@gmail.com
5. **ดร.ปริญญา จันทร์ตา** : ๖/๔ ซ.วิศวะเสนานิคม ถ.เพชรเกษม ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี ๗๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๗๑๖๒-๐๖๔๘
6. **อ.กรณ์ไพบูรณ์ / อ.พิมพ์วิรัชญ์ ธนบรมมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๑๒๕๖-๐๗๙๘ E-mail : wisdominside@gmail.com
7. **คุณธรรศ ธนบรมมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๙๔๘๘-๑๗๘๘
E-mail : toucht@gmail.com
8. **คุณแจษฎา สุนันท์ชัย** : มือถือ ๐๘-๓๙๑๑-๓๙๙๙ E-mail : jeshda@gmail.com
9. **คุณประวดี สุธีจารุวัฒน์** : ๓๓๘/๒๒ หมู่บ้านกลางเมือง ซ. ลาดพร้าว ๘๐ ถ.ลาดพร้าว กทม. ๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๐-๒๗๔๓ โทร (ที่ทำงาน) ๐๒-๕๘๖-๕๑๕๙ (มือถือ) ๐๘-๑๙๔๕-๑๓๒๔
E-mail : prawats@cementthai.co.th
10. **คุณ สุชาติ สิริรักษาศักดิ์** : โทร. ๐๘-๑๖๓๔-๐๖๙๙ E-mail : suchartsi@gmail.com
11. **คุณอำนาจ สว่างศรี** : ๙๗๘/๑๓๑ ซ. ๑๘ ม. มัณฑนา ๒ รังสิต ต. ประชาธิปัตย์ อ. ธัญบุรี ๑๒๑๓๐ ปทุมธานี โทร. ๐-๒๙๗๔-๓๐๒๐ มือถือ ๐๘-๖๓๘๘-๘๕๑๑ E-mail : amnaj.s@bfkt.co.th

ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย
ของ
นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายชั้นสูง

๑. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๑**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓ กล่าวถึงวิชาปราบมาร ที่รับช่วงงานปราบมารต่อจากหลวงพ่อดัดปากน้ำ เพราะธาตุกรรมขอร้องให้ทำ ไม่ทราบว่าจะบายเบี่ยงอย่างไร มีผลงานประการต่างๆ การปราบมารในช่วงนี้ หลวงพ่อคุณวิชาเต็มที กล่าวถึงไปปราบมารในประเทศอินเดีย ด้วย (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๖.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๒**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖ งานปราบมารในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม จักรพรรดิภาคปราบทรงพระนามว่า “**ตันปราบ**” เสด็จมาช่วย หลวงพ่อถวายงานปราบมารให้ “**ตันปราบ**” รับช่วงต่อจากท่าน มีผลงานแปลกๆ ธาตุกรรมประกาศให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>)

๓. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๓**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙ โรงพิมพ์เลี้ยงเชียง เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นผลงานในยุคของตันปราบ พบว่ามารเอาพระพุทธรูปเจ้าและจักรพรรดิของเราไป กว่าจะรบชิงเอากลับคืนมาได้ ทำได้ยากมาก (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>); (เพิ่มเติม: ปราบมารภาค ๔ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>), ปราบมารภาค ๕ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๒๐.htm>))

๔. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิของหลวงพ่อดัดปากน้ำ**” เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงด้วย เป็น ๓๐ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๒.htm>)

๕. ชื่อหนังสือ “แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ” เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๔๖ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/makphol๑/index.htm>); (เพิ่มเติม: แนวเดินวิชาหลักสูตรมรรคผลพิสดาร ภาค ๒ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ <http://www.kayadham.org/index-๑๔.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “วิชาสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือของวิปัสสนาจารย์) การเป็นธรรมกายคือเป้าหมายสูงสุด ต้องสอนเป็นและฝึกเป็นจึงจะเกิดผล เหมาะแก่วิปัสสนาจารย์และผู้เป็นวิทยากรอย่างยิ่ง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๒๒.htm>)

วิชาธรรมกายหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสูง

๑. ชื่อหนังสือ “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย” เขียนขึ้นเพื่อช่วยขยายความเล่ม ๑๘ ของหลวงพ่อ ให้ง่ายขึ้น เล่มนี้ได้รับความนิยมมาก บัดนี้โรงพิมพ์เลี้ยงเชียงจัดพิมพ์ ได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระใหม่แล้ว น่าอ่านกว่าเล่มเดิม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๘.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “พระศาสดาพาเรารู้ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติแก่โลก ด้วยวิธีการอย่างไร” ทำขึ้นเพื่อจะถ่ายทอดเป็นภาษาต่างประเทศ ยังไม่ทันแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เกิดความนิยมในบ้านเราอีก

๓. ชื่อหนังสือ “สร้างคุณธรรมสู่แผ่นดินธรรม” เป็นหลักสูตรข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และผู้บริหารที่จะนำไปสร้างคุณธรรมแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา พิมพ์นานแล้ว และหมดนานแล้ว

๔. ชื่อหนังสือ “ไม่หยุดไม่ถึงพระ” เป็นหนังสือปฏิบัติวิชาธรรมกายเล่มเล็ก ทำขึ้นเพื่อสอนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ตามโครงการแผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ของทางราชการ พิมพ์นานแล้ว หมดนานแล้ว เหมาะสำหรับแจกนักเรียน นักศึกษา พิมพ์มากราคาไม่แพง จะใช้แจกงานศพก็ได้ งานมงคลก็ดี เหมาะแก่ทุกงาน

๕. ชื่อหนังสือ “อภินิหารหลวงพ่อดปากน้ำ” เจตนาพิมพ์แต่แรก ก็เพื่อช่วยกิจการของ พระสมศักดิ์ มหุพโล ต่อมากลายเป็นที่นิยม พิมพ์คราวนั้นหมดแล้ว ให้ติดต่อโรงพิมพ์เลี้ยงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ” เล่มนี้รับรองว่า อ่านสนุก โปรดติดต่อโรงพิมพ์เลี้ยงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๖.htm>)

๗. ชื่อหนังสือ “ทางรอดของมนุษย์ มีทางเดียวเท่านั้น” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๘. ชื่อหนังสือ “ปุจฉา – วิสัชนา วิชาธรรมกาย” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/questions/question๓.asp>)

ประวัติย่อ

นายการุณย์ บุญมานุช (พ.ม., กศ.บ.)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

พ.ศ. ๒๕๙๖ – ๒๕๙๙ เรียนวิชาครูที่ ร.ร. ฝึกหัดครูพระนคร วังจันทร์เกษม ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้นที่วัดปากน้ำโดยตลอด

พ.ศ. ๒๕๙๙ – ๒๕๐๐ เรียนจบประกาศนียบัตรประโยคครูประถม (ป.ป.) แล้วบรรจุเข้ารับราชการ เป็นครูที่ ร.ร. โยธินบูรณะ ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำกับ แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

พ.ศ. ๒๕๐๐ – ๒๕๐๙ ย้ายราชการมาเป็นครูที่ ร.ร. วัดบวรนิเวศ และสอบได้วุฒิประกาศนียบัตร ประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) และวุฒิการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ตามลำดับ ระหว่างนี้ไปเรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีทองสุขที่วัดปากน้ำ อย่างสม่ำเสมอ

พ.ศ. ๒๕๐๙ – ๒๕๑๔ ย้ายสังกัดราชการจากครูมาเป็นศึกษาธิการ เริ่มรับราชการเป็นศึกษาธิการ อำเภอกาฬสินธุ์ จ.จันทบุรี ระหว่างนี้เรียนวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง เพราะห่างครู-อาจารย์

พ.ศ. ๒๕๑๔ – ๒๕๒๓ ย้ายราชการมาเป็นศึกษาธิการอำเภอบ้านดุง จ.อ่างทอง ได้พบกับ แม่ชีถนอม อาสวโรจน์ ศิษย์เอกของหลวงพ่อดอกปากน้ำ ได้เรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีถนอม และเป็นวิชา ธรรมกายอย่างแท้จริงที่นี่ รวมทั้งได้เริ่มต้นเผยแพร่วิชาธรรมกาย โดยเป็นวิทยากรสอนในงานต่างๆ ของพระสงฆ์ในต่างจังหวัด ตามแต่จะเชิญมา

พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๔ เลื่อนตำแหน่งราชการเป็น “ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด” โดยมารับตำแหน่งที่ จ.ปทุมธานี

พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๒๕ ย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสาคร และได้เผยแพร่วิชาธรรมกาย ไว้ที่วัดเชตุพราราม โดยการสนับสนุนอย่างแข็งขันของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดฯ ในขณะนั้น

พ.ศ. ๒๕๒๕ – ๒๕๓๘ ย้ายราชการเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ได้เป็นวิทยากร เผยแพร่วิชาธรรมกายให้แก่สถานศึกษาและวิทยาลัย และเป็นวิทยากรสอนผู้บริหารระดับต่างๆ รวมทั้งยัง ได้พิมพ์ตำราเกี่ยวกับวิชาธรรมกายเผยแพร่เป็นธรรมทาน ตราบจนเกษียณราชการ นอกจากนี้ ยังได้ทำวิชา ปราบมารตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๒๗ มาจนถึงทุกวันนี้

ขณะนี้มหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน มีหนังสือดังกล่าว ไว้ในห้องสมุดแล้วเกือบทั่วประเทศ (ข้อมูลเมื่อ ๕ พ.ย. ๒๕๔๐) คาดว่าอีกไม่นานคงจะครบทุกมหาวิทยาลัยในประเทศ

จึงขอเชิญชวนท่านสร้างบารมีธรรม เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตด้วยการสั่งซื้อหนังสือทั้ง ๘ เล่มนี้ ในราคาพิเศษสุด เพียงชุดละ ๑,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นธรรมทานให้แก่ **วัดทุกวัด และห้องสมุด ร.ร. มัธยม – ร.ร. ประถมต่างๆ ทั่วประเทศ** เพราะหนังสือชุดดังกล่าวเป็นที่ปรารถนาของวัดทุกวัด และเป็น ที่ปรารถนาของโรงเรียนทุกโรงเรียน

ฉะนั้น ในวันเกิดของท่านก็ดี ในวันที่ท่านทำบุญขึ้นบ้านใหม่ก็ดี หรือในวันที่ท่านโชคดีมีชัย ควรที่ท่านจะซื้อหนังสือชุดดังกล่าวถวายแก่วัดทุกวัด หรือมอบให้แก่โรงเรียนต่างๆ ตามโอกาสอันควร

เป็นโอกาสดีของท่านทานบตฺตีทั้งหลายแล้ว ที่ได้สร้างบารมีธรรมชั้นสูง เพื่อเป็นการอนุรักษ์และ สืบสานวิชาความรู้ของพระศาสนา (วิชาธรรมกาย) มิให้ดับสูญสืบไป

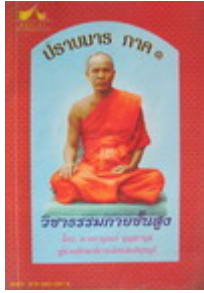
ทางสำนักพิมพ์เสียงเสียง ขอร่วมอนุโมทนาในกุศลเจตนา ของท่านทานบตฺตีทั้งหลายมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เพิ่มเติม: อ่านประวัติของ อ.การุณย์ บุญมาชู อย่างละเอียดเพิ่มเติมได้โดย **คลิกที่นี่**

<http://www.kayadham.org/index-๒๕.htm>

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ (ทาน) ทั้งปวง

ปราบมาร ภาค ๑
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราบมาร ภาค ๒
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราบมาร ภาค ๓
ราคา ๑๕๐ บาท

คำว่า **“ปราบมาร”** เป็นคำที่หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านใช้ สมัยที่หลวงพ่อมิชีวิตอยู่ หลวงพ่อได้ทำงานสำคัญอย่างหนึ่ง งานนั้นคือ **“ปราบมาร”** หมายความว่า ต้องเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง จึงจะรู้จึงจะเห็น แล้วใช้ความรู้ขั้นสูงนั้นไปกำจัดอวิชา (มาร) ที่มายึดอำนาจปกครองในธรรมภาคมาร

งานปราบมารคือเนื้อหาสำคัญที่สุดในชีวิตของหลวงพ่อ การที่อวิชา (มาร) มายึดอำนาจปกครองเช่นนี้ มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อธาตุธรรม มีผลกระทบต่อมนุษย์ เกิดความเดือดร้อน มีการข่มเหงรังแกกัน เกิดสงคราม เกิดกบฏ ฝนฟ้าไม่ต้องตกต้องตามฤดูกาลและทุกซักรื้อนด้วยประการต่างๆ

ต้องเรียนวิชาธรรมกายถึงระดับแก่กล้า จึงจะรู้ จึงจะเห็น จึงจะทราบ ว่า **“มาร”** เขาทำวิชาปกครองไว้ อย่างละเอียดลึกซึ้ง หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว รู้เห็นไม่ได้เลย แม้เป็นวิชาธรรมกายแล้ว แต่เป็นอย่างอ่อน ก็รู้เห็นไม่ได้เช่นเดียวกัน

การที่หลวงพ่อกำหนดวิชาเพื่อกำจัดอวิชาที่ว่่านี้ เรียกว่า **“ปราบมาร”** ขอเชิญท่าน โปรดติดตามได้ในหนังสือปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕ (<http://www.kayadham.org/index-๑๕.htm>)

วิธีสอนและเทคนิคฝึกให้เป็นธรรมกาย

คู่มือวิปัสสนาจารย์

ราคา ๒๕๐ บาท

ตำราเล่มนี้ เป็นหลักสูตรเบื้องต้น คือ หลักสูตรวิชา ๑๘ กาย เมื่อผู้เรียนสามารถกำหนดดวงปฐมมรรคได้แล้ว การที่จะให้เขาเดินวิชา ๑๘ กายได้ตามหลักสูตรหนังสือ “ทางมรรคผล ๑๘ กาย” ของหลวงพ่อดาวตม นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายตายเลย วิทยากรหรือที่เราเรียกว่า วิปัสสนาจารย์นั้น จะต้องใช้ความรู้และเทคนิคหลายๆ อย่าง เพื่อให้ผู้เรียนทำวิชา ๑๘ กายได้

ตำราเล่มนี้ เขียนขึ้นเพื่อช่วยวิปัสสนาจารย์ ทำให้การสอนได้ผลมากกว่าเดิม ความเชื่อที่ว่า วิชาธรรมกายยากที่จะเรียนรู้ นั้น ไม่เป็นความจริง เราต้องเรียนรู้ได้ทุกระดับความรู้ ตามที่หลวงพ่อดาวตม ได้ทำตำราไว้ นั้น เราต้องเรียนรู้ได้ทั้งหมด แต่ว่าเราต้องเรียนกับผู้รู้ หากเรียนกับผู้รู้จริงๆ กลางๆ ก็ยากที่จะเข้าถึงความรู้ขั้นนั้น

ขอให้ท่านและวิปัสสนาจารย์ อ่านอย่างไรใครควรดูและจำให้ได้ และทำตามให้ได้ ในที่สุด ท่านก็จะปลื้มใจว่า ท่านประสบความสำเร็จนี้คือคุณค่าของหนังสือเล่มนี้

แนวเดินวิชาหลักสูตร

คู่มือสมาธิ

ราคา ๒๕๐ บาท

แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิเล่มนี้ จัดเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ท่านที่จะเรียนรู้หนังสือเล่มนี้ จะต้องฝึกวิชา ๑๘ กายได้แล้ว และเข้านิพพานได้อย่างคล่องตัว

เมื่อท่านสามารถเลื่อนขั้นมาเรียนหลักสูตรคู่มือสมาธิ ขอให้ท่านตั้งใจฝึกไปที่ละบท ว่าบทเรียนนี้มีความรู้อะไร มีขั้นตอนเดินวิชาอย่างไร มีวิธีฝึกอย่างไร แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดอย่างไร ขอให้ทบทวนความแม่นยำในทุกๆ ด้าน แล้วจึงเริ่มหลับตาเดินวิชา

ระหว่างเดินวิชา อย่าได้ลืมตามาเปิดตำราเป็นอันขาด ต้องอดทนเดินวิชาให้จบบทฝึก แต่ละบทเรียนให้ฝึกหลายครั้ง จนกว่าจะแจ้งใจ แม้จะใช้เวลานานแค่ไหน ก็อดทนฝึกบทเรียนนั้น ๆ จนกว่าจะแจ้ง ใครมีวิธีเรียนอย่างนี้ หลวงพ่อดาวตม ทนทานแน่นอน

.....

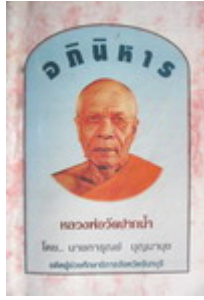
ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต
ตถาคตคือธรรมกาย
ราคา ๘๐บาท

.....

หนังสือเล่มนี้ แสดงวิธีปฏิบัติทางใจ ตามคำสอนของพระบรมศาสดา ข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า **การทำใจให้สว่างใส**

ได้อธิบายวิธีปฏิบัติทางใจไว้อย่างชัดเจน ว่าทำใจอย่างไรจึงจะสว่างใส และเมื่อสว่างใสแล้ว เราจะเข้าถึงโมกขธรรมอะไรบ้าง และเมื่อเข้าถึงธรรมเบื้องต้นแล้ว เราจะเข้าถึงธรรมขั้นสูงต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด รวมเรียกว่า วิชาธรรมกาย ทั้งนี้ก็เพื่อให้แจ้งมรรคผลนิพพาน อันเป็นยอดปารัตนของพระศาสนา

หนังสือเล่มนี้ได้แสดงความชัดเจนไว้แล้วอย่างครบถ้วน ทั้งความรู้ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ รอแต่ความพากเพียรของผู้ศึกษาค้นคว้าว่าจะเรียนจริงหรือเรียนเล่น เท่านั้น (หนังสือเล่มนี้พิมพ์แล้วหลายครั้ง พิมพ์เท่าไรก็ไม่พอแก่ความต้องการของประชาชน โดยเฉพาะพระสงฆ์ทั่วประเทศ ให้ความสนใจแก่หนังสือเล่มนี้มาก

อภินิหารหลวงพ่อดำปากน้ำ

ราคา ๑๐๐ บาท

หลวงพ่อดำผู้มีบารมีธรรมสูง สามารถบำเพ็ญกิจทางใจ จนบรรลุวิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้สูงสุดในพระศาสนา เป็นผู้ค้นพบความรู้มรรคผลนิพพาน จะมีอะไรๆ พิเศษกว่าคนทั้งหลาย หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงประวัติชีวิตของหลวงพ่อดำ ตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งมรณภาพ ว่าหลวงพ่อดำมีคุณสมบัติพิเศษหลาย ๆ ประการ มีบุญญาธิการ จนสามารถสร้างความสำเร็จนานาประการให้แก่พระศาสนาได้สมควรที่เราท่านจะศึกษาจดจำ และเคารพเทิดทูน บูชาในคุณธรรมของหลวงพ่อดำสืบไป

คติธรรม คตินิยม

การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดำปากน้ำ

ราคา ๙๐ บาท

คติธรรม คตินิยม ของหลวงพ่อดำปากน้ำ เป็นที่ใฝ่รู้ของคนทั้งหลาย การตีความคติธรรมของหลวงพ่อดำ ทำให้ยาก เพราะการบำเพ็ญธรรมของหลวงพ่อดำ ท่านไปเห็นวิชาชั้นสูง ครั้นได้รู้เห็นธรรมอะไร ก็มักจะกล่าวเป็นคติออกมา

บางคติเป็นโศกนาฏกรรมคมคาย ทำให้คิดไปได้หลายแง่หลายมุม จะยุติเป็นอย่างไรนั้น สุดแต่บัณฑิตทั้งหลายจะพิจารณาตามความเห็นสมควรเถิด

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว คติธรรมของหลวงพ่อดำไปใช้ จะสามารถเปลี่ยนจิตใจของเราให้มีคุณธรรม ชีวิตของเราจะมีสาระขึ้นกว่าเดิม มีเหตุผลขึ้นกว่าเดิม สภาพจิตใจจะโปร่งใสขึ้นกว่าเดิม เราจะไม่ปล่อยชีวิตของเราไปตามความผันแปรของสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป (หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ พิมพ์เท่าไร ก็ไม่พอแก่ความต้องการ)

บันทึกจากผู้เขียน

ท่านทั้งหลายรู้จักลุงทั่วกันแล้ว ลุงมีกิเลสไม่แพ้ใคร! แต่ชีวิตของลุงมาเกี่ยวข้องกับวิชาธรรมกายได้อย่างไร? ลุงก็ไม่ทราบ ที่ผ่านมาลุงทำราชการเพียงแต่อาศัยเงินเดือนหล่อเลี้ยงชีวิต ให้รอดตายเท่านั้น แต่งานที่ทำมาคู่กับราชการคือ งานเผยแพร่วิชาธรรมกาย งานแต่งตำราวิชาธรรมกาย และงานปราบมารรวม ๓ งาน เหมือนมีอะไรมาบังคับ ชีวิตต้องเป็นอย่างนี้ ชีวิตต้องพบแต่อย่างนี้

ได้พบเห็นมามาก บางท่านศรัทธาถึงออกบวช บางท่านประกาศตนเจริญตามแบบหลวงพ่อลุงเห็นแล้วก็ปลื้มใจ ปลื้มใจในบารมีของเขา ครั้นลุงอายุมากขึ้น ความคิดของลุงเปลี่ยนไปหมด คนที่เราเคยปลื้มใจในเขา กลับถูกมารพลิกธาตุธรรมไปแล้ว กลายเป็นฐานให้มารมาดัดวิชาธรรมกาย เป็นแผนอันแยบยลของมาร กว่าเราจะรู้ว่าอะไรจริงอะไรปลอม ก็แทบจะหมดตัวกันทั้งนั้น นี่แหละคือ แผนของมารสุดท้าย เขาก็จะดับวิชา

วิชาธรรมกายเรียนยาก จงหมั่นทบทวนตำราเข้าไว้ อย่าให้วิชาเพี้ยน อย่าเรียนโดยไม่เปิดตำรา การเรียนโดยไม่เปิดตำรา เป็นช่องให้มารเข้าแทรก เหมือนเราเป็นฐานทัพให้มาร มารเขาได้จังหวะกำกับการแสดงของเรา เหมือนผู้กำกับการแสดงละครอย่างไรก็อย่างนั้น นี่คือเจตนาดีของลุง จึงฝากข้อคิดนี้ไว้ เตือนใจท่านทั้งหลายสืบไป

คำถามท้ายเล่ม

ถาม : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย โดยทำเป็นตำราไว้มีกี่เล่ม? ชื่อหนังสืออะไรบ้าง? พิมพ์แต่เมื่อไร? จงตอบคำถามนี้ ถ้าท่านตอบได้ แปลว่าท่านเฝ้ารู้ ถ้าท่านตอบไม่ได้ จงรีบหาความรู้ อย่างด่วน

ตอบ : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย ทำเป็นตำราไว้ ๔ เล่ม คือ

๑. ชื่อหนังสือ **“ทางมรรคผล”** (วิธีไหว้พระบูชาพระก่อนเวลาภาวนา) ปกเป็นภาพ ๑๘ กายคือ หนังสือฝึกภาวนาเบื้องต้น เป็นวิชาธรรมกายเบื้องต้น
๒. ชื่อหนังสือ **“คู่มือสมาธิ”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง เขียนในนามของ น.ส. ฉลวย สมบัติสุข (ผู้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อ เรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ ในสมัยนั้น) เขียนถวาย สมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ปกหนังสือเป็นภาพพระพุทธรูป บรรยายได้ภาพพระพุทธรูปว่า นี่คือธรรมกาย หลักสูตรนี้มีความรู้ ๑๕ บท (รวมภาคผู้เลี้ยงด้วย จะเป็น ๓๐ บท)
๓. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่วิปัสสนา วัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกาย ๔๖ บท เป็นหนังสือปกแข็ง ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗
๔. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร ๒”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยากมาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่วิปัสสนา วัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกายหลายบท เป็นหนังสือปกอ่อน ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗
๕. คุณฉลวย สมบัติสุข เล่าว่าวิชาธรรมกายมีอีกเล่มหนึ่ง ไม่ทราบว่ามีใครมาขอยืมหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อก็ให้เขาผู้นั้นยืมไป แล้วไม่ส่งคืนหลวงพ่อ จนบัดนี้ ไม่ทราบว่าตำราเล่มนี้อยู่กับใคร หากใครทราบเรื่องราวว่าใครยืมไป โปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด่วน ข้าพเจ้ามีรางวัลให้แก่ท่าน ต้องคิดว่าวิชาธรรมกายคือสมบัติล้ำค่าของชาวโลก ที่ทุกคนต้องช่วยกันอนุรักษ์และสืบสาน

มีหนังสือดี แต่ไม่อ่าน แล้วจะได้ประโยชน์
อะไร อ่านแล้ว ต้องอ่านให้จบเล่ม จึงจะรู้
ว่าหนังสือเล่มนี้มีคุณค่า เข้าอ่าน เย็นอ่าน
กลางคืนอ่าน ยิ่งอ่านยิ่งบันเทิงใจ เมื่อนอน
หลับไปฝันว่าได้พบพระพุทธองค์ หาก
เพียรอ่านให้ยิ่งขึ้นเถิด

หนังสือดี คือหนังสือที่ท่านอ่านแล้ว
เปลี่ยนจิตใจเราให้มีคุณธรรม
หนังสือเล่มนี้ช่วยเราได้ ชีวิตเราจะ
มีสาระซึ้งกว่าเดิม
สภาพจิตใจเราจะโปร่งใสซึ้ง
กว่าเดิม เราจะมีเหตุผลซึ้งกว่าเดิม
เราจะไม่ปล่อยชีวิตของเราไปตาม
ความผันแปรของอากาศอีกต่อไป
ควรวางไว้ใกล้มือ พบแล้วอ่านทันที
ยิ่งอ่านยิ่งสนุก

ห้ามผู้ใดคัดลอกบทความบางส่วน หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อการเผยแพร่ เพื่อธรรมทาน หรือเพื่อการค้า
ด้วยเกรงว่า ผู้คัดลอกอาจเรียบเรียงใหม่ผิดพลาด ฉะนั้น โปรดติดต่อผู้เขียน (เจ้าของลิขสิทธิ์) โดยตรง ผู้ใดฝ่าฝืนจะมีความผิด
ตามกฎหมาย